

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1984-1985

17 JUNI 1985

ONTWERP VAN DECREET

**betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's
in de radiodistributie- en de teledistributienetten
en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Mediabeleid
uitgebracht door de heer 1. Van Belle**

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Mediabeleid heeft dit ontwerp van decreet in eerste lezing grondig besproken gedurende 17 vergaderingen.

Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : mevrouw W. Demeester-De Meyer.

Vaste leden : mevrouw J. De Loore-Raeymaekers, mevrouw W. Demeester-De Meyer, mevrouw M. Smet, de heren F. Swaelen, F. Vanderborcht, H. Van Rompaey ;

de heren J. Bosmans, W. Cortois, 1. Van Belle, G. Verhofstadt ;

de heren W. Seeuws, L. Van den Bossche, J. Van Elewyck ;

de heren A. De Beul, L. Vanhorenbeek.

Plaatsvervangers :

de heren G. Cardoen, E. Desutter, H. Weckx ;

de heren E. Beysen, O. Van den Broeck ;

de heren F. Willockx, J. Wyninckx ;

de heer J. De Mol.

Zie :

303 (1984-1985)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet + Erratum
- Nrs. 2 en 3 : Amendementen
- Nr. 4 : Advies van de Raad van State
- Nr. 5 : Amendementen

Twee van deze vergaderingen waren gewijd aan een hoorzitting waarop afgevaardigden werden uitgenodigd die de Belgische Radio en Televisie (BRT), de Beroepsvereniging van de Radio- en Televisiedistributie (RTD) alsmede de Onafhankelijke Televisie Vlaanderen (OTV) en de Vlaamse Mediamaatschappij (VMM) vertegenwoordigen.

Tevens dient te worden gewezen op het feit dat het ontwerp van decreet in samenhang werd behandeld met het voorstel van decreet van de heer H. Van Rompaey c.s. houdende regeling van het verbreiden van audiovisuele programma's van plaatselijk belang via de netten voor distributie van radio-omroepuitzendingen in de woningen van derden — 221 (1982-1983) — Nr. 1. Uiteraard gebeurde de bespreking op basis van de tekst van het ontwerp van decreet.

Ten slotte kan er worden op gewezen dat uw Commissie op 31 mei 1985 in eerste lezing een einde stelde aan haar werkzaamheden. Conform artikel 59 van het Reglement van Orde van de Vlaamse Raad werd op verzoek van een commissielid tot een tweede lezing overgegaan. De tweede lezing en de eindstemming grepen plaats op dinsdag 11 juni 1985.

Voor de tweede lezing verwijzen wij naar ons aanvullend verslag (Stuk 303 (1984-1985) — Nr. 8).

INLEIDENDE UITEENZETTING VAN DE GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR

De Gemeenschapsminister van Cultuur wijst er in zijn inleidende toelichting op dat, na het goedkeuren van het decreet betreffende de niet-openbare radio's alsmede de bespreking en spoedige goedkeuring van het decreet betreffende de Mediaraad, dit ontwerp een derde decreet is dat ingrijpend het mediabeleid zal bepalen.

Het strekt ertoe dat de kabeldistributie, zeer ontwikkeld in Vlaanderen, in staat zal gesteld worden in te spelen op de technologische evolutie en dat nieuwe vormen van audio-visueel aanbod tot stand kunnen worden gebracht. Aldus kan aan de gebruiker een verruimd media-aanbod ter beschikking worden gesteld.

Op die manier kan ook de Vlaamse Gemeenschap, in de wereld gekend omwille van Flanders Technology, haar volle verantwoordelijkheid opnemen op een gebied waar zij omwille van juridische remmen geen mogelijkheid had nieuwe cultuurproducten op grote schaal te verspreiden.

Op een ogenblik dat in gans West-Europa de mediarevolutie losbreekt, dat overal geëxperimenteerd wordt met allerlei nieuwe vormen van audio-visuele programmatie, dat de regeringen hun wetgevingen afstemmen op die evolutie, kan Vlaanderen niet achterblijven.

Temeer daar we ons er goed van bewust moeten zijn dat de overheid soms machteloos staat tegen initiatieven in de mediasector die bij de openbare opinie succes hebben. Hij verwijst naar het fenomeen van de niet-openbare radio's en geeft ook als voorbeeld dat zijn voorganger nooit toelating gaf om RTL op kabel te brengen — een eensluidend advies van de Cultuurminister is terzake in het koninklijk besluit van 24 december 1966 voorzien — maar dat belette de kabel niet de abonnees met R.T.L.-programma's te bedenken. De wetgever moet vooruitzien, mag de evolutie niet achterna hollen en het is daarom strikt noodzakelijk dat de Vlaamse Raad het kader bepaalt waarbinnen de nieuwe media-initiatieven zich kunnen ontwikkelen.

Dit is de bedoeling van het ontwerp. Het bestaat uit 3 hoofdstukken : het eerste geeft enkel de definities van de terminologie gebruikt in het decreet. Terzake werd een zo groot mogelijk gelijkvormigheid met het ontwerp van **kabelwet** nagestreefd. Het tweede hoofdstuk regelt de verplichtingen en mogelijkheden van de kabeldistributie. Het derde hoofdstuk betreft de erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen die in staat zullen gesteld worden televisieprogramma's te verzorgen.

Bij het bespreken van dit ontwerp kan niet worden voorbijgegaan aan de bevoegdheidsafbakening tussen de nationale overheid en de gemeenschappen. De Gemeenschapsminister verwijst ter zake naar de Memorie van Toelichting. Ondertussen is ook het advies van de Raad van State betreffende het ontwerp van kabelwet bekend. Uit dit advies, zoals trouwens uit andere adviezen die de Raad van State de laatste jaren heeft afgeleverd in verband met media-aangelegenheden, leren we dat de Raad van State de mening is toegedaan dat, ingevolge artikel 4, 6° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, de kabeldistributie geacht moet worden te behoren tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen. Weliswaar blijkt, volgens de Raad, uit de parlementaire voorbereidingen van de bijzondere wet, dat een restrictie moet worden gemaakt op de bevoegdheid van de Gemeenschappen inzake de vaststelling van de technische vereisten waaraan de radio-omroep en de televisie moeten voldoen en bijgevolg „in het bijzonder inzake het vaststellen van de technische vereisten in verband met de radiodistributie en de teledistributie. De administratieve regeling van die vereisten, in het bijzonder het bepalen daarvan en de controle daarop, blijft dientengevolge tot de bevoegdheid van de nationale wetgever behoren.”

Belangrijk is ook hier aan te merken dat, wat de handelspubliciteit betreft, „de nationale overheden bevoegd zijn voor al wat de door de radio-omroep en de televisie gemaakte handelspubliciteit betreft. Deze overheden zijn niet alleen bevoegd om de normen ten aanzien van deze „publiciteit” vast te stellen, maar ook om de noodzakelijke administratieve maatregelen te nemen”.

Deze mening is in strijd met de optie door de Vlaamse Executieve op 16 januari 1985 genomen, die stelde : „De Vlaamse Executieve meent dat de nationale overheid bevoegd is om de handelspubliciteit op radio en televisie al dan niet toe te laten. Het komt de Gemeenschappen toe om machtiging te verlenen tot het uitzenden van handelspubliciteit, aangezien dit rechtstreeks of onrechtstreeks het programmabeleid beïnvloedt.”

Ondanks de adviezen van de Raad van State blijft toch nog enige onduidelijkheid bestaan in verband met de bevoegdheidsverdeling. Meer bepaald kan het begrip „technische aspecten” anders geïnterpreteerd worden, en eveneens zal dienen vastgesteld worden aan welke bevoegdheid voorrang dient verleend. Met andere woorden, kunnen bepaalde beslissingen, die tot de bevoegdheid van de Nationale Regering behoren omdat zij van technische aard zijn, in enige mate de inhoudelijke bevoegdheden van de Gemeenschappen conditioneren ? Het is de mening van de Vlaamse Executieve dat dit niet kan en dat de inhoudelijke bevoegdheden steeds primeren op de technische, die uitgeoefend worden door de nationale overheid.

Desalniettemin werd er angstvallig over gewaakt dat in voorliggend ontwerp geen stof tot bevoegdheidsconflict aanwezig zou zijn.

Wat betreft de kabeldistributiemaatschappijen voorziet het ontwerp in verplichtingen en mogelijkheden.

Zoals nu het geval is dient de kabeldistributie verplicht de radio- en televisieprogramma's van de openbare omroep van

de Vlaamse Gemeenschap door te geven. Dit is ook het geval, op voorwaarde van reciprociteit, met de omroepprogramma's van de Franse en Duitstalige Gemeenschap van België en met omroepprogramma's van andere landen. Bij dit laatste wordt uiteraard gedacht aan Nederland.

Tevens legt het decreet de verplichting op de televisieprogramma's door te geven van de privaatrechtelijke omroep die tot stand zal worden gebracht door de kranten- en informatie-weekbladen.

Hiermee willen we aldus de Gemeenschapsminister, mede een beleidsvisie realiseren die erin bestaat de pluriformiteit van de schrijvende pers te vrijwaren. Ongeacht het feit dat niemand exact zal kunnen bepalen wat de verliezen zullen zijn voor de schrijvende pers bij het invoeren van handelspubliciteit op radio- en televisie, zal niemand kunnen ontkennen dat er verliezen zullen optreden.

Indien men de belangen van de schrijvende pers wil beschermen — en gelet op de belangrijke rol als informatieverstrekker in ons democratisch bestel zal daar wel iedereen voorstander van zijn — kan men twee zaken doen : ofwel deze pers nog meer rechtstreekse steun verlenen, eventueel door een voorafname van de opbrengst van de handelspubliciteit ofwel deze pers aanzetten tot participatie in de audio-visuele sector. Het is deze laatste methode die de Executieve voorstaat en die er ons toe aangezet heeft de federaties van kranten en weekbladen te vragen tot een gezamenlijk initiatief te komen. U weet, aldus de Gemeenschapsminister, dat er ernstig werk wordt gemaakt van een gezamenlijk initiatief waarin kranten en weekbladen een meerderheidsparticipatie zullen hebben maar uiteraard vraagt men van die kant zekere waarborgen dat de programma's op het scherm zullen komen. Deze waarborg wordt hierbij gegeven. Voor de Vlaamse Executieve is dit initiatief, gelet op de hiervoor geschetste beleidsvisie, zo belangrijk dat het een speciale bescherming verdient.

Het ontwerp voorziet ook in de mogelijkheid dat de Vlaamse Executieve bepaalde programma's van dergelijk belang acht dat zij de verdeler kan verplichten die programma's over te nemen. De Vlaamse Executieve zal terzake geval per geval moeten onderzoeken, maar het zal duidelijk zijn dat het hier zal gaan om algemeen culturele en educatieve programma's, die door hun aard niet onmiddellijk aanleiding zullen geven tot het bereiken van een grote populariteit bij de doorsnee gebruiker. Het spreekt vanzelf dat deze verplichting slechts kan opgelegd worden, rekening houdend met de financiële, technische en organisatorische implicaties voor de verdeler.

Naast deze verplichting staat het de **verdeler** vrij andere programma's door te geven. Het betreft de programma's van andere dan de hierboven vermelde niet-openbare **televisieverenigingen**, van de omroepdiensten erkend door de regering van het land van herkomst of van de Franse en Duitstalige Gemeenschappen (voor zover er geen reciprociteit inzake verplichting is), satellietprogramma's aangevoerd zowel door communicatie- als door omroepsatellieten. Wat deze laatste betreft kan de Vlaamse Executieve de programma's verbieden maar, zoals de Raad van State in zijn advies heeft gesteld, kan dit verbod slechts gebeuren onder voorbehoud van het gestelde in het EEG-verdrag of van het gestelde in artikel 10 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (Rome, 4.11.1950, geratificeerd door België bij de wet van 13.05.1955). Dit artikel luidt :

„1. Eenieder heeft recht op vrijheid van meningsuiting. Dit recht omvat de vrijheid een mening te koesteren en de vrijheid om inlichtingen of denkbeelden te ontvangen of door te geven, zonder inmenging van overheidswege en ongeacht grenzen.

Dit artikel belet niet dat Staten radio-omroep-, bioscoop- of televisie-ondernemingen kunnen onderwerpen aan een systeem van vergunningen.

2. Daar de uitoefening van deze vrijheden plichten en verantwoordelijkheden met zich brengt, kan zij worden onderworpen aan bepaalde formaliteiten, voorwaarden, beperkingen of sancties, welke bij de wet worden voorzien en die in een democratische samenleving nodig zijn in het belang van 's lands veiligheid, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de goede naam of de rechten van anderen om de verspreiding van vertrouwelijke mededelingen te voorkomen of om het gezag en de onpartijdigheid van de rechterlijke macht te waarborgen.”

Dit wil zeggen dat de Vlaamse Executieve slechts een verbod zal kunnen uitspreken op basis van het tweede lid van bedoeld artikel, te weten 's lands veiligheid, de openbare orde, de goede zeden enz.

Hierbij wil de Gemeenschapsminister toch een kanttekening maken. De Vlaamse Executieve is uiteraard akkoord zich in deze te schikken, zoals gewenst door de Raad van State, naar de internationale verdragen die ons land heeft geratificeerd, maar de Executieve kan niet blind blijven voor bepaalde beschermingsmaatregelen die in andere landen getroffen worden voor de televisie- en beeldindustrie. Met andere woorden, ook wij zullen maatregelen moeten treffen ter bescherming van onze eigen programma's, zowel om culturele als om economische redenen.

Een van deze maatregelen is vervat in de laatste zin van artikel 3, § 2, 4° van het ontwerp van decreet, waar wordt gesteld dat aan buitenlandse satellietprogramma's dezelfde inhoudelijke voorwaarden kunnen opgelegd worden als aan de eigen Vlaamse initiatieven.

Het laatste artikel van dit Hoofdstuk (artikel 4) is een overname van de artikelen 19 en 22 van het Koninklijk Besluit van 24.12.1966. Het is bedoeld om de verdeler in de (technische) onmogelijkheid te stellen eigen programma's door te geven.

Het ontwerp handhaaft immers het principe dat de verdeler, zijnde de eigenaar van de infrastructuur, van de „hardware”, zich niet mag bemoeien, als verdeler, met de „software”. Zoals uit de verdere bespreking zal blijken wordt, aldus de Gemeenschapsminister, het principe verzacht door de verdeler wel toe te laten te participeren, tot maximum 20 %, in de niet-openbare televisieverenigingen die de software verzorgen.

Hoofdstuk III van dit ontwerp bepaalt de voorwaarden waaronder niet-openbare televisieverenigingen kunnen erkend worden. Aan de basis van dit voorstel ligt de beleidsvisie dat ons media-bestel voorziet in een public service, met name de BRT die als opdracht heeft, rekening houdend met alle culturele noden en behoeften die in de Gemeenschap leven, omroepprogramma's te brengen die strekken tot voorlichting, informatie, vorming en ontspanning, en in privaatrechtelijke initiatieven die de kans krijgen, inzonderheid via de kabel, algemene of specifieke programma's ter beschikking te stellen.

Op die manier wordt een uitbreiding van het media-aanbod gerealiseerd, waarbij het de overheid zal toekomen de nodige normen in te schrijven opdat zowel het cultureel niveau als de culturele eigenheid in de programmering wordt gevrijwaard.

De artikels 5 en 6 van het ontwerp stellen dat de niet-openbare televisieverenigingen van privaatrechtelijke aard moeten zijn (wat niet uitsluit dat publiekrechtelijke verenigingen er deel van uitmaken) en dat zij zich moeten bezighouden met niets anders dan het wezenlijk doel (televisieprogramma's maken) en de uitvloeisels daarvan.

Artikels 7 en 8 bepalen de soorten verenigingen die kunnen erkend worden. Het zijn

- verenigingen die een algemeen televisieprogramma ter beschikking stellen van een landelijke, regionale of lokale gemeenschap ;
- verenigingen die een televisieprogramma ter beschikking stellen van een specifieke doelgroep ;
- verenigingen die betaalomroep verzorgen.

De eerste soort verenigingen moeten een verscheidenheid van informatie, vorming en ontspanning brengen. De informatieve programma's moeten onpartijdig gebracht worden.

Van belang is ook dat de verenigingen van de eerste soort, die zich richten tot een landelijke of een regionale gemeenschap, opgericht moeten worden met een **meerderheidsparticipatie** van de schrijvende pers. Dit om de beleidsvisie, waarover hiervoor sprake, te realiseren. Speciaal wil hij wijzen op de verplichting die kan worden opgelegd een bepaald percentage eigen produkties op te nemen in de programmering, voorwaarde die ook kan uitgebreid worden tot buitenlandse programma's ingevolge artikel 3, § 2, 4°.

Door het inschrijven van de mogelijkheid dat de Vlaamse Executieve aan alle niet-openbare televisieverenigingen, maar voornamelijk aan diegene die een algemeen **omroepprogramma** brengen en die betaalomroep verzorgen, voorwaarden kan opleggen inzake het aandeel van Vlaamse produkties in de programmering, wordt een instrument geschapen waardoor de overheid zowel de eigenheid van de programmering kan waarborgen alsmede een economische stimulans kan geven aan de Vlaamse produktiemaatschappijen. De term „Vlaamse produkties” moet inderdaad zowel inhoudelijk als economisch begrepen worden. Het mag niet de bedoeling zijn dat slechts buitenlandse feuilletons op het scherm zullen gebracht worden. Tevens zal de verplichting opgelegd worden produkties van Vlaamse maatschappijen af te nemen. Het bepalen van het bedoelde aandeel zal uiteraard dienen te gebeuren in overleg met de betrokkenen en rekening houdend met de mogelijkheden zowel van de leverancier als van de afnemer.

In artikel 9 wordt voorzien in een Eerraad. Het is de Vlaamse Executieve die de samenstelling, werking en bevoegdheid bepaalt. Vooruitlopend op dit Besluit, meent de Gemeenschapsminister dat deze Eerraad een beperkte samenstelling moet hebben, voornamelijk bevolkt moet zijn met magistraten en dwingend advies moet kunnen geven aan de bevoegde instanties, in casu de Vlaamse Executieve.

Zoals duidelijk gestipuleerd, is de bevoegdheid van de Eerraad beperkt tot de controle van de naleving van de artikels 6, 7 en 8 van het decreet, met name de organisatorische en inhoudelijke aspecten van de niet-openbare televisieverenigingen.

Artikel 10 is zijns inziens een belangrijk artikel, omdat het de mogelijkheid openlaat om rechten te heffen in ruil voor de machtiging om programma's over te brengen.

Het komt de Gemeenschapsminister voor dat door dit decreet een belangrijke stap gezet zal worden naar een ontsluiting van ons kabelnet, waardoor enerzijds de verdelers meer mogelijkheden krijgen om hun infrastructuur ter beschikking van de gebruiker te stellen en waardoor anderzijds Vlaamse privaatrechtelijke initiatieven zich kunnen ontwikkelen. Mits een juiste begeleiding vanuit de overheid moet dit kunnen leiden tot een verruimd cultureel en educatief media-aanbod en moet dit ook een stimulans geven aan onze eigen beeldindustrie.

INLEIDING VAN DE INDIENER VAN HET VOORSTEL VAN DECREET

De indiener van het voorstel van decreet vestigt er de aandacht op dat zijn voorstel van decreet reeds werd ingediend op 7 september 1983 terwijl het ontwerp van decreet gedateerd is op 28 februari 1985. Terwijl de wetgever ten overstaan van radioprogramma's een meer soepele houding aanneemt, worden de mogelijkheden inzake audio-visuele toepassingen, vooral dan de kleinschalige, aan strenge conservatieve banden gelegd. Sinds het begin van de zeventiger jaren is de bekabeling van ons land losgebarsten op initiatief van de respectieve intercommunales voor energiedistributie, maar vooral onder stimulans van de privé-partner. Van 1 tot 5 oktober 1974 werd te Hasselt het eerste belangrijke congres georganiseerd over kabeltelevisie. Men stelde vast dat de technische mogelijkheden van de kabeltelevisie zich zouden ontwikkelen in vier generaties.

Eerste generatie : de verspreiding van programma's zoals dit sinds de vijftiger jaren ook in ons land van toepassing is.

Tweede generatie : het benutten van kleinschalige toepassingen binnen de reikwijdte van één kabelnet.

Derde generatie : het tweerichtingsverkeer, dit wil zeggen de mogelijkheid voor de kijker tijdens een uitzending of bij andere toepassingen van huis uit te reageren door bediening van een toetsenbord.

Vierde generatie : meerrichtingsverkeer waardoor men vanuit verschillende punten over het net een meervoudige communicatie tot stand kan brengen.

Bij gelegenheid van het Congres van Oostende (1975) werd illegaal de tweede generatie uitgetest. De congreswerkzaamheden kwamen overwacht op de beeldbuis van de Oostendse huiskamer.

In wezen is inderdaad nu de tweede generatie aan de orde. Het voorstel van decreet werd ingediend om uit te lokken dat toch eindelijk dan tenminste de mogelijkheden van deze tweede generatie toepassing zouden krijgen in ons land dat het dichtst bekabelde land ter wereld is (een densiteit van meer dan 90 %). In Wallonië heeft men reeds veel langer deze stap gezet. Het koninklijk besluit van 4 mei 1976 tot wijziging van het koninklijk besluit van 24 december 1966 heeft toegelaten om daar in een tiental subgewesten experimenten op te zetten waarbij in sommige gevallen minder gunstige resultaten werden geboekt, in andere gevallen echter interessante resultaten. Met enige nadruk mag evenwel verwezen worden naar de zeer interessante ervaring die sinds 11 jaar werd opgedaan door de plaatselijke televisievereniging van Goirle in Nederland. Nadat de wetgever zich in het recent verleden heeft laten verrassen door de wildgroei van de lokale radio's en in zekere zin heeft moeten nahollen om hier in enige mate orde op zaken te stellen, zou het onvergeeflijk zijn dat de overheid andermaal een afwachtende houding zou aannemen. In de mediasector is er zulkdanige technologische evolutie aan de gang dat, indien voor de mogelijkheden geen ruimte wordt gecreëerd, deze zich weerom zullen opdringen onder invloed van binnenlandse initiatieven maar vooral ook onder invloed van wat er internationaal in dit verband aan de gang is.

ALGEMENE BESPREKING

Proceduredebat

Vooreerst stelt een lid vragen over de te volgen procedure.

Hij meent dat de toekomstige Mediaraad zich over dit ontwerp van decreet moet kunnen uitspreken.

Een ander lid vindt deze opmerking terecht. De voorliggende tekst is een vrij fundamenteel ontwerp van decreet. Het lijkt dus logisch dat het voor advies aan de Mediaraad wordt voorgelegd.

Een ander lid vreest, indien een dergelijke procedure wordt gevolgd, een te lang uitstel : de Mediaraad bestaat immers nog niet.

Een ander lid opteert voor een degelijk decreet. Hij suggereert twee hoorzittingen : enerzijds met verantwoordelijk ken van de kabeldistributie, anderzijds met afgevaardigden van de perswereld.

Een lid vindt dat, logischerwijze gesproken, de Mediaraad een advies zou moeten kunnen uitbrengen. De technische evolutie en de sterke internationale druk op dit terrein noodzaken echter dat de werkzaamheden op een zeer dynamische wijze worden aangevat. Wel meent hij dat een hoorzitting verantwoord is.

Een ander lid betreurt dat de Raad van State ten hoogste over drie dagen beschikte om een advies uit te brengen over dit ontwerp van decreet. Het is immers een belangrijke, maar niet hoogdringende materie. Hij noemt deze handelswijze niet gezond. Hij verwijst naar het uitgebrachte advies waar de Raad van State stelt dat een doorgedreven artikelsgewijs tekstonderzoek niet erg zinnig zou zijn geweest daar de tekst aan een volledige herwerking toe was. Daarom suggereert hij om, via de Voorzitter van de Vlaamse Raad, een nieuw advies aan de Raad van State te vragen. Hij meent ook dat de Gemeenschapsminister in zijn inleiding te vlug over de problematiek van de internationale betrekkingen en de bevoegdheid van de Vlaamse Executieve is gestapt. Eventueel zou ook het advies van de Raad van State over de ingediende amendementen kunnen worden gevraagd.

De Gemeenschapsminister motiveert het verzoek voor een advies bij hoogdringendheid. Bij het ontwerp van decreet houdende oprichting van de Vlaamse Mediaraad werd een zeer slechte ervaring opgedaan : het duurde 15 maanden vooraleer dit advies werd uitgebracht. Daarom werd nu om een advies bij hoogdringendheid verzocht. Hij geeft echter toe dat er tussen het oorspronkelijk ontwerp van decreet en de nu ingediende tekst belangrijke verschillen bestaan. Dit tengevolge van het advies van de Raad van State. Het ontwerp van decreet is een zeer degelijk en consequent geheel. Er werd rekening gehouden met de opmerkingen van de Raad van State.

De suggestie om eerst advies aan de nog op te richten Mediaraad te vragen noemt hij, onder meer wegens de aanstaande parlementaire verkiezingen een uitstel met 1 jaar. De technische evolutie noopt daarentegen tot een dringende aanpak. Reeds 18 aanvragen kwamen binnen voor het inrichten van niet-openbare televisie. Dit kan men niet blijvend tegenhouden. De volgende regering zal weer achter het fenomeen moeten aanlopen. Het voorliggend ontwerp van decreet is daarenboven een raamdecreet.

De Gemeenschapsminister stelt als besluit dat de bespreking kan worden voortgezet.

Een lid meent dat de voorliggende tekst grondig verschilt van het oorspronkelijk ontwerp van decreet dat voor advies aan de Raad van State werd overgemaakt. Ingevolge artikel 8, § 3, tweede lid moeten de niet-openbare televisieverenigingen die zich richten tot een landelijke gemeenschap of tot een regionale gemeenschap worden opgericht met een participatie

van minimum 51 ten honderd in het kapitaal door uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen, gevestigd in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad. Over deze bepaling vindt hij niets terug in het advies van de Raad van State. Hij meent ook dat ze ongrondwettig is.

Het voorstel om de bespreking te verdagen wordt vervolgens met 6 stemmen tegen 3 verworpen.

De Commissie beslist in te gaan op het geformuleerde verzoek en zal een hoorzitting organiseren. Met name zullen worden uitgenodigd : de Voorzitter en de Administrateur-generaal van de Belgische Radio en Televisie (BRT), vertegenwoordigers van de Beroepsvereniging van de Radio- en Televisiedistributie (RTD) alsmede van de Onafhankelijke Televisie Vlaanderen (OTV) en de Vlaamse Mediamaatschappij (VMM).

Verschillende leden betreuren dan dat voor deze hoorzitting de samenstelling van de delegatie van de BRT niet aan deze instelling zelf zal worden overgelaten. Daarenboven wordt ook de Vaste Commissie niet uitgenodigd,

De Gemeenschapsminister wijst erop dat dit ontwerp van decreet reeds binnen de Raad van Beheer van de BRT werd besproken en er daar ter zake geen sprake is van een minderheidsnota.

Een lid dringt erop aan dat er een diepgaand advies wordt gevraagd aan de Raad van State over de nieuwe tekst van dit decreet. Dit moet niet leiden tot enige vertraging van de werkzaamheden in de Commissie. Anders lijkt het hem gerechtvaardigd dat ook voor sommige amendementen om advies zou worden gevraagd.

De Gemeenschapsminister en verschillende leden wijzen op het ongewone van de voorgestelde procedure : namelijk een tweede maal het advies van de Raad van State vragen op eenzelfde ontwerp van decreet. Zij stellen duidelijk dat dergelijke adviesaanvraag geen vertragingsmaneuver mag zijn.

Een lid vindt het eveneens ongewoon dat voor een niet dringend probleem de hoogdringendheid wordt ingeroepen. Doch daar niet iedereen op technisch gebied speciaal bevoegd is, kunnen sommige amendementen het advies van de Raad van State echter rechtvaardigen. Wel kan hij de stelling bijtreden dat het niet uitbrengen, binnen een bepaalde termijn van advies door de Raad van State, de werkzaamheden van de Commissie niet mag hinderen. Wel stipt hij aan dat het advies nieuwe elementen kan aanbrengen die de kwaliteit van het ontwerp van decreet ten goede komen. Hij merkt nog op dat procedures voor internationale Hoven niet zijn uitgesloten. Eén van de 18 door de Gemeenschapsminister vernoemde gegaagde niet-openbare televisieverenigingen raadpleegt ter zake reeds een advocatenbureau. Op vraag van de Voorzitter van de Commissie engageert een lid zich namens de SP-fractie dat bij de Raad van State geen advies over amendementen zal worden gevraagd. Dit geldt eveneens voor de Openbare Vergadering.

Een ander lid wijst op de twee mogelijkheden die bestaan om het advies van de Raad van State aan te vragen : ofwel bij hoogdringendheid ofwel met vermelding van de datum waarop dit advies wordt verwacht. Dit laatste is echter niet bindend.

Nog een ander lid merkt op dat hij namens de W-fractie ermee instemt om in de Commissie geen adviezen van de Raad van State over ingediende amendementen te vragen. Dit geldt voor zijn fractie echter niet wat de openbare vergadering betreft.

De meeste commissieleden zijn echter de mening toegedaan dat ofwel tijdens de commissiewerkzaamheden ofwel tijdens de openbare vergadering deze vraag om advies tot de Raad van State kan worden geformuleerd, maar dit geenszins tweemaal dient te gebeuren.

Na nog een korte gedachtenwisseling beslist de Commissie de Voorzitter van de Vlaamse Raad te verzoeken een nieuw advies bij hoogdringendheid te vragen bij de afdeling wetgeving van de Raad van State.

Bespreking

Bij het begin van de inhoudelijke bespreking wijst een lid er vooreerst op dat het decreet houdende organisatie en erkenning van de niet-openbare radio's, nu bijna 3 jaar geleden, door de Vlaamse Raad werd aangenomen. Dit gebeurde op een zeer vlugge wijze waarover men niet fier moet gaan. Immers, de erkenningsprocedures zijn nog bezig : nog geen enkele niet-openbare radio werd definitief erkend. De bestaande problemen zijn ook gebleven. Hij citeert hier onder meer de frequentie-verdeling in de grote centra, de netvorming, de handelsreclame die wordt gevoerd, de betaling van de auteursrechten die in dit decreet niet werd voorzien. De oorzaak is volgens hem te wijten aan de hoogdringendheid waarmee dit decreet werd gestemd. Dit mag met het voorliggend ontwerp van decreet niet gebeuren. Het lid betreurt dat het ontwerp van decreet houdende oprichting van de Vlaamse Mediaraad zo lang is uitgebleven. Het voorliggend kaderdecreet, beter ware te spreken van „volmachtendecreet”, diende in feite aan de Mediaraad te worden voorgelegd. Hoorzittingen lossen niets op. Hij dringt erop aan dat de Mediaraad zal worden geraadpleegd over de nodige uitvoeringsbesluiten. Anders heeft de Mediaraad geen betekenis meer. Hij wenst ter zake een duidelijk ke verbintenis van de Gemeenschapsminister. Verder voelt hij zich met de inhoud van het ontwerp van decreet niet zo gelukkig daar er, naast de nationale zender, ook regionale en lokale zenders worden voorzien. Tegen de lokale zenders heeft hij geen grote bezwaren indien zij van een mini-BRT-statuut op gemeentelijk vlak kunnen genieten met de culturele raad als controle-orgaan. Over de financiële kant staat er echter niets in het ontwerp van decreet. De nationale en regionale zenders zullen met handelsreclame worden gefinancierd. Dit geld kan maar eenmaal worden uitgegeven : er zullen dus vlug financiële moeilijkheden opduiken. Anderzijds dacht het lid dat de opbrengsten van de handelsreclame aan de BRT zou worden overgemaakt tenzij de opbrengst van het kijk- en luistergeld aan de Vlaamse Gemeenschap wordt afgestaan en zo voor een groot gedeelte bij de BRT terechtkomt. Er is hier sprake van een fundamentele keuze : ofwel gaat de opbrengst van de handelsreclame naar de BRT ofwel naar de privé-televisie-omroepen. Dit is een gevaarlijke zaak die wij zullen moeten beslissen. Indien men de BRT wil uitbouwen, dan zijn hiervoor de nodige middelen nodig. Volgens het ontwerp van decreet gaat de opbrengst van de handelsreclame dus naar privé-verenigingen waarbij de vraag rijst of deze hiermee zullen toekomen. Het lid vreest dat de regionale verenigingen vlug subsidies zullen aanvragen. De landelijke niet-openbare televisievereniging zal misschien wel slagen, de regionale zeker niet. Alle zenders zullen immers een beroep doen op handelsreclame. Dit zal er onder meer toe leiden dat de lokale pers en de streekpers worden opgeofferd. Het aantal niet-openbare televisieverenigingen kan, zoals dit in Italië het geval is, aanleiding geven tot ethervervuiling. Het lid merkt op dat eigen programma's maken enorm duur is. Hij herhaalt zijn opmerking dat artikel 8, § 3, tweede lid mogelijk ongrondwettelijk is en dit ingevolge de verhoudingen die in de pers aanwezig zijn. Een

dergelijk systeem leidt eveneens tot „vertrossing”. Het vormt een valkuil : de pers zal er zich over beklagen. De pers houdt immers geen rekening met de toekomstige technische evolutie die veel financiële middelen zal vereisen. Zijn voornaamste bezwaar is echter dat dergelijke verenigingen op cultureel gebied, dus qua imago, niet te vertrouwen zijn. Zij zullen het niveau van de BRT naar beneden halen.

Een ander lid verheugt zich erover dat men bij de communicatie nu ook de audio-visuele weg opgaat. In het verleden werd het ontwerp van decreet houdende organisatie en erkenning van de niet-openbare radio's aangenomen terwijl de lokale radio's reeds uitzonden. Dergelijke situatie zal nu worden vermeden. Ofwel staan we zonder decreetgeving, ofwel beschikken we niet over de mogelijkheid om dergelijke uitzendingen tegen te houden. Daarom dit decreet op zijn tijd. Er zal nu een keuze moeten worden gemaakt inzake de te volgen weg. Zal men de BRT behouden en blijven beschermen? Het grote probleem blijft de financiering van de BRT. Over de objectiviteit van de BRT kan men zich vragen stellen, maar de kwaliteit zelf is niet zo slecht. Dit houdt rechtstreeks verband met de financiering. Het lid vraagt of er een akkoord bestaat inzake de toewijzing van een vast percentage van het kijk- en luistergeld aan de BRT ? Het stelt eveneens vast dat de onafhankelijke omroepen zullen worden gefinancierd door diegenen die de communicatie verzorgen, dit aangevuld door de opbrengsten van de handelsreclame. Het lid wijst erop dat in de toekomst de kranten mogelijk zullen worden voorbijgestreefd door de audio-visuele media.

Is dit de reden waarom een inbreng vanwege de kranten en de weekbladen wordt voorzien ? Een toelichting over de vooruitzichten voor de geschreven pers ware wenselijk.

Het lid wijst er verder op dat in Nederland aan de betaaltelevisie een reeks voorwaarden worden gesteld, onder meer rond de inbreng door Nederlandse firma's. Het Nederlandse economische belang wordt hierdoor gediend. Zal dit ook hier gebeuren ? Het vraagt ook wat de betaaltelevisie eventueel kan uitzenden. Is het mogelijk dat de betaaltelevisie bepaalde sportmanifestaties uitzendt en de BRT niet ? Is een verdere reglementering dienaangaande nog mogelijk ? Het lid wenst ten slotte nog te vernemen of het betalen van het kijk- en luistergeld de mogelijkheid verleent om de programma's van zowel de BRT als van de niet-openbare televisieverenigingen te volgen, uiteraard indien de abonnees op de kabel zijn aangesloten.

De Gemeenschapsminister merkt op dat het hier in feite niet om kijk- en luistergeld gaat, maar om een vergoeding voor het bezitten en gebruiken van een radio- en/of televisietoestel.

Een lid treedt de stelling bij dat toestanden zoals die bestaan hebben bij de lokale radio's – en onder meer aanleiding gaven tot vervolgingen en inbeslagnamen – moeten worden vermeden. Hij meent echter dat het beter ware geweest indien de inhoud van dit ontwerp van decreet over drie ontwerpen van decreet zou zijn opgesplitst. Ook vindt hij dat hier eerder van een volmachten- dan van een kaderdecreet kan sprake zijn. Technisch valt er veel te zeggen over het feit dat er bevoegdheden aan de Vlaamse Executieve worden overgedragen, iets wat ter zake niet kan. Het ontwerp van decreet is in feite een discussie over het ganse mediabeleid. De bestaande mogelijkheden moeten goed worden aangewend. In ons land bestaan er twee grote cultuurgemeenschappen. De situatie bij ons is dus heel anders dan in de ons omringende landen. Met vijf miljoen inwoners beschikt de Vlaamse cultuurgemeenschap over twee BRT-netten.

Alhoewel bijvoorbeeld niet het niveau van de BBC wordt

bereikt, kan worden gesteld dat de globale kwaliteit van het BRT-aanbod voldoet. Dit is ook normaal : met een zeer beperkt aantal mensen kan niet een gelijkwaardig niveau worden bereikt. De goede werking van de BRT kan met de huidige middelen moeilijk worden gevrijwaard. Dit is echter nodig. Daarom moeten er meer financiële middelen ter beschikking worden gesteld. Het kijk- en luistergeld is immers een belasting en kan dus worden afgeschaft. In feite gaat het hier over de middelen van de Vlaamse Gemeenschap die aan de BRT worden toegewezen. Inzake de toelating van handelsreclame op de televisie kant hij zich tegen het voeren van een struisvogel-politiek. Hij is voorstander van het toelaten ervan, wel te verstaan onder bepaalde voorwaarden. Zo zou de reclame niet storend mogen zijn. Volgens bovenvermeld koninklijk besluit van 1966 is handelsreclame niet toegelaten.

Het waren vrome verklaringen die niet werden gevolgd : ingevolge de kabeldistributie heeft de overheid er geen toezicht op. Het wetsontwerp van de nationale regering zal de Gemeenschappen de bevoegdheid toekennen om de opbrengst van de handelsreclame toe te wijzen. In feite moet dit het middel zijn om de BRT meer ruimte te geven.

In principe is het lid ook niet tegen betaaltelevisie. Zoals het vorig lid stelt hij wel de vraag wat er al of niet kan. Zo moeten bepaalde terreinen aan de betaaltelevisie worden verboden. Handelsreclame wordt pas interessant vanaf 50 procent kijk-dichtheid. Immers, reclame moet rendabel zijn en dit hangt af van het aantal kijkers. Hierin schuilt een groot gevaar voor de BRT. Zo bestaat de mogelijkheid van een concurrentiestrijd voor de eventuele aankoop van bepaalde populaire series wat tot uiting zal komen in een verhoging van de aankooprijzen. Het lid stipt verder aan dat het goedkoper is Amerikaanse programma's aan te kopen dan eigen produkties te maken. De BRT zou er kunnen toe gedwongen worden de eigen produkties te verminderen. Hij opteert voor de uitbouw van de BRT en de regionale omroepen met handelsreclame. Daarom meent hij dat dit ontwerp van decreet moet worden geamendeerd.

De Gemeenschapsminister sluit zich bij de inleidende uiteenzetting van de indiener van het voorstel van decreet aan. Wel gaat hij niet akkoord met bepaalde beweringen van andere leden. Inzake de niet-openbare radio's stelt de Gemeenschapsminister dat de procedures traag verlopen zijn om zoveel mogelijk rechten te verlenen aan deze radio's. Hij deelt mee dat de eerste reeks aanvragen tot erkenning weldra zullen zijn afgehandeld. Enkel in bepaalde grote agglomeraties zoals Gent en Antwerpen doen er zich nog moeilijkheden voor. Er werden daar immers meer aanvragen ingediend dan er frequenties beschikbaar zijn. De Gemeenschapsminister verklaart dat er met SABAM een akkoord over de auteursrechten werd afgesloten dat zal ingaan vanaf 1 januari 1985. Dit zal geen repercussies hebben op de vorige jaren. Er is een totaal bedrag van 24 miljoen frank mee gemoeid. Hij verduidelijkt dat over het principe van het al dan niet invoeren van de handelsreclame de Vlaamse Gemeenschap niet bevoegd is : dit is een nationale materie.

De Gemeenschapsminister geeft toe dat er veel tijd werd verloren met de afhandeling van het ontwerp van decreet houdende oprichting van de Vlaamse Mediaraad. Dit is echter het gevolg van de vraag om advies bij de Raad van State en de bespreking in het Overlegcomité Regering-Executieven.

Hij deelt mee dat verschillende leden in de Vlaamse Raad op het indienen van dit ontwerp van decreet hebben aangedrongen en dit om het mediabeleid open te trekken. Het voorliggend ontwerp van decreet is in verschillende hoofdstukken onderverdeeld. Dit maakt geen fundamenteel verschil uit met het opstellen van twee of drie ontwerpen van decreet. Hij ver-

dedigt de optie dat de opbrengst van de handelsreclame niet aan de BRT wordt overgemaakt. Er wordt ongeveer 5 miljard frank minder geristorneerd dan de opbrengst van het kijk- en luistergeld in het Vlaamse landsgedeelte en 1,6 miljard frank minder dan de dotatie van de BRT bedraagt. Hierover wordt met de Minister van Financiën onderhandeld. De mogelijkheid voorzien om zowel op de BRT als op de landelijke **niet-openbare** televisie reclame uit te zenden zou de oprichting van deze laatste onmogelijk maken. De nodige ruimte hiervoor zou immers ontbreken. Zijns inziens is er momenteel ook maar plaats voor één nationale niet-openbare televisievereniging. De in het tweede lid van artikel 8, § 3 voorziene participatie van minimum 5 1 procent betekent in feite de oplossing van de quadratuur van de cirkel, namelijk het mediabeleid opengooien zonder schade voor dag- en weekbladen. Daarom werd die formule uitgedokterd. Met betrekking tot de tegen deze formule geopperde bezwaren van grondwettelijke aard, stelt hij de vraag of dergelijke bedenkingen ook niet kunnen worden gemaakt over de financiële steun die aan de pers wordt gegeven. Dank zij de overheid bestaan bepaalde bladen nog.

Inzake de door een lid gemaakte opmerking dat, bij gebrek aan middelen, de niet-openbare televisieverenigingen, subsidies zullen moeten aanvragen, merkt de Gemeenschapsminister op dat deze mogelijkheid niet in het ontwerp van decreet is voorzien. De in artikel 7 voorziene opsomming van het aantal nationale, regionale en lokale niet-openbare televisieverenigingen houdt geen verplichting in ; enkel wordt hiermee bedoeld dat de mogelijkheid bestaat. Zo zouden er in de praktijk minder dan de tien voorziene regionale televisieverenigingen kunnen worden opgericht.

De Gemeenschapsminister meent dat de overheid ook niet bevoogdend mag optreden over wat al of niet mag worden uitgezonden. Op dit principe voorziet artikel 8, § 2 nochtans enkele beperkingen. Op de vraag van een lid verduidelijkt de Gemeenschapsminister dat het eventueel inbouwen van waarborgen iets anders is dan bevoogdend optreden. Hij stelt dat bepaalde buitenlandse televisiezenders kwalitatief minder goed zijn dan de BRT.

Inzake de betaaltelevisie deelt de Gemeenschapsminister mede dat er zeker bepaalde voorwaarden zullen worden gesteld. Betaaltelevisie moet immers kunnen beschikken over minstens 200.000 abonnees. Daaruit vloeit voort dat ze internationaal kan worden georganiseerd. De mogelijkheid kan dus worden voorzien om bepaalde programma's na te synchroniseren. Qua programma-aanbod meent de Gemeenschapsminister dat, indien de BRT weigert bepaalde sportmanifestaties uit te zenden, dit geen invloed mag hebben op de programmering van de betaaltelevisie. Zelfs indien hierdoor de meerderheid van de bevolking bepaalde uitzendingen moet missen. In dit verband deelt hij nog mede dat via de uitvoeringsbesluiten er zal worden voor gezorgd, dat waarborgen zullen worden ingeschreven opdat de betaalomroep geen exclusiviteit inzake actualiteitsprogramma's zou kunnen bekomen.

Hij verduidelijkt dat het kijk- en luistergeld niet zal stijgen ingevolge de oprichting van de niet-openbare televisieverenigingen. Uiteraard zal het aantal programma's dat kan worden ontvangen worden beperkt door wat de kabeldistributie op de kabel zal brengen. Het zou mogelijk kunnen zijn dat sommige programma's niet kunnen worden uitgezonden door de beperking qua kanalen.

Eén lid betreurt dat er nooit een voorafgaandelijke nota over het mediabeleid werd opgesteld. Zijn bekommernis bestaat erin dat het tweede net van de BRT fatsoenlijk dient te worden uitgebouwd. In een latere fase dient ook aandacht te worden besteed aan de uitbouw van het derde, culturele net en dit in

samenwerking met Nederland. In de praktijk gaan we nu regelrecht naar een afbouw van de BRT. De Vlaamse Gemeenschap heeft een gebrek aan financiële middelen. De kans is reëel dat er in 1986 nog meer zal worden gesnoeid in het BRT-budget. De opbrengst van de handelsreclame zou het budget van de BRT kunnen doen stijgen. De optie van de **Gemeenschapsminister**, waarbij deze middelen de niet-openbare televisieverenigingen ten goede komen, is daardoor niet verantwoord. Indien de BRT over voldoende middelen zou beschikken zouden er andere mogelijkheden openstaan. Het lid merkt op dat, zonder de opbrengst van de handelsreclame, er geen niet-openbare televisieverenigingen op nationaal en regionaal niveau kunnen ontstaan. Hij dringt erop aan om eerst de BRT uit te bouwen en nadien te onderzoeken welke formules voor de niet-openbare televisie kunnen worden gehanteerd. Als er voldoende middelen aanwezig zijn zit er volgens hem wel iets in lokale en regionale niet-openbare televisie. Met lokale bedoelt hij evenwel niet één zender in elke gemeente. Betaalomroep houdt, naast positieve kanten, ook gevaren in. De verdelers moeten de verplichting krijgen ook culturele programma's uit te zenden en niet enkel films. De kwaliteit van de BRT mag er ook geen weerslag van ondervinden. De prijzen der produkties zullen immers stijgen. Het lid wijst erop dat een ander lid vermoedt dat er zeshonderd frank per maand zal moeten worden betaald aan de verdeler. Dit betekent op jaarbasis 7.200 frank.

Iemand die alle programma's wenst te ontvangen zal bovenop dit bedrag nog kijk- en luistergeld en het abonnementsgeld voor de kabeldistributie dienen te betalen. Dit wordt dus een groot bedrag.

De Gemeenschapsminister maakt de opmerking dat wij over de grootste mogelijkheden qua kabeldistributie van gans Europa beschikken. Hij heeft geen bezwaar tegen het feit dat aan de betaalomroep bepaalde voorwaarden worden opgelegd. Hij meent dat de optie om naast de BRT een andere zender te plaatsen evengoed respectabel is.

Een lid kan de voorgestelde participatie vanuit de perswereld verstaan voor wat de nationale niet-openbare televisieverenigingen betreft, maar niet waar dit ook voor de regionale televisieverenigingen zou gelden. Waar zit hier de vrijheid? Indien er geen 51 ten honderd participaties vanwege de uitgevers is, kan deze televisievereniging niet uitzenden.

Een ander lid stelt vragen rond de bescherming van de gebruikers. Op het culturele vlak heeft de televisie een enorme invloed op de leefwijze der mensen. Het beeld is immers indringend. De voorliggende tekst biedt geen enkele waarborg inzake de bescherming van de kijk- en luisteraars: een niveauverlaging der uitzendingen is immers goed mogelijk. Het aantal kijkers zal immers van doorslaggevend belang zijn. Uiteraard zal de officiële omroep deze trend moeten volgen omdat anders zijn leefbaarheid in het gedrang komt. Het lid vreest dat de kosten voor het invoeren van het systeem via het abonnementsgeld voor de kabeldistributie naar de gebruiker zullen worden doorverrekend. Zij zullen dus meer kosten moeten dragen ingevolge de verplichtingen die men hier oplegt. Mogelijk zullen ook de kosten verbonden aan de technische middelen waarmee de niet-openbare televisieverenigingen hun programma's maken aan de gebruikers worden doorverrekend.

De Gemeenschapsminister antwoordt op deze uiteenzetting met de opmerking dat het lid het ontwikkelingsniveau van de kijkers onderschat. In de Renaissance gaf dergelijke houding aanleiding tot de invoering van de index. Verder meent hij dat er geen verband bestaat tussen dit ontwerp van decreet en een gebeurlijke kostenverhoging.

Een lid treedt deze stelling bij. Hij noemt de bestaande **keu-**zemoogelijkheid tussen de diverse kanalen ideaal. In de praktijk komt het goedkoper uit alle kanalen te nemen. Hij stipt hierbij aan dat er momenteel nog minimum 2 kanalen niet worden gebruikt.

De Gemeenschapsminister wijst er verder op dat een groot aantal zaken niet moeten worden gemaakt. Veel **produktiema-**teriaal in Vlaanderen werkt immers voor het buitenland. Zijn bedoeling bestaat erin een aantal normen inzake **betaalom-**roep – waarbij hij naar Nederland verwijst – aangepast aan de situatie in Vlaanderen, over te nemen. Dit decreet betekent in feite een stimulans voor de eigen industrie.

Een ander lid meent dat de ganse discussie draait rond twee mogelijke opties : moet de opbrengst van de handelsreclame aan de BRT of aan niet-openbare televisieverenigingen worden overgemaakt. Hij betwist de stelling van de Gemeenschapsminister dat de BRT over voldoende financiële middelen beschikt. Inzake de met de Minister van Financiën gevoerde onderhandelingen meent hij dat, bij een gebeurlijke grote ristorno aan de Vlaamse Gemeenschap van het kijk- en luistergeld, dit bedrag niet automatisch het budget van de Gemeenschapsminister van Cultuur ten goede zal komen. De Vlaamse Gemeenschap kan immers een nieuw initiatief nemen. Verder kan de betaalomroep de BRT ontmantelen indien de eerstgenoemde populaire programma's uitzendt en de BRT niet. De politieke vraag vandaag is of de **Gemeenschapsminis-**ter al dan niet het voortbestaan van de BRT wenst.

De discussie over de handelsreclame situeert zich volgens het lid volledig rond het probleem van de vermindering van het budget van de pers. De reclame op de televisie leidt automatisch tot een vermindering van de reclame in de pers. Daarom moet de pers bij niet-openbare televisieverenigingen worden betrokken. De oprichting van de bedoelde maatschappijen gebeurde enkel uit een schrik-reactie ten overstaan van de derving van reclameopbrengsten. Goede televisie maken interesseert deze maatschappijen niet, wel het behoud van de globale reclame-inkomsten. Financieel is dit wel verstaanbaar. In feite mag de privé-televisie mislukken omdat deze concurrent qua reclame dan verdwenen is. Het lid betreurt eveneens dat de afwezigheid van bepaalde politieke tendenzen wordt doorgetrokken en spreekt ter zake van „la main morte”. De bestaande situatie blijft immers behouden.

Hoorzitting

Op dinsdag 30 april 1985 hield uw Commissie, bij toepassing van artikel 28, punt 2 van het Reglement van Orde van de Vlaamse Raad, zoals boven reeds vermeld, een belangrijke hoorzitting waar vertegenwoordigers van BRT, RTD, OTV en **VMM** aan deelnamen.

Volledigheidshalve dient er hier gewezen op het feit dat naar aanleiding van deze hoorzitting ook tot de Gemeenschapsminister een aantal inhoudelijke vragen werden gesteld, zodanig dat tijdens deze vergaderingen de grenzen van de zuivere klassieke hoorzitting werd overschreden.

A. Hoorzitting Belgische Radio en Televisie

De BRT was vertegenwoordigd enerzijds door haar Voorzitter van de Raad van Beheer en anderzijds door haar administrateur-generaal.

Inleidende uiteenzetting van de Voorzitter van de Raad van Beheer van de BRT

Vooreerst wijst de Voorzitter van de Raad van Beheer van de BRT op twee nota's uitgaande van de juridische dienst van de BRT, respectievelijk op de eerste en tweede versie van het voorliggend **ontwerp** van decreet.

Vervolgens verklaart hij voor volgende punten de tolk te zijn van de Vaste Commissie van de BRT :

1) de toegang tot de kabel van de buitenlandse programma's :

Hij herinnert eraan dat ter zake zal moeten worden rekening gehouden met het EEG-verdrag. Ook het zogenaamde **Groenboek** over de omroep uitgaande van de Europese Commissie beschouwt de omroep als een economische dienst die vrij de grenzen moet over kunnen.

Tevens is gebleken dat wat de omroep betreft de **Europarlementairen** meer aandacht aan deze problematiek besteden dan de Belgische of Vlaamse parlementairen.

Het is bijgevolg alles behalve evident dat de Vlaamse Executieve juridisch in staat zal zijn om zo nodig de uitzending van buitenlandse programma's te verbieden.

2) de mogelijke toegang van BRT tot de kabel :

Alhoewel het probleem tijdens de bespreking van het **BRT-decreet** reeds werd aangeraakt, heeft de BRT totnogtoe geen rechtstreekse toegang tot de kabel. Weliswaar gaf de regeringscommissaris bij de BRT de verzekering dat instructieve programma's van de BRT via een soort instituut voor permanente vorming op een speciaal kanaal van de kabel zullen kunnen.

3) bescherming van de BRT bij betaaltelevisie :

Bij de BRT leeft de vrees dat bijvoorbeeld grote **sportmanifestaties** door belangrijke financiële groepen zullen worden opgekocht en daardoor ter zake de BRT eventueel niet zou kunnen concurreren. Moet de BRT hier geen bescherming krijgen ? Quid voor een eventuele samenwerking tussen de BRT en de niet-openbare televisieverenigingen ?

4) reciprociteit :

Een lans wordt gebroken opdat er wederkerigheid zou bestaan tussen de BRT en de klank- en televisieprogramma's van radio-omroepdiensten die gemachtigd zijn door de Regering van het land waar zij gevestigd zijn. Belangrijk is uiteraard dat de Vlaamse Gemeenschap Nederland op onze kabel toelaat en omgekeerd aldus de BRT beter op de Nederlandse kabel kan.

5) voldoende financiële middelen voor de BRT :

De Voorzitter van de Raad van Beheer stelt duidelijk dat de wens wordt uitgedrukt dat, zolang de openbare omroep niet over voldoende financiële middelen beschikt, het gehele bij dit ontwerp voorliggend plan niet in uitvoering zou gaan.

Ter zake citeert hij dan het standpunt van de Vlaamse Executieve over het ontwerp van wet betreffende de radiodistributie- en de teledistributienetten en betreffende de **handelspubliciteit** op radio en televisie zoals het op 16 januari 1985 aan de pers werd bekendgemaakt. Deze persmededeling luidde als volgt :

„In het kader van haar bevoegdheden wenst de Vlaamse Regering een ruimer programma-aanbod inzake radio en televisie mogelijk te maken, gebaseerd op de technologische mogelijkheden en op de culturele, informatieve en educatieve noden van de bevolking, op het beschermen van de belangen van de schrijvende pers en van de sector van het geschreven woord

als belangrijke culturele bron in onze samenleving en op de financiële leefbaarheid van de openbare omroep.

De Vlaamse Regering meent dat de nationale overheid bevoegd is om handelspubliciteit op radio en televisie al dan niet toe te laten.

Het komt de Gemeenschappen toe om machtiging te verlenen tot het uitzenden van handelspubliciteit, aangezien dit rechtstreeks of onrechtstreeks het programmabeleid beïnvloedt.

Het uitvaardigen van een wet betreffende de **handelspubliciteit** op radio en televisie betekent de regeling van één der financiële hefbomen van een te voeren mediabeleid. Een standpunt in verband met de handelspubliciteit kan niet los gezien worden van een standpuntbepaling betreffende de andere financiële hefboom, t.w. de ristomering van het Rijk- en Luistergeld.

Het is de mening van de Vlaamse Regering dat de privaatrechtelijke initiatieven die zich in Vlaanderen, binnen decretaal te stellen normen, op gebied van radio en televisie ontwikkelen, moeten gefinancierd worden met private gelden, onder andere via handelspubliciteit, terwijl de openbare omroep, als „public service” moet kunnen beschikken over voldoende financiële middelen, die als dotatie van de Gemeenschappen ter beschikking moeten gesteld worden.

Gelet op de band die, alleszins in hoofde van de openbare opinie, bestaat tussen het Rijk- en Luistergeld en de omroep, vraagt de Vlaamse Regering de nationale regering, overigens in het kader van de financiering der Gemeenschappen volgens de Staatshervorming van 1980, de mogelijkheden geboden door artikel 9 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen te gebruiken om het totale bedrag van het Rijk- en Luistergeld te ristoreren naar de Gemeenschappen.

Het is slechts wanneer de Vlaamse Gemeenschap over voldoende eigen middelen kan beschikken, dat zij in staat zal zijn de openbare omroep de geëigende middelen te geven om zijn taak naar behoren te vervullen. In het geval van voldoende middelen voor de openbare omroep middels de dotatie, is de Vlaamse Executieve van oordeel dat aan de openbare omroep geen handelspubliciteit mag toegekend worden. Tot zolang echter mogen geen wettelijke normen de huidige vormen van sponsoring op de openbare omroep onmogelijk maken.

Tot slot wenst de Vlaamse Regering erop te wijzen dat alleen de Gemeenschappen toelating kunnen geven aan omroepinstituten om radio- en televisie-uitzendingen te verzorgen. Deze bevoegdheid kan niet aan de nationale overheid toevertrouwd worden, gelet op artikel 4,6^o van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

In dit verband worden eveneens nog de cijfers van de opbrengst van het kijk- en luistergeld medegedeeld.

Deze luiden voor 1984 als volgt :

- in heel het land : 14,7 miljard frank ;
- in Vlaanderen : 8,6 miljard frank ;
- in Wallonië : 4,5 miljard frank ;
- in Brussel-Hoofdstad : 1,4 miljard frank ;
- in Duitstalig België : 83 miljoen frank.

Een uiterst belangrijke verklaring van de Vlaamse Executieve is, aldus nog de Voorzitter van de BRT, vooral het feit dat, zolang de problematiek van de handelsreclame niet wettelijk is geregeld er zich problemen stellen voor de sponsoring via de openbare omroep.

Hij besluit met te stellen dat voor de BRT het ontwerp van decreet *hic* et nunc niet kan worden uitgevoerd.

Na deze inleidende uiteenzetting stelt een lid de volgende vragen :

1) met betrekking tot de evolutie van de financiering van de BRT, wordt de vraag gesteld of de inwerkingtreding van dit decreet akankelij k is van de realisatie van de verbintenissen van de Vlaamse Executieve ;

2) een belangrijk gedeelte van de BRT-inkomsten gebeuren via sponsoring. Komt dit nu voor de BRT in gevaar ?

3) zal de BRT-infrastructuur ter beschikking kunnen staan voor de toekomstige private instellingen ? Zijn er thans reeds besprekingen aan de gang ?

4) hoe zal de BRT zich tegen het vigerend Europees recht opstellen ?

In het verleden heeft er zich ter zake reeds een probleem gesteld voor een door een buitenlandse Staat gemachtigde zender. Is die lijn door te trekken naar zendstations die via satelliet zouden uitzenden ?

De Voorzitter van de BRT antwoordt hierop het volgende :

1) de vraag naar de inwerkingtreding van dit decreet is een politieke vraag waarop hij verklaart niet te kunnen antwoorden ;

2) wat de sponsoring betreft is hij de mening toegedaan dat de belangstelling voor dit procédé zal dalen zodra er voldoende reclamemogelijkheden zullen zijn. Hoe dan ook zouden er zich voor de BRT geen problemen stellen indien tot de gevraagde financiering zou worden overgegaan. Hij voegt eraan toe dat vanzelfsprekend de sponsoring ook juridisch moet geregeld zijn ;

3) in verband met een mogelijke terbeschikkingstelling van de BRT-infrastructuur voor private instellingen zijn er thans geen besprekingen aan de gang. Ook naar de toekomst vallen deze niet te verwachten, aangezien nu reeds voor de zendgemachtigde verenigingen de BRT-infrastructuur ontoereikend is. Zo is er bij voorbeeld voor het tweede net nog lang geen tweede eindregie uitgebouwd. Naar verluidt zou dit bij RTBF niet het geval zijn en fluistert men dat aldaar wel eens vrijstaande studio's zouden kunnen worden gehuurd ;

4) op de vraag of men het verbod van buitenlandse commerciële zenders zal kunnen doortrekken, zal van het vigerend Europees recht afhangen. Zal ter zake het zogenaamd rapport Schwartz worden gevolgd ? Wat zal de impact zijn voor het Europees Parlement waar gepleit wordt voor een zo ruim mogelijke interpretatie van het begrip „vrij verkeer van goederen” ?

Er valt ook op te merken dat de Europese radio-unie de conclusies van het zogenaamde Groenboek afwijst, op basis van het argument dat het in de eerste plaats om een cultureel en niet om een economisch goed gaat. Uiteraard zijn er ter zake ook sterke juridische argumenten die pleiten in het voordeel van een toepassing van het Verdrag van Rome, maar daarentegen mag dan weer niet uit het oog worden verloren dat het juridisch begrip „richtlijn” eenstemmigheid vereist in het Comité van Ministers.

Na er te hebben op gewezen dat voor hem het voorliggend kabeldecreet de resultante van ongeduld is, stelt een lid de volgende vragen :

1) heeft de BRT deze technologische evolutie ook in eigen schoot ten gronde in studie genomen ? Heeft zij hiervoor de nodige mankracht vrijgemaakt ? Is er tot systematische studie overgegaan ?

2) zijn er binnen de BRT standpunten tot stand gekomen in verband met de evolutie zoals deze zich concreet heeft voorge-

daan. Van de zogenaamde 4 generaties behoort het benutten van de kabel tot de tweede. Quid voor de derde generatie ? Heeft de BRT hierover reeds een standpunt ? Is hierover reeds van gedachten gewisseld ?

3) het is duidelijk dat de audio-visuele sector volop in beweging is. Onze beste deskundigen in deze sector zijn trouwens bij de BRT werkzaam. Valt er in dit verband geen nieuwe taak in hoofde van de BRT te formuleren ? Moet er geen concreet plan worden opgesteld ?

4) het is noodzakelijk dat de Gemeenschap de evolutie in het medialandschap kan volgen. Daarenboven is het evenzeer nodig in de eerste plaats op het onderwijs in te spelen. Is het niet zinvol dat de BRT zich hierover zou buigen ? Moet de hand niet worden gereikt naar het onderwijs en naar de toekomstige programmamakers op kleine schaal ?

De Voorzitter van de Raad van Beheer van de BRT antwoordt hierop het volgende :

1) op het technisch vlak wordt door de BRT de evolutie grondig gevolgd. Op beheersvlak werden er geregeld seminars ingericht om de evoluties buiten de BRT te volgen alsmede om de strategie voor de BRT te bepalen. Hij voegt er echter aan toe dat de BRT-studiedienst echter verplicht is haar beste krachten te wijden aan het kijk- en luisteronderzoek. Een automatisch metingsysteem zou hier **heelwat** tijd vrij maken ;

2) over de tweede en vooral de derde generatie heeft de BRT geen standpunt. Men is wel voorgelicht geweest; maar daarentegen heeft men weinig van gedachten gewisseld, zodanig dat ter zake geen standpunt werd ingenomen ;

3) de op de BRT aanwezige deskundigheid verleent assistentie aan buitenlandse omroepen. Dit is vooral het geval voor ontwikkelingslanden (b.v. Zaïre). Ook hier meent hij echter te moeten stellen dat de golden sixties helaas voorbij zijn ;

4) wat de band met het onderwijs betreft is hij de mening toegedaan dat deze in de toekomst nog kan worden uitgebreid. Nu reeds doceren **heelwat** BRT-deskundigen bij het RITCS. Ook voor de BRT is dit op termijn een goede zaak ; de RITCS-studenten die achteraf bij de BRT werkzaam zijn geraakten immers reeds tijdens hun studies met diverse BRT-problemen vertrouwd.

Vervolgens wijst de administrateur-generaal bij de BRT op het volgende :

1) ook de BRT zou bepaalde programma's op de kabel kunnen plaatsen ;

2) voorstander te zijn van regionale programma's, maar niet van regionale studio's.

Een lid verklaart dan de mening te zijn toegedaan geen bezwaar te hebben tegen de kabel voor zover voor de BRT in voldoende financiële mogelijkheden wordt voorzien. Stelt de begroting 1985 echter reeds geen problemen ?

Wat het personeelsbeleid betreft meent hetzelfde lid te weten dat

– het aantal technici te hoog en het aantal personeelsleden met meer inhoudelijk gerichte taken te laag ligt. Bestaat er hierover geen welbepaalde coëfficiënt ?

– er te veel dure, gesotisticeerde apparatuur wordt aangekocht. Bestaat er op dit punt een beleidslijn? Zou de Raad van Beheer niet best rechtstreeks technisch worden geadviseerd ?

De Voorzitter van de Raad van Beheer van de BRT antwoordt hierop :

– wat het personeelsbeleid betreft : het al dan niet teveel aan technici zou kunnen blijken uit de naar aanleiding van de in de Vlaamse Raad besproken BRT-begroting voor het **begro-**

tingsjaar 1985 gesuggereerde doorlichting van het instituut. Misschien zal ten gevolge van de toenemende **computerise-**ring het aantal technici afnemen. Hij besluit met te stellen dat in het verleden op dit vlak steeds sectoriële akkoorden tussen de regering en de vakbonden werden afgesloten en dit boven het hoofd van de Raad van Beheer van de BRT.

De administrateur-generaal bij de BRT voegt eraan toe dat elke vergelijking ook dezelfde definities veronderstelt. Zo wordt bijvoorbeeld een cameraman in Nederland als een culturele ambtenaar en in België als een technicus beschouwd. Vervolgens meent hij te mogen stellen dat qua productie de BRT goed zit, maar er misschien wel wat te veel personeel bij de eindregie is. Ter vergelijking geeft hij in dit verband het **Ne-**derlandse voorbeeld van Flevoland waar geen enkele technicus ter plaatse is.

Het ligt tevens in de bedoeling bij afvloeiing de producers niet te vervangen en journalisten in de plaats aan te werven, met andere woorden prioriteit zal worden gegeven aan de informatie.

Vervolgens stelt hij dat men streeft naar 2/3 eigen programma's en 1/3 programma's uit de buurlanden.

Wat ten slotte de apparatuur betreft wijst hij erop dat de BRT uiteraard verplicht is de vlugge technologische evolutie te volgen. Elke aankoop grijpt echter slechts plaats op advies van de bevoegde diensten, met andere woorden men stelt volledig vertrouwen in de administratie.

Vervolgens stelt een lid de volgende vragen :

1) welk stantpunt neemt de BRT in ten overstaan van de vraag die nu over haar blijvende rol schijnt te bestaan ?

2) hoe staat de BRT ten overstaan van de opportuniteit van de commerciële zender via de kabel ?

3) welke houding neemt de BRT aan tegen het invoeren van omroepreclame ? Heeft de BRT om aan haar culturele en informatieve opdracht te kunnen blijven voldoen deze omroepreclame nodig ?

4) zijn de verklaringen die door belangrijke politici naar aanleiding van de bespreking van het BRT-decreet werden afgelegd voorbijgestreefd ?

De Voorzitter van de Raad van Beheer van de BRT antwoordt dat deze aangesneden problematiek van politieke aard is en de bevoegdheid van de BRT te buiten gaat. Totnogtoe heeft de BRT getracht alle politieke problemen uit te sluiten en naar eensgezinde standpunten gestreefd. Vooral op technisch vlak werd in het verleden unanimitéit bereikt. Essentieel voor de BRT is over voldoende financiële middelen te beschikken. Over de diepe grond of opportuniteit van het voorliggend decreet wenst hij zich niet uit te spreken.

Een ander lid vraagt dan concreet wat met voldoende **finan-**ciële mogelijkheden voor de BRT wordt bedoeld, rekening houdend met de sleutel 2/3 eigen programma's – 1/3 buitenlandse programma's ?

Hij voegt eraan toe dat zolang de BRT niet over voldoende middelen beschikt alleszins de etherreclame naar de BRT moet. Aan de mythe dat het kijk- en luistergeld de BRT rechtstreeks moet toekomen, moet een einde worden gesteld. Vervolgens stelt hij de vraag naar de opbrengst van de huidige sponsoring.

Ten slotte stelt hij in verband met de reeds zolang geplande volwaardige uitbouw van het tweede net de vraag naar de stand van zaken van het deeltijds voorziene mediaverdrag met Nederland.

De Voorzitter van de Raad van Beheer van de BRT meent dat om over voldoende financiële middelen te beschikken de BRT, boven haar begroting 1985 dienend voor de reconductie van bestaande en nieuwe initiatieven, bij orde van grootte bijkomend nog ongeveer 500 à 1.000 miljoen frank zou nodig hebben.

Ten persoonlijke titel voegt de Administrateur-generaal hieraan toe voorstander te zijn van etherreclame op de BRT. Wat de opbrengst van de sponsoring betreft wordt een bedrag van 100 miljoen frank geciteerd, dit is ongeveer 15 procent van de exploitatie van de BRT.

Ten slotte wordt nogmaals het probleem van het vrije verkeer van goederen binnen de EEG aangesneden.

De verslaggever stelt in dit verband dat er nog geen dwingende richtlijn bestaat.

De Voorzitter van de Raad van Beheer van de BRT voegt eraan toe dat in deze aangelegenheid het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen steeds meer protectionistische stellingen aankleeft dan de (Europese) Commissie.

De Administrateur-generaal bij de BRT besluit met er duidelijkheidshalve op te wijzen dat er hoe dan ook nog geen recht tot toegang tot de kabel bestaat. Ook de EEG is nog niet zover. Dergelijke toegang zou trouwens heel ver leiden.

B. Hoorzitting Beroepsvereniging van de Radio- en Televisiedistributie (RTD)

Bij het tweede deel van de hoorzitting was de **Beroepsvereniging** van de Radio- en Televisiedistributie door drie personen vertegenwoordigd, waaronder haar Voorzitter.

Vooreerst verstrekke de Voorzitter van RTD volgende inleidende toelichting.

De kabeldistributiemaatschappijen, in het Nederlandstalig landsgedeelte, verdelen thans naast de 4 nationale zenders, de nationale programma's van de Nederlandse, Franse, Duitse, Britse en Luxemburgse omroepinstituten.

Dit betekent, al naar gelang de geografische ligging van de kabeldistributienetten, 15 à 16 TV-programma's waaraan 15 à 20 radioprogramma's toegevoegd worden. De kabelnetten werden, rekening houdend met het toenmalig bestaande **programma-aanbod**, op het einde van de 60-er jaren meestal uitgerust volgens het VHF-systeem met een bandbreedte van 47 tot 230 MHz. Ingevolge de technische evolutie en ten einde een groter aantal programma's te kunnen verdelen, werd de bandbreedte geleidelijk opgevoerd tot 270 à 330 MHz en meer recent bestaat de mogelijkheid deze uit te breiden tot 440 MHz. Sommige netten waren van bij de aanvang reeds uitgerust met en apparatuur die een bandbreedte had van 47 tot 860 MHz.

Ondanks een zekere diversiteit in de passieve en actieve elektronische apparatuur die bepalend was voor het onderbrengen van de programma's, werden alle **kabeldistributienetten** aangelegd met coaxiale kabels.

In alle landen waar aan actieve kabeldistributie gedaan wordt, zoals de USA, Canada, Nederland, Zwitserland, Oostenrijk, Denemarken, Noorwegen, Finland enzovoort, wordt alleen en uitsluitend gebruik gemaakt van coaxiale kabels.

De opmerking om kabelnetten uit te rusten met optische **vezelkabel** is, rekening houdend met alle gekende gegevens hieromtrent, op zijn minst voorbarig, technisch onmogelijk en

economisch niet verdedigbaar.

De optische vezelkabel is wanneer hij aan de verwachtingen zal beantwoorden en alle thans gekende nadelen uit de weg zullen geruimd zijn, wellicht geschikt voor de overdracht van informatie op lange afstanden, maar zal zeker in de komende 10 à 20 jaar niet aangewezen zijn om er volledige kabeldistributienetten mee aan te leggen.

De kabeldistributiemaatschappijen hebben in de uitrusting van de ontvangstations en netten een globale som geïnvesteerd in de grootheidsorde van 35 miljard frank waarmee thans 2.750.000 woongelegenheden, dit wil zeggen 89 % van de TV-kijkers van signalen voorzien worden.

Prijsaanvragen voor de uitrusting van de stad Parijs met een optisch vezelkabelnet hebben ons geleerd dat ondanks de interesse van de kabelfabrikanten om hun nieuwe technieken te introduceren, de aansluiting per woongelegenheden in de grootheidsorde van 100.000 à 120.000 frank ligt.

De bandbreedte van de kabeldistributie wordt in de eerste plaats bepaald door de bandbreedte van de elektronische apparatuur en niet door het gebruik van de coaxiale of optische vezelkabel voor de transmissie van de signalen.

In verband met het ontwerp dekreet vestigen de kabeldistributiemaatschappijen de aandacht op het feit dat de verplichting om een niet-openbare televisievereniging (N.O.T.V.) op het net te brengen zou moeten gebeuren op dezelfde wijze als voor het verdelen van de nationale programma's, dit wil zeggen zonder extra-kosten voor de kabeldistributiemaatschappijen en dus ook voor de abonnee.

De enig haalbare wijze om de N.O.T.V. op de kabeldistributienetten te brengen met life-informatie zal noodzakelijkerwijze moeten gebeuren hetzij via één (of meerdere) zendinstallaties, hetzij hetgeen ons het meest logisch lijkt, via straalverbindingen van de RTT. De extra-kosten van de RTD-straalverbinding moeten naar zijn mening gedragen worden door de N.O.T.V.-organisatie, waar ze een deel van hun exploitatiekosten zullen uitmaken zoals ook de openbare oproep gebeurlijke straalverbindingen in haar exploitatiekosten opneemt.

De uitbreiding van de verplichting om naast een N.O.T.V.-programma, ook meerdere regionale, subregionale of lokale T.V.-programma's te verdelen, lijkt moeilijk realiseerbaar zonder in vele gevallen het programmarooster van de verdeelde programma's in het gedrang te brengen en zonder de bandbreedte van sommige netten te moeten uitbreiden, hetgeen extra kosten met zich brengt.

Het decreet zou in de mogelijkheid moeten voorzien om deze programma's te verdelen zonder dit tot een verplichting te stellen.

Tot besluit stelt hij ten slotte nog dat :

- België het dichtst bekabeld net van de wereld kent, met name is het percentage ongeveer 90 procent van de **TV-kijkers** ;
- de optische vezelkabel onbeperkte mogelijkheden biedt, maar er zich wel een financieel probleem zou stellen ;
- in dit verband wijst hij er nogmaals op dat ter zake te Parijs werd geëxperimenteerd. De kostprijs per aansluiting is echter van de orde van 150.000 à 200.000 frank ;
- experimenten inzake lokale TV economisch niet haalbaar blijken. Zo bijvoorbeeld heeft men in Engeland gedurende ongeveer 5 jaar geëxperimenteerd zonder resultaat, niettegenstaande de steun van de industrie.

Een lid stelt dan de vraag :

1) of de kabelmaatschappijen nu decretaal geen opdrachten gaan krijgen waar ze technisch niet zullen kunnen aan voldoen, met andere woorden over hoeveel kanalen zal men beschikken ?

2) of de specifieke doelgroepen het abonnementsgeld niet zullen verhogen ?

3) naar de haalbaarheid van de betaaltelevisie ;

4) de interesse van de kabelmaatschappijen voor **betaaltelevisie** ;

5) naar de verenigbaarheid van het recht op verbod van de Vlaamse Executieve van toegang tot de kabel enerzijds en het bestaan van communicatie- en omroepsatellieten anderzijds.

De Voorzitter van RTD antwoordt hierop het volgende :

1) men zal ongeveer over 20 kanalen beschikken : voor meer kanalen zou men de bestaande versterkers moeten vervangen ;

2) specifieke doelgroepen verhogen normaliter het abonnementsgeld, tenzij de nodige apparatuur gratis zou worden ter beschikking gesteld ;

3) betaaltelevisie is niet haalbaar. In de Verenigde Staten zijn er slechts 2 maatschappijen winstgevend, alle overige zijn verlieslatend ;

4) voor betaaltelevisie gaat vanwege de kabelmaatschappijen en geen bijzondere belangstelling uit. Betaaltelevisie heeft met kabeltelevisie trouwens niets te zien ;

5) het gebruikte technisch procédé is ter zake irrelevant.

Een lid stelt dan de vraag naar het economisch rendement van de gemaakte miljarden frank investeringen.

De Voorzitter RTD antwoordt dat het rendement zeer laag is en om een prijsaanpassing wordt verzocht. Sinds 1976 is de abonneeprijs geblokkeerd. De groei van het aantal abonnees heeft totnogtoe het probleem opgevangen. Thans echter is inzake abonneegroei een saturatiepunt bereikt.

Een andere vertegenwoordiger van RTD voegt eraan toe dat alleszins voor de zuivere intercommunales het element dienstverlening belangrijker is geweest dan het economisch rendement.

Hetzelfde lid vraagt dan hoe men binnen de bestaande distributiemaatschappij staat ten overstaan van de technologische evolutie, rekening houdend met het feit dat tussen de huidige kabel en de vezelkabel nog een aantal tussenstadia liggen.

De Voorzitter van RTD antwoordt dat inzake technologische **evolutie** de netten van de jaren 1960-1970 uiteraard deze van nu niet meer zijn. De bandbreedte die door versterkers wordt bepaald, wordt geregeld aangepast in functie van de technologische evolutie. Het is immers logisch dat bij renovatie men een stap zet in de richting van meer kanalen. Dit proces veronderstelt geenszins een afbreken of herbeginnen, maar gebeurt of groeit geleidelijk.

Een lid stelt dan de volgende vragen :

1) hoe verlopen de financiële verhoudingen tussen de niet-openbare televisieverenigingen en de kabelmaatschappijen ?

2) zal de abonnee én voor BRT én voor de niet-openbare televisieverenigingen moeten betalen ? Het lid voegt eraan toe, om redenen van gezonde concurrentie, voorstander te zijn van een privé-net. Het grote publiek, aldus nog dit lid, vraagt echter niet maar een bijkomend net.

Op vraag naar de financiële verhoudingen tussen de niet-

openbare televisieverenigingen en de kabelmaatschappijen verklaart de Voorzitter van RTD dat op dit vlak nog geen contacten werden gelegd.

Op de vraag naar de eventuele doorberekening voor de BRT naar de abonnee, antwoordt de Gemeenschapsminister dat er ter zake geen verrekening zal plaatsgrijpen. (cf. NOS in Nederland).

Vervolgens wijst nog een andere vertegenwoordiger van RTD erop dat over 5 jaar vermoedelijk 40 kanalen ter beschikking zullen zijn. Uiteraard zullen dan eveneens de auteursrechten stijgen.

De verslaggever meent hieruit te mogen afleiden dat logischerwijze dan ook het abonneegeld zal stijgen. Vervolgens vraagt een lid of de boven geciteerde miljarden investeringen reeds zijn afgeschreven.

De Voorzitter van RTD antwoordt dat het om een historische miljardeninvestering gaat.

In dit verband wijst hij er nog op dat bijvoorbeeld electronica in 10 jaar wordt afgeschreven en kabel in 30 jaar.

Een ander lid vraagt dan hoe men technisch het probleem van de territoriale bevoegdheid van de Vlaamse Raad gaat opvangen. Quid b.v. voor Brussel-Hoofdstad of Voeren ? Sommige netten zijn immers grensoverschrijdend en de verplichtingen kunnen per gemeenschap totaal verschillend zijn. Hoe gaan de verdelers dit oplossen ?

De Voorzitter van RTD antwoordt hierop dat in principe dit probleem technisch onoplosbaar is.

Vervolgens vraagt nog het vorig lid hoe de kabeldistributiemaatschappijen het binnenkomen van de signalen van de niet-openbare televisieverenigingen zien ? Zal dit gebeuren via ether, telefoonlijn of videocassettes ?

De Voorzitter van RTD antwoordt dat de vraag hoe de aanbreng naar de kabeldistributiemaatschappijen gebeurt het probleem van de niet-openbare televisieverenigingen zelf is. De taak van de kabeldistributiemaatschappijen beperkt zich tot het instoppen van de programma's. Persoonlijk verklaart hij op dit vlak voorstander te zijn van een straalverbinding.

De Gemeenschapsminister voegt eraan toe dat op dit ogenblik er nog geen beslissingen zijn genomen over de vraag hoe de aanleg precies zal gebeuren.

Kabeldistributie- en auteursrecht

Verschillende leden vragen dan een meer omstandige verklaring van de bevoegde Gemeenschapsminister over deze problematiek van kabeldistributie en auteursrecht.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop het volgende :

Kabeltelevisie kan drie verschillende activiteiten ontwikkelen, waaraan auteursrechtelijke gevolgen verbonden zijn :

1. doorsturen van eigen programma's ;
2. distributie van uitzendingen ;
3. opnemen van eigen programma's of uitzendingen.

Volgens de huidige legislatieve toestand in het Nederlandstalig deel van België is bij het koninklijk besluit van 24.12.1966 enkel distributie van uitzendingen toegelaten. Aanpassing van de wetgeving is in het vooruitzicht, daarom zullen ook punten 1 en 3 besproken worden.

1. Transmissie van eigen programma's

Artikel 11(1) 2° van de Conventie van Bern bepaalt dat de auteurs van toneelwerken, dramatisch-muzikale en muzikale werken het uitsluitend recht genieten machtiging te verlenen tot openbare verspreiding door om het even welk middel van hun werken.

Deze bepaling slaat op alle doorgestuurde uit- of opvoeringen, want in de toelichting erbij wordt ook verwezen naar de transmissie van programma's vanuit een radiostudio, wat in de regel niet „openbaar” gebeurt.

De tekst geldt zowel voor rechtstreekse uit- en opvoeringen, als voor deze door middel van een opname, aangezien dit in de toelichting niet gespecificeerd wordt.

2. Distributie van uitzendingen

Artikel 1 1bis (1) 2° van de Conventie van Bern zegt dat de auteurs het uitsluitend recht genieten tot het verlenen van machtiging tot elke openbare mededeling hetzij telegrafisch, hetzij draadloos, van het langs radio uitgezonden werk, wanneer deze mededeling wordt gedaan door een ander dan het oorspronkelijk organisme. (b.v. kabeldistributie)

Met andere woorden, de auteur kan naast de rechten op de radio-uitzending van zijn werk ook rechten eisen op de verspreiding ervan door het andere organisme. In dat geval is er sprake van een nieuw gebruik van het werk, zelfs indien geheel of gedeeltelijk hetzelfde publiek wordt bereikt. Dit geldt zelfs als de kabel rechtstreeks is aangesloten op de studio van de zender en de doorgezonden werken dus niet eerst worden uitgezonden en terug opgevangen, aangezien het hier niet gaat om eigen programma's van het distributie-organisme.

3. Opnemen van eigen programma's of uitzendingen

Artikel 13 van de Conventie van Bern geeft de auteurs van muzikale werken het uitsluitend recht machtiging te verlenen tot het opnemen van hun werken en de openbare uitvoering ervan.

Aansluitend verleent artikel 1 van de Belgische wet van 22.03.1886 de auteur het uitsluitend recht tot verveelvoudiging van al zijn werken, op welke wijze of onder welke vorm ook, en het recht om daartoe toestemming te geven.

Het recht op verveelvoudiging omvat vier fasen (de opname zelf, de vermenigvuldiging, het in omloop brengen en het ten gehore brengen). Om programma's te verzorgen door middel van in de handel aangekochte opnamen, moet het distributie-organisme bijgevolg beschikken over twee toelatingen van de auteur :

1. het reproductierecht (art. 1 van de wet van 22.03.1886) en
2. het uitvoeringsrecht (art. 11 van de Conventie).

Wanneer is transmissie of distributie openbaar ?

„Openbaar” (zoals bedoeld in artikel 11 en artikel 11 bis van de Conventie) wordt noch bepaald in de Conventie, noch in de Belgische Wetgeving. Dat moet geval per geval blijken uit de rechtspraak.

De samenstelling (niet zozeer het aantal) van het op het net aangesloten publiek is hier richtinggevend. Het moet niet gaan om een „nieuw” publiek, wel om publiek in de algemene zin, dit wil zeggen dat de aansluiting op het net voor iedereen moet mogelijk zijn. (Een gesloten circuit, bijvoorbeeld kazerne, appartementsgebouw) is dus niet openbaar, zelfs als het gaat om een groot publiek.

Conclusie : er kan worden geconcludeerd dat kabeltelevisie auteursrecht in beweging brengt als :

- de distributie van uitgezonden programma's gebeurt door een ander organisme dan de zender zelf (zelfs binnen de „dienstzone” van die zender) ;
- zowel de distributie van uitgezonden programma's als de transmissie van eigen programma's zich richten tot een publiek (wanneer dus iedereen die dat wenst zich op het kabelnet kan aansluiten).

Praktijk

Er zijn drie groepen van rechthebbenden die auteursrechten kunnen opeisen ten overstaan van de exploitanten van kabelnetten :

- de auteurs zelf ;
- de filmproducers (als cessionarissen van de auteurs) ;
- de omroepen (als cessionarissen van de auteurs).

Aangezien kabeltelevisie de programma's van talrijke omroepen verspreidt krijgt zij te maken met een groot aantal rechthebbenden, wat leidt tot ingewikkelde toestanden.

Mogelijke oplossingen

1. Ingrijpen van de overheid via een stelsel van wettelijke of verplichte vergunningen voor de distributiemaatschappijen. In dit geval behoudt de auteur enkel zijn recht op een vergoeding. Deze regeling is verenigbaar met artikel 1 1bis van de Conventie van Bern, maar is eigenlijk minder wenselijk.

2. Vrije onderhandelingen tussen distributie en rechthebbenden (collectief), dit wil zeggen met organismen die de rechthebbenden vertegenwoordigen :

- de auteurs zijn goed georganiseerd (kunnen geldig onderhandelen) ;
- de omroepen zijn weinig talrijk (met hen kan rechtstreeks onderhandeld worden) ;
- de filmproducers – internationale structuur komt van de grond.

Opmerking :

De niet-georganiseerde rechthebbenden vormen een minderheid, waarmee evenwel toch rekening dient gehouden. De kabelexploitanten kunnen door een waarborg-clausule vanwege de georganiseerde rechthebbenden beschermd worden tegen overdreven eisen van de niet-georganiseerden.

De Gemeenschapsminister antwoordt dan dat op de vraag of een eventuele privaatrechtelijke zender opgericht door de schrijvende pers, auteursrechtelijk op dezelfde manier zal behandeld worden als de BRT als volgt.

Nog maar kort geleden (door de arresten van het Hof van Cassatie van 3.09.1981 en van 25.06.1981) is men het erover eens in België dat de kabeltelevisie auteursrechtelijke implicaties heeft. De Belgische kabelverdelers enerzijds en Sabam, de filmmaatschappijen en 11 buitenlandse omroepen, samen met BRT en RTBF anderzijds hebben daarom op 29.09.1983 een overeenkomst gesloten over de te betalen auteursrechten voor de verspreiding via de Belgische kabel van de buitenlandse programma's.

BRT en RTBF, die optraden als cessionarissen van de auteurs die aan hun programma's hebben meegewerkt, hebben geen aanspraken laten gelden ten overstaan van de kabeltelevisie in België. Zij ontvangen dus niets van het door de auteursvereniging te verdelen bedrag, door de kabeldistributie in België opgebracht.

Het feit dat de BRT geen aanspraken heeft doen gelden heeft te maken met de Europese overeenkomst betreffende de bescherming van televisie-uitzendingen van 22 juni 1960, geratificeerd door ons land bij de wet van 14 januari 1968. Op basis hiervan werd een koninklijk besluit van 22 maart 1972 getroffen. Artikel 1, § 1 van het koninklijk besluit stelt dat de bescherming tegen doorgifte per draad wordt onthouden wat de radiozendorganisaties aangaat die op Belgisch grondgebied zijn opgericht of er uitzendingen tot stand brengen. Deze onthouding van bescherming voor eigen uitzendinstituten wordt in de Europese overeenkomst mogelijk gemaakt (artikel 3).

Dit wil dus ook zeggen dat op basis van het koninklijk besluit van 22 maart 1972, de bescherming van televisie-uitzendingen ook onthouden wordt aan privaatrechtelijke initiatieven voorzien in hoofdstuk III van dit ontwerp van decreet.

Tot slot wenst de Gemeenschapsminister erop attent te maken dat het probleem van de auteursrechten klaarblijkelijk tot de nationale bevoegdheid behoort. Voor de inwerkingtreding van de tweede fase van de staatshervorming (namelijk bij de parlementsverkiezingen van 6.11.1981) ressorteerde het auteursrecht en aanverwante rechten onder de beide Ministers van Cultuur, die toen tot de nationale regering behoorden.

De Nationale Commissie voor het auteursrecht die zich geplaatst zag voor het probleem wie haar bevoegde Minister was, heeft bij brief van 12.3.1982 de Eerste Minister laten weten dat zij van oordeel is dat het auteursrecht als onderdeel van het burgerlijk recht tot de bevoegdheid van de nationale overheid behoort. Juristen die door de Gemeenschapsminister geraadpleegd zijn, zijn dezelfde mening toegedaan. Voormelde Commissie meende de Minister van Justitie het meest aangewezen als bevoegd minister.

In zijn advies van 13 juli 1983 over een voorstel van decreet van de Franse Gemeenschap dat een auteursrechtelijk probleem wenste te regelen, is de Raad van State eveneens tot het besluit gekomen dat het auteursrecht tot de bevoegdheid van de nationale wetgever behoort.

C. Hoorzitting Onafhankelijke Televisie Vlaanderen en Vlaamse Mediamaatschappij

Zowel de Onafhankelijke Televisie Vlaanderen (OTV) als de Vlaamse Mediamaatschappij (VMM) waren door twee personen vertegenwoordigd.

Vooreerst geeft de afgevaardigd bestuurder van OTV de volgende uiteenzetting.

OTV : – afkorting van Onafhankelijke Televisie Vlaanderen
– is een vennootschap opgericht door volgende maatschappijen :

- Krantengroep De Standaard ;
- Belang van Limburg ;
- De Financieel Economische Tijd ;
- Gevaert Photoprodukten ;
- Electrofinna.

De persgroepen vertegenwoordigen 57 % van het kapitaal. OTV heeft altijd open gestaan en blijft openstaan voor deelneming van andere persgroepen (dag- en weekbladen) met het uiteindelijke doel tot een gezamenlijk initiatief te komen van dag- en weekbladen en financiële groepen.

De filosofie van O.T.V. is gebaseerd op volgende principes :

— Naast de openbare televisiedienst BRT is er in Vlaanderen plaats voor een onafhankelijk televisiestation (te vergelijken met de Britse oplossing met BBC en ITV). De openbare dienst wordt gefinancierd door het kijk- en luistergeld. De onafhankelijke televisiedienst wordt gefinancierd door reclame-inkomsten.

— Een privé-initiatief heeft slechts kansen op slagen wanneer slechts één televisiestation reclame mag uitzenden. De Vlaamse reclamemarkt is onvoldoende groot om twee stations te financieren.

— Het basisconcept bestaat uit één onafhankelijk televisiestation dat uitzendt over heel Vlaanderen en dat beheerd wordt op basis van bedrijfseconomische criteria. In de verdere ontwikkeling kan een gedeelte van de zendtijd voorbehouden worden voor regionale programmering.

— De doelstelling van OTV is een kwalitatief volwaardig **TV**-programma uit te zenden dat beantwoordt aan de behoeften van de Vlaamse kijkers en reclametijd te verkopen aan de adverteerders.

OTV reageert positief op het ontwerp van decreet zoals voorgesteld door de Vlaamse Executieve. De ontwikkeling van de audio-visuele media is in de laatste jaren aanzienlijk versneld en het decreet schept eindelijk mogelijkheden voor de Vlaamse Gemeenschap om in te spelen op deze evolutie.

De afgevaardigd bestuurder van OTV schetst vervolgens in grote lijnen de visie van OTV betreffende de realisatie van een onafhankelijke televisie in Vlaanderen.

De Vlaamse regeringspartijen wensen voor de televisie een stelsel van mededinging in te voeren. De regering denkt hiervoor concreet aan het Britse voorbeeld, waar naast de publieke omroep (BBC), een onafhankelijk televisiestation (**ITV**) bestaat dat gefinancierd wordt door reclame-inkomsten.

Naast de overheidsomroepen bestaan er in Europa een aantal commerciële televisiestations. In de komende jaren zal dit aantal snel toenemen door een uitbreiding van de kabeltelevisie en de ontwikkeling van de satelliettelevisie. De kijker zal kunnen kiezen uit een veel ruimer aanbod van programma's die meer en meer zullen afgestemd worden op specifieke doelgroepen van de bevolking.

Voor een aantal produkten en diensten in de **grootconsumptie**, is televisie een geschikt medium om de markt te benaderen. Het bedrijfsleven en de handel wensen reeds jaren de televisie daarvoor als reclamemedium te gebruiken.

Eigen Vlaamse televisieprogramma's mogen geen reclame uitzenden en er bestaan **op dit ogenblik** geen buitenlandse televisieprogramma's die specifiek op de Vlaamse **advertentie**-markt gericht zijn. In Europa neemt Vlaanderen op dit gebied een unieke plaats in.

Alle deskundigen verwachten van de televisiereclame een positieve invloed op het binnenlands verbruik en op de verdere ontwikkeling van de totale publicitaire uitgaven in de Vlaamse massamedia. Een belangrijke overheveling van budgetten uit de nu in Vlaanderen als alternatief overdreven gebruikte below-the-line sector wordt door hen verzekerd. Het project OTV biedt bovendien de mogelijkheid een deel van het reclamegeld dat naar buitenlandse zenders gaat, in eigen land te houden.

De videosector is sedert jaren een sterke groeisector en dankt deze groei in de eerste plaats aan de uitbreiding van de televisiestations en van de zendtijden. In Vlaanderen krijgt die sector niet dezelfde ontwikkelingskansen als in de ons **omrin-**

gende landen. De start van een onafhankelijk televisiestation in Vlaanderen zal een sterke impuls geven aan alle Vlaamse bedrijven betrokken bij de beeldcommunicatie.

Vandaag beslist de overheid nog in hoge mate welke televisieprogramma's op de kabelnetten verdeeld worden. Deze controle zal geleidelijk verdwijnen wanneer de individuele kijker tegen redelijke kosten kan beschikken over een schotelantenne die rechtstreeks satellietprogramma's ontvangt. Er bestaan meerdere buitenlandse projecten van commerciële satelliettelevisie waarvan sommige vandaag reeds uitzenden. Voorbeelden hiervan zijn „Sky Channel”, „Music Box”, „Children Channel”, „PKS” e.a. „Sky Channel” uit Engeland, gefinancierd door reclame, bereikt nu reeds 1.200.000 kabelaansluitingen in Europa onder meer in Nederland en Luxemburg. Al deze kanalen hebben belangstelling voor kabeldistributie en wensen een stuk van de advertentiekoek. Vlaamse bedrijven willen de kansen krijgen om op korte termijn hun activiteiten in de videosector te ontwikkelen en mee te groeien met de marktmogelijkheden van deze sterk toekomstgerichte software sector.

OTV wil een onafhankelijk televisiestation oprichten dat via de kabelmaatschappijen uitzendt in heel Vlaanderen en gefinancierd wordt door reclame-inkomsten. OTV zal een bepaald gedeelte van de zendtijd voorbehouden voor regionale programmering. De programmering en de financiering van deze programma's kunnen tot het activiteitsgebied van de regionale gemeenschap behoren. De uitvoering hiervan moet in gemeenschappelijk overleg onderzocht worden.

Dit concept beantwoordt aan de wensen van de betrokken partijen en aan de technische mogelijkheden van de programmadistributie. Er zijn in Vlaanderen een twintigtal kabelmaatschappijen actief op het vlak van de teledistributie. De verdeling van een programma vanuit één centraal punt naar de verschillende distributiemaatschappijen is onmiddellijk uitvoerbaar. De kabelnetten zijn echter niet georganiseerd per provincie ; op sommige plaatsen ligt het kabelnet gespreid over twee provincies. Bovendien zijn de kabelnetten van één provincie niet onderling verbonden. Overigens valt het **dekkings**patroon van de kabelnetten helemaal niet samen met de commerciële deelmarkten.

Het doel van OTV is een kwalitatief volwaardig televisieprogramma uit te zenden dat beantwoordt aan de behoeften van de Vlaamse kijkers, en reclamezendtijd te verkopen aan adverteerders. Deze zendtijd wordt verkocht door een van de OTV-exploitatiemaatschappij afhangende, maar daarin niet geïntegreerde regie-maatschappij die vergoed wordt op commissiebasis.

Het OTV-programma zal volgend imago nastreven : een evenwichtig samengesteld programma, aantrekkelijk voor de kijkers, deels ontspannend, deels informerend en deels educatief.

Het programma zal onder het toezicht worden geplaatst van een „Raad van Wijzen”, voor de helft samengesteld uit gezaghebbende personen die de Vlaamse Gemeenschap vertegenwoordigen en voor de andere helft uit leden van de Raad van Bestuur van OTV. Deze Raad heeft de opdracht te waken over de eerbiediging van de beleidslijnen. Er zal op **programmato**risch en technisch vlak een hoge kwaliteit nagestreefd worden met een evenwichtig programmaschema zowel inhoudelijk als qua verdeling over de week. Er zal veel aandacht besteed worden aan de actualiteit en aan bij komende **informatie**programma's om op een onpartijdige wijze snel in te spelen op de **infor**matiebehoeften van de kijkers.

De normen die gehanteerd worden bij de verkoop van **recla**-

mezendtijd, zullen goedgekeurd worden door de Raad van Wijzen. Deze normen hebben betrekking op de eerbiediging van de wettelijke voorschriften inzake de publicitaire boodschappen, hun volume en de eventuele uitsluiting van bepaalde produkten, evenals de eerbiediging van de **auto-disciplinaire** regels van de Jury voor Eerlijke Praktijken inzake Reklame.

OTV zal een programmaschema opstellen dat zo goed mogelijk voldoet aan de vraag van de kijkers en rekening houdt met de concurrentiële positie op de markt.

Voor de realisatie van eigen produkties zal het station zo veel mogelijk beroep doen op de bestaande Vlaamse productiebedrijven die programma's zelfstandig kunnen realiseren of die in samenwerking met het personeel van OTV kunnen instaan voor de realisatie van programma's.

De uitbreiding en de aanpassing van het programmaschema zullen bepaald worden in functie van de kijkcijfers en de financiële mogelijkheden van het televisiestation.

De nieuwsuitzendingen zijn voor een Vlaams televisiestation een onontbeerlijk onderdeel van het programmaschema. De kwaliteit ervan en het tijdstip van uitzending zijn medebepalend voor de aantrekkelijkheid van het programma in zijn geheel.

Binnen het OTV-concept zijn volgende punten essentieel :

- Het nieuws wordt samengesteld door journalisten, werknemers van OTV, die uitsluitend op basis van hun beroepsbekwaamheid geselecteerd worden. Binnen de onderneming dragen zij de verantwoordelijkheid voor de nieuwsuitzendingen en de daarmee samenhangende duidingsprogramma's. Een strikte scheiding tussen de commerciële activiteiten en de redactie moet de redactionele onafhankelijkheid mede helpen verzekeren.

- Zoals de vastlegging van het programmaschema valt ook de bepaling van het tijdstip van de nieuwsuitzendingen onder de autonome bevoegdheid van de bestuursorganen van OTV.

- Uiteraard worden de kosten van de nieuws- en duidingsprogramma's gedragen door OTV. Om deze zo laag mogelijk te houden zal onderzocht worden in welke mate een samenwerking met het agentschap Belga en andere persagentschappen hiertoe kan bijdragen.

Overname van deze nieuwsuitzendingen door belangstellende derden, al dan niet tegen vergoeding, wordt niet uitgesloten.

De realisatie van een onafhankelijk televisiestation in Vlaanderen is een uitdaging. De commerciële haalbaarheid hangt af van de groeikansen die aan dit nieuwe initiatief in een zeer concurrentiële markt geboden worden.

- Een niet-openbare televisievereniging is **alleen levensvatbaar** indien er geen reclame wordt uitgezonden via de openbare omroep. De distributie van commerciële televisieprogramma's afkomstig uit het buitenland, mag nu niet bevorderend worden. Het lijkt ons niet aanvaardbaar buitenlandse commerciële T.V.-programma's op de kabel toe te laten vooraleer de eigen Vlaamse bedrijven de kans gekregen hebben een commercieel televisiestation op te richten.

- Omwille van de internationale belangstelling en het groeiend aanbod op de markt, moet er snel gehandeld worden. De Vlaamse mediabedrijven moeten nu de kans krijgen om deel te nemen aan deze ontwikkeling. Een Vlaams initiatief dient ten overstaan van de buitenlandse initiatieven voorrang te krijgen.

- De distributie van een onafhankelijk televisieprogramma door de R.T.T. en de kabelmaatschappijen moet onder dezelfde voorwaarden kunnen geschieden als de verdeling van andere commerciële programma's.

- O.T.V. vraagt maximale commerciële mogelijkheden en ontwikkelingskansen. Het verplicht aandeel Vlaamse producties moet in de beginperiode beperkt gehouden worden omwille van de beschikbare middelen van het nieuwe T.V.-station.

Vervolgens herinnert de Voorzitter van de Vlaamse Media-maatschappij, afgekort VMM, naar de uitvoerige informatie-nota die aan de Commissieleden werd overgemaakt. Hij wenst er de nadruk op te leggen dat de Vlaamse Media-maatschappij alleen uitgevers van dag- en weekbladen groepeerd. Tijdens de laatste 30 jaar is de Vlaamse pers geëvolueerd. Zij gaf blijk van een grote vindingrijkheid en investeringslust. Elk drukwerk is in feite de spiegel van onze cultuur. Door haar durf kan de Vlaamse dag- en weekbladpers de vergelijking met de naburige landen doorstaan. Het is heel belangrijk dat de pers financieel onafhankelijk kan blijven. In de Franstalige pers van ons land is er daarentegen veel buitenlandse invloed merkbaar. Het behoud van de onafhankelijkheid is ook op democratisch gebied van belang.

In Wallonië wordt de publiciteitsmarkt afgeschuimd door een commerciële zender. De Franstalige pers is dus anders geëvolueerd. Voor de VMM is het belangrijk dat de uitgevers en de dag- en weekbladpers hun taak kunnen voortzetten. Dit is niet mogelijk indien een ongebreidelde concurrentie op reclame-gebied wordt gevoerd. Zonder reclame-opbrengsten moet immers de prijs van de dag- en weekbladen verhogen. Hij vat de stelling van VMM aldus samen : we zijn tegen niet openbare televisieverenigingen als we er niet worden bij betrokken ; indien we er wel worden bij betrokken gaan we akkoord, doch onder bepaalde voorwaarden.

Bij de bespreking merkt een lid op dat er dus 2 maatschappijen bestaan die belangstelling hebben voor de niet-openbare televisie. Er kan echter slechts 1 maatschappij worden aangeduid. Dus moeten ze elkaar proberen te vinden. Anders moet de Vlaamse Executieve kiezen. De maatschappij die de mogelijkheid krijgt toegewezen zal moeten weten wat ze met het Cultuurpact zal doen. Naast het BRT-monopolie wordt er immers duidelijk een nieuw monopolie gecreëerd waarop artikel 19 van de Cultuurpactwet van toepassing is.

Hij stelt ook de vraag of men zich realiseert wat deze maatschappij zal moeten investeren. Ook de werkingskosten zullen zeer hoog zijn. Hij vreest ervoor dat de opbrengst van de reclame niet hoog genoeg zal zijn. Dit bedrag komt in belangrijke mate van de reclame-opbrengsten in mindering van de dag- en weekbladpers. Er valt een duidelijke schrik te merken voor wat de beginperiode betreft. Nu reeds worden de dagbladen betoelaagd en sommige overleven daardoor. Er werd hier ook gesproken over uitgeverscultuur. Het lid vraagt zich af, indien het probleem van de reclame zich niet rechtstreeks stelt, hoe de pers in de toekomst zal evolueren. Tegen het einde der eeuw zullen er, hoe dan ook, wijzigingen zijn opgetreden. Ook de pers zal zich moeten aanpassen. Het huidige aanbod zal niet meer bestaan. Een dergelijke evolutie kan niet gebeuren zonder investeringen zowel in de pers als in andere technieken. Met dit feit moet men rekening houden. Het lid heeft verder grondwettelijke bezwaren tegen het feit dat via het voorliggend ontwerp van decreet, aan een bepaalde groep een duidelijk monopolie wordt gegeven. Inzake het eventuele terugstorten van de verliezen aan de dag- en weekbladpers meent het lid dat men het probleem ruimer moet stellen dan uitgaande van de huidige situatie.

Een ander lid herinnert aan het doel van de hoorzitting, namelijk na te gaan in hoeverre het ontwerp van decreet wordt gedragen door de realiteit, of met andere woorden de geschreven pers er in is geïnteresseerd. Er werd gezegd dat er meer belangstelling aanwezig is bij de OTV dan bij de VMM. Dit zijn onzekere factoren die dit gesprek wenselijk maakten. Het lid wenst te weten in hoeverre er meer dan een stuk principiële belangstelling bestaat. Zijn er reeds contacten met reclamemaatschappijen ? Het ganse dossier komt over als een poging om de niet-openbare televisieverenigingen door de pers te laten bezetten zonder aan anderen de kans te laten het te doen. Dergelijke situatie noemt het lid onzeker en wenst bepaalde garanties. Zo stelt het lid de vraag of er voldoende financiële middelen ter beschikking staan. Het lid kan zich voorstellen dat beide maatschappijen reeds bepaalde samenwerkingsverbanden hebben onderzocht, onder meer inzake de verdeling der zendtijd en de verdeling der reclame. Zij wenst te weten of hier rond reeds soortgelijke gesprekken werden gevoerd. Inzake de werving van de reclame wenst het lid te weten of het juist is dat sommige weekbladen in grote financiële moeilijkheden verkeren. Zij verlangt de weerslag van de huidige voorstellen op de weekbladpers te vernemen. Aan de Gemeenschapsminister stelt het lid de vraag of de Cultuurpactwetgeving ook op de niet-openbare zenders moet worden toegepast. Indien de Gemeenschapsminister bevestigend antwoordt, wenst het lid van de maatschappijen te weten hoe zij dit denken te verwezenlijken. Hieraan moet worden gedacht. Immers, bepaalde strekkingen kunnen moeilijk zwaarder vertegenwoordigd zijn dan andere.

Een ander lid stelt een aantal bij komende vragen. Van beide groepen wenst het lid te weten op welke wijze het signaal zal worden bezorgd : per cassette of per straalbundel. Inzake de straalbundel wenst hij te weten wie de daaraan verbonden kosten zal dragen. De distributeurs zullen dit weigeren want het is een opgelegd programma. Hij wenst ook te weten of er een kabelkrant zal worden ingevoerd. Deze mogelijkheid bestaat immers. Verder heeft de vertegenwoordiger van de OTV gezinspeeld op de kwaliteitsverhoging. Het lid wijst dienaangaande op het feit dat het aandeel van de Vlaamse produkties zeer laag is. Hij wenst te vernemen hoe dit aan cultuurprotectie kan worden gekoppeld. Hij merkt tevens op dat Electrafina binnen RTL de belangrijkste aandeelhouder is en stelt de vraag of OTV de Vlaamse RTL wordt. Dit heeft belangrijke gevolgen op de nieuwsvoorziening. Het lid wenst eveneens te weten of er door de beide groepen reeds een programmatieplan werd uitgewerkt en, indien de vraag positief wordt beantwoord, hoe ze eruit ziet. Hij wil ook weten of de verhouding BRT-niet-openbare televisie er een wordt van samenwerking of concurrentie. Het lid vraagt ook inlichtingen over de barema's, het anciënniteitsprobleem en de inplanting van het zenderpark. Inzake de toepassing van de Cultuurpactwetgeving wenst het lid te vernemen hoe bij de niet-openbare televisieverenigingen de objectiviteitsregel zal toegepast worden. Het verlangt een toelichting over de programmaraad en wil tevens weten of de vergunning al dan niet voor een beperkt aantal jaren wordt verleend. Ten slotte wil het vernemen hoe de organisatie van de nieuwsdienst zal gebeuren.

De Voorzitter van VMM deelt dan mede dat er tussen de 2 maatschappijen reeds gesprekken werden gevoerd. Een akkoord is inderdaad mogelijk. Het probleem bij uitstek is echter de kapitaalbreng. Wel zal er met overgangsformules moeten worden rekening gehouden. Inzake de toepassing van de Cultuurpactwetgeving meent de afgevaardigde van VMM dat er dient afgewacht welke verplichtingen zullen worden opgelegd. De pers zal zich inderdaad moeten aanpassen. In een periode van laagconjunctuur wordt immers, en dit op een kleine markt, een nieuw medium op de pers losgelaten. In de eerste plaats moeten de uitgevers een goed dag- en weekblad ma-

ken. Wel moet er eveneens een tegengewicht worden gevonden voor een aantal andere fenomenen. Zo moet er inzake reclame en sponsoring een vorm van exclusiviteit worden uitgewerkt tegenover bijvoorbeeld de lokale televisie. De reclame maakt deel uit van een internationale wereld. Enkel in Noorwegen en België bestaan er tot op heden geen commerciële zenders. De reclame-wereld is uiteraard voorstander van reclame op de officiële zenders. Uit de studies blijkt alleszins dat er veel geld zal nodig zijn. Een beschrijving van het risico is nog niet voorhanden. Alleszins wil de VMM de weg der geleidelijkheid proberen te bewandelen.

De afgevaardigd bestuurder van OTV beaamt dat er naar de oprichting van één maatschappij wordt gestreefd. Indien die maatschappij aan het Cultuurpact is onderworpen zal deze wetgeving worden toegepast. Hij suggereert dat dit kan gebeuren via de Raad van Wijzen die voorstellen kan formuleren. Bedrijfseconomisch werden er reeds studies uitgevoerd. Er zullen zeker verschuivingen in de reclame-uitgaven optreden. De totaliteit van de reclame-uitgaven zal echter stijgen. De verliezen voor de dag- en weekbladpers zijn echter niet te verwaarlozen. Voormelde **vertegenwoordiger** van OTV meent dat de pers zich in de loop der jaren zal aanpassen aan de technologische vernieuwingen : een elektronische distributie van de krant zal zeker gebeuren. Dit zal echter 'niet leiden tot het verdwijnen der traditionele pers. Ieder produkt moet zich steeds aanpassen in de tijd. Ook de pers moet zich aan de lezers aanpassen. Daarom heeft OTV belangstelling in de niet-openbare televisie en wil zij hierin participeren. Op langere termijn zal de invloed van het beeld toenemen. De samenwerking tussen OTV en VMM zal niet via de verdeling der uren verlopen maar wel via één maatschappij met een financiële inbreng der beide groepen. Inzake het signaal opteert hij voor de straalbundel.

Het vorig lid herinnert aan de vraag van een ander lid over de meerprijs van het abonnement die uit 3 elementen kan voortvloeien : het kabelkanaal, de auteursrechten en het overbrengen van het signaal aan de kopstations. Een straalbundel kost veel geld : wie zal dit betalen ?

De afgevaardigde bestuurder van OTV deelt mee dat hij hierover thans geen standpunt kan innemen. Wel wijst hij erop dat RTL vandaag in Vlaanderen wordt verdeeld zonder één frank te betalen. Een Vlaams initiatief extra laten betalen noemt hij onaanvaardbaar. Hierover moet er met de kabelmaatschappijen worden onderhandeld.

Nog het vorig lid meent dat zijn vraag over de straalverbinding reëel is : het betreft hier immers geen omgeroepen signaal. Een RTT-verbinding is veel duurder.

De afgevaardigd bestuurder van OTV merkt op dat het RTL-signaal via de RTT wordt verspreid. De RTL betaalt hiervoor niet. Indien dit zou moeten meent hij dat de maatschappij zal betalen. De auteursrechten zullen worden betaald via een bepaald percentage van de reclame-opbrengsten. Op vraag van het vorig lid deelt hij mee dat de distributierechten, samen met de auteursrechten, vervat zitten in de huidige 6 procent. Hij meent dat de kabelkrant in de toekomst ook mogelijkheden biedt. De investeringskosten zullen laag worden. Vandaag is deze mogelijkheid nog niet interessant. Er werden nog geen praktische stappen gezet.

De afgevaardigd bestuurder van OTV beaamt het feit dat via eenschotel meer programma's kunnen worden ontvangen. Hij verwacht echter niet dat bepaalde programma's door buitenlandse groepen zullen worden ingenomen, dit onder meer ingevolge taalproblemen. Hij kan echter geenszins akkoord gaan indien aan binnenlandse groepen geen mogelijkheden worden geboden, terwijl buitenlandse commerciële stations wel zou-

den worden toegelaten. Een kwaliteitsverhoging kan niet alleen via eigen produktie worden verwezenlijkt. Er zijn immers hoge kosten aan verbonden. Het totaal van de Vlaamse en Nederlandse produktie biedt echter veel meer mogelijkheden

Een andere vertegenwoordiger van VMM wijst op de financiële weerslag van de operatie op de weekbladen : deze zouden anderhalf tot twee miljard frank verliezen. In de weekbladpers zouden er ook drieduizend arbeidsplaatsen verloren gaan. Deze kunnen echter in de niet-openbare televisie niet **worden gerecupereerd**. Er dient zeker te worden gevochten voor het overleven van de weekbladen.

De afgevaardigd beheerder verduidelijkt dat Electrafina een gemeenschappelijk initiatief is van de Bank Brussel Lambert en de Generale Bankmaatschappij. Tot voor een jaar bestond er weinig belangstelling vanwege de dag- en weekbladpers. Op hetzelfde ogenblik richtte de Generale Bankmaatschappij zich tot de Gemeenschapsminister van Cultuur met een verzoek om te mogen deelnemen. Dan volgde het initiatief tot oprichting van OTV waarbij Electrafina werd betrokken.

Nog het vorig lid merkt op dat het hier gaat om dezelfde financiële groep als in de RTL. Hij wenst te weten hoe deze binding hier moet worden gezien.

De afgevaardigd beheerder van OTV antwoordt dat het aandelen-pakket van Electrafina slechts 21 procent bedraagt : het is dus geen blokkeringsminderheid.

Uw verslaggever wenst te weten of, na de fusie, de financiële groepen in het geheel blijven.

De Voorzitter van VMM stipt ter zake aan dat VMM een voorstel heeft uitgewerkt. Er zou een inbreng zijn van 40 procent via de dagbladen en 40 procent via de weekbladen. De overige 20 procent zou gelijkmatig worden verdeeld tussen OTV en VMM. De bedoeling van dit voorstel is dat de pers haar positie niet moet afstaan. Hij rekent hiervoor op steun van de politici.

Een lid vindt dat het geheel overkomt als het innemen van een defensieve houding. Hij noemt dit ten andere een normaal verschijnsel. Er zijn in ieder geval 2 aspecten aan verbonden. Ten eerste vormt zich een complementariteit inzake het mediagebeuren : het bestaande en het nieuwe dat zich aanmeldt. Ten tweede wordt de druk voor het internationaliseren van het mediagebeuren verhoogd. Het lid wenst eveneens een vraag van zuiver cultuurfilosofische aard te stellen, met name hoe men de technische evolutie van het media-gebeuren bekijkt. Deze vraag heeft naast een zuiver technisch, ook een cultureel aspect. Het eigen cultureel produkt moet voldoende ruimte krijgen : dit is de sociaal-culturele dimensie van het mediagebeuren. Uiteraard dient hier gedacht aan grootschaligheid. Er kan hier vergeleken worden met de evolutie van het bibliotheekwezen dat vroeger vooral steunde op het vrijwilligheidsgebeuren.

Hij is ervan overtuigd dat een dergelijke visie levenskansen zal hebben. Van de vertegenwoordigers der maatschappijen wenst hij te vernemen hoe zij die sociaal-culturele dimensie zien.

De afgevaardigd beheerder van OTV merkt op dat de beide maatschappijen communicatiebedrijven zijn : het gedrukte vormt hiervan slechts één facet. Het is niet langer essentieel of de communicatie via een beeld wordt overgebracht, geschreven is of gesproken wordt. Wel is het juist dat de elektronica op het gebied van de distributie veld zal winnen. Dit gebeurt echter niet op enkele jaren. Daarom moet men de momenteel bestaande kranten en het huidige niveau van elektronische ontwikkeling als vertreksbasis nemen. Hij merkt op dat er, naast de internationalisering, ook een regionalisering optreedt. Hij

wijst hier op het fenomeen van lokale en regionale omroepen. Inzake de sociaal-culturele dimensie meent hij dat de eigen macht zoveel mogelijk zelf moet worden uitgebaat. Dit impliceert echter meer financiën voor eigen produkten.

De Voorzitter van VMM wijst erop dat ook depers, gedurende de eigen pionierstijd, haar voluntariaat heeft gekend. Ook hij stipt aan dat de streekgebondenheid toeneemt. De BRT zal blijven bestaan : hierin zitten er mogelijkheden tot verfijning. De politieke mogelijkheden dwingen de niet-openbare televisieverenigingen zich tot het grote publiek te richten.

Een lid stelt dan nog volgende vragen aan OTV en VMM.

Zijn er plannen tot fuseren van beide maatschappijen ?
Welke zekerheid hebben adverteerders en publiciteitsagentschappen met betrekking tot de kijkdichtheid ?

Werd reeds een programmatieplan uitgewerkt ? Zo ja : hoe ziet een dag-weekprogramma op een niet-openbare televisievereniging eruit ?

Worden programma's aangekocht of zelf geproduceerd ?

Welke verhouding bestaat er tussen aankoop - productie enerzijds buitenlands - Vlaams anderzijds ?

Welke verhouding gaat de niet-openbare televisie aannemen ten overstaan van BRT ?

— concurrentieslag of vreedzame coëxistentie ?

— eventuele samenwerking ?

Is men bereid tot de ondertekening van een akkoord met betrekking tot niet-concurrentie met BRT ?

Waar is de niet-openbare televisievereniging van plan zijn medewerking te recrutereren ?

— welke loonbarema's worden hierbij gehanteerd ?

— behouden BRT-medewerkers (journalisten) die overstappen hun anciënniteit ?

Welke planning is er met betrekking tot de uitbouw van infrastructuur ?

— contacten met welke hardware firma's ?

— gebruiken van BRT-infrastructuur tegen betaling ?

Welke inplaatsing van zenderpark wordt voorzien ? Zijn hiervoor reeds gronden aangekocht ?

Binnen hoeveel tijd na het verkrijgen van de vergunning kan de niet-openbare televisievereniging van start gaan ?

Hoelang kan de niet-openbare televisievereniging draaien met verlies, gesteld dat reclame-inkomsten gedurende het eerste jaar hoog liggen en adverteerders liever en tijdje wachten om het succes-éché van de niet-openbare televisie in te schatten ?

Hoe staat de niet-openbare televisie ten opzichte van objectiviteitsverplichtingen, ten opzichte van controle door een programmaraad ?

Gaan privé-maatschappijen van start indien zij een startvergunning krijgen voor bijvoorbeeld 3 jaar, die hernieuwbaar of intrekbaar is naargelang de kwaliteit van programma's of de naleving van reglementen ?

gaan zij dan van start ?

Hoe ziet de niet-openbare televisievereniging de organisatie van de nieuwsvoorziening :

— overname van BRT, RTL, van agentschappen ?

— zelf nieuws produceren ?

De afgevaardigd beheerder van OTV geeft daarop volgende antwoorden. Er worden inderdaad gesprekken gevoerd tot fusie van beide maatschappijen. De adverteerders hebben geen zekerheid in verband met de kijkdichtheid : er is hier dus wel een risico aan verbonden. Inzake het programmatieplan werd nog niets definitief bepaald : er blijven nog verschillende vragen. Hij opteert verder voor een eventuele samen-

werking tussen de niet-openbare televisie en de BRT. Met betrekking tot de uitbouw van de infrastructuur werden er contacten gelegd met bepaalde firma's en dit om de prijzen te kennen. Er werd echter nog niets vastgelegd : de keuze van de technische norm is belangrijk. Op de vraag over de inplanting van het zenderpark stipt hij aan dat de seinen eventueel via een kopstation op de kabel kunnen worden gebracht. Hij deelt mee dat tussen het verkrijgen van de vergunning en het begin der uitzendingen minstens één jaar zal verlopen. Hij is verder de mening toegedaan dat de in de vorige vraag gesuggereerde termijn van drie jaar hem wel kort lijkt. Inzake de organisatie van de nieuwsvoorziening meent hij dat dit door de volgende combinatie zal moeten gebeuren : uitwisseling van programma's en zelf-realisaties. Op de andere gestelde vragen kan hij nu nog niet antwoorden.

De Voorzitter VMM voegt aan deze bedenkingen nog toe dat inzake het uit te werken programmatieplan progressief kan te werk worden gegaan. Dit zal immers de kostprijs beïnvloeden. Het risico dient te worden gespreid via een aantal zenduren en de financiële mogelijkheden. Tot op heden bestaat er immers nog geen definitieve tekst van de wet op de **handelspubliciteit**.

Een lid wijst dan op de mogelijkheid dat het voorliggend ontwerp van decreet zou zijn gestemd terwijl het voorontwerp van wet op de handelsreclame nog niet zou zijn goedgekeurd. Hebben de maatschappijen in dit geval ook belangstelling voor de niet-openbare televisie ?

Zowel de afgevaardigd beheerder van **OTV** als een vertegenwoordiger van VMM delen mee dat zij in dit geval geen kandidaat zijn.

Een ander lid stelt dat voor een verdere uitbouw van de BRT 600 miljoen frank per jaar meer nodig is. Indien dit bedrag via handelsreclame van de BRT wordt overgemaakt, iets wat ook progressief kan worden gerealiseerd, wordt er maximum slechts 300 à 400 miljoen frank van de geschreven pers afgenomen. Indien de geschreven pers rekening houdt met de evolutie van de beeldpers en terzelfdertijd instaat voor betaaltelevisie en deze richt op bepaalde deelgroepen dan moet zij niet vrezen voor grote financiële verliezen.

Een vertegenwoordiger van VMM vindt dat deze stelling moet worden onderzocht. Hij vraagt zich wel af waarom er drie BRT-netten moeten worden uitgebouwd. Waarom kan het tweede BRT-net niet worden geprivatiseerd ? Waarom huurt de niet-openbare televisievereniging niet het personeel en de infrastructuur van de BRT af ?

Hetzelfde lid is echter de mening toegedaan dat niet-openbare zenders op cultureel gebied aan de Gemeenschap niet dezelfde waarborgen bieden als de BRT. Dit heeft met de kapitaalbreng te maken. De voorziene participatie van 51 ten honderd zal ervoor zorgen dat de vrijheid van meningsuiting enkel zal bestaan voor diegenen die dit kapitaal bezitten. Er moet volgens hem worden gezocht naar andere formules die de dag- en weekbladpers niet schaden.

Voortzetting van de bespreking

Een lid komt dan terug op de volgende reeds tijdens de hoorzitting aan de Gemeenschapsminister gestelde vragen :

1) zullen de niet-openbare televisieverenigingen al dan niet „openbare” maatschappijen zijn ?

De vraag wordt vooreerst gesteld of OTV, rekening houdend

met haar huidige samenstelling, al dan niet een „openbare” maatschappij is.

Vervolgens wijst hij erop dat deze vraag in verband moet worden gezien met bedenkingen die ook op een ander niveau, met name bij de BRT, werden geformuleerd. Uit de door de BRT geformuleerde adviezen blijkt immers dat, gelet op de gehele structuur van het voorliggend ontwerp van decreet het alleszins onduidelijk is of die niet-openbare maatschappijen zuivere privé-maatschappijen zijn dan wel ondernemingen belast met een openbare dienst. Voor zover nodig herinnert hij eraan dat er uiteraard ook privé-maatschappijen bestaan die een openbare dienst uitvoeren. Ter vergelijking verwijst hij ten slotte naar het decreet van 28 december 1979 houdende het statuut van de Belgische Radio en Televisie, Nederlandse uitzendingen, waarin destijds tengevolge van door de heren F. Swaelen en J. Van Elewyck ingediende amendementen, werd opgenomen dat ook bij staking de nieuwsdienst verder dient te worden verzorgd. Moet wanneer OTV niet met een openbare dienst wordt belast de nieuwsdienst dan verplicht worden verzorgd ? Quid, aldus nog een ander lid, voor de regeringsmededelingen of mededelingen van de Executieve ?

2. hoe zal de kwaliteit van de uitzendingen worden gewaarborgd ?

Hetzelfde lid stelt dan dat het de taak van de Vlaamse decreetgever is om aan „cultuurprotectionisme” te doen, met andere woorden de eigen Vlaamse cultuur moet worden beschermd en waarborgen krijgen voor verdere uitbouw.

Hij wijst erop dat naar zijn gevoelen uit de hoorzitting is gebleken dat OTV en VMM integendeel de wens hebben uitgedrukt dat hen zo weinig mogelijk Vlaamse produkties zouden worden opgedrongen. Daarenboven spraken zij zich dan nog niet uit over de kwaliteit van die produkties. Kan dit worden aanvaard, rekening onder meer houdend met de door de Vlaamse Raad op 4 juni 1981 aangenomen resolutie betreffende de bevordering van eigen muziekcultuur die stelt dat de BRT er dient naar te streven van zijn totale met muziek gevulde zendtijd ten minste 25 procent te vullen met muziek van de eigen cultuurgemeenschap en dit met een regelmatige spreiding over het hele jaar ? Zullen in bevestigend geval ook de niet-openbare televisieverenigingen onder deze resolutie vallen ?

3. hoe zal het probleem van de draadverbinding worden opgelost ?

Theoretisch, aldus nog hetzelfde lid, bestaan er inzake verbinding 3 mogelijkheden, met name de verbinding via de ether, de verbinding langs cassettes om en ten slotte de draadverbinding.

Deze worden door het lid achtereenvolgens onder de loupe genomen :

a. de verbinding via de ether :

deze is voor de niet-openbare televisieverenigingen niet toepasselijk. Zij kunnen immers niet over signalen beschikken ;

b. de verbinding via cassettes :

ook deze verbinding is moeilijk haalbaar ;

c. de draadverbinding :

deze enig overblijvende verbinding is in handen van RTT. De vraag rijst bijgevolg wie voor een verplicht programma uiteindelijk gaat betalen. De vraag is belangrijk, want een draad-

verbinding valt zeer duur uit. Voor BRT stelt er zich immers geen probleem, met andere woorden zij moet geen straalverbinding betalen ; RTL wordt op eigen initiatief gecapteerd en BBC is een vrijwillige verbinding die daarenboven velen bereiken zonder straalverbinding. Kortom, als de betaling ten laste van de distributeur valt, zal dan de logische prijsverhoging aan de abonnee worden doorberekend ?

4. over welke wapens beschikt men om, zo nodig, een Vlaamse RTL te verbieden ? Kan men desgevallend de straalverbinding weigeren ?

Nog steeds hetzelfde lid meent in dit verband te weten dat alleen één bepaalde financiële groep op dit ogenblik over de nodige infrastructuur beschikt. Niet alleen studio's maar ook de dure eindregie-installatie is concreet in handen van deze groep waarvan ook RTL afhangt.

Volgende vraag dringt zich, aldus dit lid, dan ook op : wordt het een RTL-Vlaams of beschikt men over middelen om, als de vergunning wordt verleend, dergelijke maatschappij te beletten RTL-Vlaams te worden ? Dit probleem sluit uiteraard aan bij de hierboven reeds gestelde vraag of de niet-openbare maatschappijen zuivere privé-maatschappijen zullen zijn dan privé-maatschappijen belast met een openbare dienst.

Vervolgens snijdt nog steeds hetzelfde lid volgende andere problemen aan :

1) wat is de juridische structuur of vorm van de verdeelmaatschappij (distributeur) ?

Hij stelt dat in het ontwerp van decreet hiervan geen sprake is en dat dit een belangrijk punt in de opbouw van het decreet kan zijn. Hier stellen zich inzake oprichting vier mogelijkheden :

- a. de gemeente staat hiervoor zelf in (gemeentebedrijf of gemeentelijke regie) ;
- b. een zuivere intercommunale ;
- c. een gemengde intercommunale ;
- d. een concessie.

Hetzelfde lid wijst in dit verband dan op het belang van de economische bindingen tussen bijvoorbeeld de concessiehoudende maatschappij en bepaalde holdings, al dan niet via de tussenschakel van dochtermaatschappijen. Het lid zou dan ook niet kunnen aanvaarden dat het gedeelte dat tot de vrije keuze zou behoren in feite door een of andere holding zou worden bepaald.

2) hoe zal men het probleem van het **taalgrensoverschrijdend** gedeelte van de kabel oplossen ?

Het is immers zeer goed mogelijk dat via de kabel bijvoorbeeld tegelijk in Vlaams-Brabant, Brussel-Hoofdstad en Waals-Brabant wordt uitgezonden. Quid ook bijvoorbeeld voor de Voerstreek ? Hoe gaat dit algemeen politiek probleem worden opgelost ? Hoe gaat men zo nodig beletten dat door anderen wordt uitgezonden binnen onze territoriale **bevoegdheidssfeer** ?

Hij voegt eraan toe van de teledistributeurs te hebben gehoord dat het probleem technisch onoplosbaar is. Zal bijgevolg de Executieve overgaan tot het opleggen van verbodsbepalingen (cf. decreet Franse Gemeenschapsraad) ?

3) het probleem van de facultatieve uitzendingen

Na er te hebben aan herinnerd dat de erkenningen steeds door het land van oorsprong worden toegekend, stelt het lid de vraag of het Belgisch recht met het Europees recht **verenig-**

baar zal zijn. In dit verband wijst hij naar het boven reeds vermelde zogenaamde „Groenboek”. Concreet legt hij in dit verband het volgend probleem voor. Een uitzending wordt vanuit het land van oorsprong vrij van auteursrechten aangeboden ; kan het in dit geval zo zijn dat de kabeldistributeurs dergelijke programma's op de kabel plaatsen en met als gevolg dat een deel van de omroepreclame naar die programma's zal afvloeien. Quid ?

4) de eventualiteit van een politieke zender :

Na vooraf duidelijk te hebben gesteld tegen elke **monopolie**situatie te zijn, stelt hetzelfde lid dan de vraag of de idee van een zo groot mogelijke vrijheid in overeenstemming kan worden gebracht met de oprichting van een politieke zender.

Vervolgens antwoordt de Gemeenschapsminister uitvoerig op bovenvermelde vragen :

1) het probleem of de niet-openbare televisieverenigingen al dan niet met een openbare dienst kunnen worden belast.

Prealabel aan dit probleem wijst de Gemeenschapsminister erop dat OTV in zijn huidige juridische vorm niet op zijn verzoek is tot stand gebracht. Elke andere interpretatie zou dus een vergissing zijn. Hij wijst er in dit verband tevens op dat echter 2 groepen werden opgericht, met name OTV en VMM. Zeer duidelijk stelt hij hier dat hij liefst één groep in plaats van twee belangengroepen had gezien.

Op de vraag nu of deze verenigingen met een openbare dienst worden belast antwoordt hij ontkennend. De BRT is en blijft immers de openbare radio- en televisieomroep, met andere woorden alleen de BRT is met een openbare dienst belast.

Hij voegt eraan toe dat de toestand te vergelijken valt met de niet-openbare radio's. Ook deze zijn van privaatrechtelijke aard en zijn dus niet belast met een openbare dienst.

Daarenboven stelt de Gemeenschapsminister duidelijk dat wat de erkenning betreft, weliswaar een reeks voorwaarden zullen worden gesteld (cf. art. 8 van het ontwerp van decreet).

Hierop wijst een lid erop dat de vergelijking met de niet-openbare radio's niet helemaal opgaat, aangezien men zich hier niet meer uitsluitend op het amateuristische vlak, maar op het commerciële vlak beweegt. Daarenboven legt men hier vestigingsvoorwaarden vast waarvoor de Vlaamse Raad ratione materiae onbevoegd is. Daarenboven rijst volgens dit lid de vraag of men eveneens niet het terrein van de gewestelijke aangelegenheden betreedt.

Een ander lid wijst er ten slotte op dat zuivere privé-verenigingen geen toegang kunnen krijgen tot het belangrijk RTT-investeringsprogramma.

2) Wat de kwaliteit van de uitzendingen betreft en meer bepaald de bescherming van onze eigen cultuur is de Gemeenschapsminister van oordeel dat precies door het goedstemmen van het voorliggend ontwerp van decreet de verloederende van sommige buitenlandse programma's kan worden opgevangen, althans gedeeltelijk.

3) Het probleem van de straalverbinding zal, aldus de Gemeenschapsminister, met RTT moeten worden onderzocht, de problematiek van de theoretische prijsverhoging inbegrepen.

Hij voegt eraan toe dat ter zake de kabel geen enkel probleem stelde voor RTL, BBC en dergelijke. Waarom zou er bijgevolg plots een probleem voor een Vlaamse televisievereni-

ging gaan rijzen ?

Een ander lid repliceert hierop met te stellen dat het verschil er precies in bestaat dat het hier om een bij decreet opgelegde verplichting zal gaan.

Uw verslaggever antwoordt dat uit de hoorzitting is gebleken dat het eventueel kostprijsverhogend effect van de straalverbinding door de niet-openbare televisieverenigingen zou worden gedragen.

Nog een ander lid voegt daaraan toe dat dit niet de zorg van deze commissie kan zijn, maar het de zorg van de vennootschap zelf zal zijn.

4) Op vraag of desgevallend de straalverbinding kan worden geweigerd, **antwoordt** de Gemeenschapsminister dat op de hoorzitting eveneens is gebleken dat het de bedoeling is van de Vlaamse pers deze zaak onder controle te houden.

Wat meer bepaald de middelen betreft waarover hij beschikt om een eventuele Vlaamse RTL te verbieden, verwijst de Gemeenschapsminister naar artikel 8, § 3 en naar artikel 12 van het voorliggend ontwerp van decreet.

Een ander lid voegt eraan toe dat na de erkenning niets meer de overgang naar een Vlaamse RTL kan beletten.

Nog een ander lid voegt eraan toe dat het probleem er precies in bestaat de erkenning te beletten.

Uw verslaggever repliceert hierop met te stellen dat RTL-belangen in Vlaanderen nog niet impliceren dat er een Vlaamse RTL wordt opgericht.

Ten slotte verklaart de Gemeenschapsminister dat niets belet dat ter zake zou worden geamendeerd.

Vervolgens ontspint zich een heftige discussie over het belang van de niet-openbare televisieverenigingen ten overstaan van de BRT.

De Gemeenschapsminister stelt dat hij van gevoelen is dat wat de krachtlijnen betreft er op het politieke veld twee stromingen naast elkaar staan :

1. een eerste stroming die aan de BRT volstreekte prioriteit toekent en in bijkomende orde eventueel niet-openbare televisieverenigingen kan aanvaarden ;

2. een tweede stroming die eerder prioriteit verleent aan een stelsel dat, naast de openbare omroep ook voorziet in privaatrechtelijke initiatieven.

Een lid verklaart dan in naam van de CVP-fractie te moeten preciseren dat dergelijke indeling veel te scherp is en alleszins deze fractie aan de BRT grote prioriteit verleent zonder te verhinderen dat er een commerciële zender zou komen.

Uw verslaggever meent dan in naam van de PW-fractie te moeten stellen dat BRT en de niet-openbare televisieverenigingen concurrentieel naast elkaar moeten staan. BRT moet er zijn en de commerciële zender moet er evenzeer komen, zodanig dat hoe dan ook het BRT-monopolie wordt doorbroken.

Een ander lid breekt dan een lans opdat naar de toekomst toe, deze principiële gedachtenwisseling niet zou worden misbruikt. Het decreet is vooral belangrijk naar de toekomst toe, in die zin dat het een fundamentele verruiming van de media-toepassing mogelijk maakt. De financiële problemen zijn slechts van subsidiaire orde.

Ten slotte stelt nog een ander lid in dit verband nog de vraag waarom inzake niet-openbare televisieverenigingen

blijkbaar voor naamloze vennootschappen wordt geopteerd. Waarom hebben zij niet de juridische vorm van een **VZW** ?

5) Wat het grensoverschrijdend probleem betreft antwoordt de Gemeenschapsminister dat dit ook nu bestaat. Bijvoorbeeld het probleem Voeren is uiteraard niet nieuw.

Een lid stelt dan nogmaals duidelijk dat het hier om een politiek probleem gaat. Het is niet omdat de distributeurs blijkbaar geen technische oplossing hebben dat de Executieve geen oplossing moet uitdokteren.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat een politiek antwoord tussen de Gemeenschappen kan worden uitgewerkt.

Een ander lid stelt dat er voor de Vlaamse Raad niet alleen een probleem van bevoegdheid *ratione loci* voor sommige gemeenten kan bestaan, maar ook de inhoud van de langs het mediakanaal aangeboden, qua bevoegdheid enige analyse vergt. Hij stelt dat inzake hardware, met andere woorden wat de grensoverschrijdende installatie van het net betreft, de nationale wetgever in principe bevoegd is. De software valt echter onder de bevoegdheid van de Vlaamse Raad.

Nog een ander lid verklaart het met deze zienswijze eens te zijn en geeft ter zake volgend voorbeeld :

TV-5 mag van de Vlaamse Gemeenschap niet op de **grensoverschrijdende** kabel en moet erop van de Franse Gemeenschap. Concreet zal, aldus dit lid, ofwel TV-5 ook in Vlaanderen worden ontvangen ofwel zal deze nergens worden ontvangen.

Hij besluit met te stellen dat uit dit voorbeeld blijkt hoe gevaarlijk het is het stilzwijgen te bewaren over het statuut van de distributeurs.

Nog wat de grensoverschrijdende problematiek betreft vraagt nog een ander lid of de inwoners van Voeren reeds op de kabel zijn aangesloten.

Tevens stelt hetzelfde lid de vraag of er niet eerder aandacht zou moeten worden besteed aan de personen die te ver afwonen en niet aangesloten kunnen worden in plaats van aan de problematiek van de eventuele grensoverschrijdende programma's.

De indiener van het voorstel van decreet houdende regeling van het verbreiden van audiovisuele programma's van plaatselijk belang via de netten voor distributie van radio-omroepuitzendingen in de woningen van derden (stuk 22 1(1982-1983) — Nr. 1) meent dan te mogen stellen dat artikel 3 van zijn voorstel van decreet een oplossing in zich houdt.

Volgens de bevoegde nationale Minister kan de RTT verbieden interconnectie tot stand te brengen. Deze problematiek kan dan naar de gemeenschapsbevoegdheid worden herleid in die zin dat de distributeur verplicht zou worden zijn distributie in opgesplitste delen te verlenen en eventueel bij komende infrastructuur te investeren.

Hij voegt eraan toe dat deze problematiek uiteraard interessant is, doch niet mag worden overtrokken.

Vervolgens meent een lid op een aantal vragen geen of onvoldoende antwoord te hebben ontvangen.

Bijvoorbeeld :

- het probleem van de structuur of juridische vorm ;
- het probleem van de concessies ;
- het probleem van het Belgisch recht versus het Europees recht.

Hij meent tevens te mogen stellen dat het probleem van het statuut van de distributeur blijft bestaan met alle **gevaaren van** dien achteraf. Ook op wat precies zal worden doorgezonden heeft men geen vat. Nu reeds worden de distributeurs met alle mogelijke aanbiedingen overstelpd.

De Gemeenschapsminister repliceert hierop met te stellen dat de kabeldistributeurs weliswaar zelf het aanbod bepalen, doch met toelating van de Executieve.

Na deze discussie wijst de Voorzitter erop dat intussen het door de Voorzitter van de Vlaamse Raad bij hoogdringendheid gevraagde aanvullend advies **voorligt** (Stuk 303 (1984-1985) — Nr. 4).

Een lid meent er vooraf te moeten op wijzen dat zijn inziens de algemene bespreking niet kan worden gesloten zolang het advies van de Raad van State niet is besproken. De meeste commissieleden zijn het hierover eens en tot de bespreking ervan wordt overgegaan.

Bespreking van het aanvullend advies van de Raad van State

In naam van zijn fractie stelt de SP-fractie leider een reeks algemene politieke vragen en opmerkingen :

1) bij zijn advies beperkt de Raad van State zich tot het behandelen van de punten die de Raad reeds in zijn eerste advies behandelde, met andere woorden de Raad van State geeft dus opnieuw geen grondig en volledig advies over het gehele ontwerp van decreet. Dit legt een hypotheek op de verdere werkzaamheden ;

2) het advies van de Raad van State raakt eveneens elementen aan die inhoudelijk van belang zijn naar de totaliteit van het voorliggend ontwerp van decreet, dit onder meer wat volgende punten betreft :

— uit het advies blijkt dat voor de EEG-landen geen belemmeringen mogen worden uitgeoefend wat het ontvangen van de buitenlandse programma's betreft. Dergelijke stelling neemt de ganse politieke betekenis van het voorliggend ontwerp van decreet weg. Dit betekent immers dat men bijvoorbeeld RTL-Vlaams niet kan en mag beletten op de kabel te komen. Deze vaststelling impliceert uiteraard ook dat de publiciteitsmarkt zal moeten worden opgedeeld ;

— het advies stelt eveneens dat de problematiek van de „rechten” of belastingen in het decreet volledig moet worden opgenomen, met name dat luidens artikel 1 10, § 2, van de Grondwet geen belasting ten behoeve van een Gemeenschap kan worden ingevoerd dan „door een decreet”, wat betekent dat de essentiële elementen van de belasting door de decreetgever zelf moeten worden vastgesteld, met andere woorden de grondslag en het tarief van de belasting moeten met nauwkeurigheid worden bepaald.

Daarenboven stelt de Raad van State duidelijk dat artikel 10 van het ontwerp aan die eis niet voldoet, vermits het de grondslag van de belasting slechts op een vage manier aangeeft en niets bepaalt omtrent het tarief, wat de bijkomende moeilijkheid oplevert dat niet kan worden nagegaan of de ontworpen belasting al dan niet de perken te buiten gaat die de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, met toepassing van artikel 110, § 2, tweede lid, van de Grondwet, aan de fiscale bevoegdheid van de Gemeenschappen heeft gesteld.

Is het de bedoeling van de Executieve deze fundamentele vragen via amendering op te vangen ?

Een lid van een andere fractie meent dan op zijn beurt vol-

gende opmerkingen te moeten formuleren :

1) de Raad van State stelt vast dat dit tweede advies opnieuw binnen een termijn van drie dagen werd gevraagd, zodanig dat de Raad van State in dit nieuwe advies alleen aandacht heeft kunnen besteden aan de wijze waarop met de opmerkingen geformuleerd in zijn vorig advies rekening werd gehouden. Dergelijke procedure van hoogdringendheid brengt dan ook mee dat over een nieuw probleem zoals de bij artikel 8, § 3, laatste lid, voorziene participatie van minimum 5 1 ten honderd in het kapitaal door uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen gevestigd in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad, geen advies werd verstrekt ;

2) de toetsing aan het eerste of vorige advies van 18 oktober 1984 (advies L.16.392/8) is van bijkomende orde, aangezien over essentiële nieuwe bepalingen niet werd geadviseerd. Quid bijvoorbeeld voor de grondwettigheid van sommige bepalingen van dit ontwerp van decreet ? Beperkt dit ontwerp van decreet zich ratione materiae tot aangelegenheden voorzien bij artikel 59bis van de Grondwet of slaat het ook op aangelegenheden voorzien bij artikel 107quater van de Grondwet ?

Ten slotte breekt dit lid een lans opdat door de Raad van State opnieuw en ten gronde zou worden geadviseerd. Het lid vraagt dat de Commissie zich over zijn voorstel zou uitspreken.

De meeste commissieleden repliceren hierop met te stellen dat zij laatstgenoemd verzoek geenszins kunnen bijtreden. De Gemeenschapsminister voegt eraan toe dat men in praktijk steeds voor het dilemma staat : ofwel de hoogdringendheid inroepen met grote kans op een nogal oppervlakkig advies ofwel om een niet tijdsgebonden en grondig beredeneerd advies verzoeken met nefaste gevolgen wat de timing van de werkzaamheden betreft.

Na nog een korte gedachtenwisseling besluit de Commissie tot de stemming over te gaan over het voorliggend voorstel de Voorzitter van de Vlaamse Raad te verzoeken een derde advies bij de Raad van State in te winnen.

Ter stemming gelegd wordt het voorstel verworpen met 9 stemmen tegen 4.

Vervolgens antwoordt de Gemeenschapsminister als volgt op het tweede advies van de Raad van State.

Vooreerst herinnert hij eraan dat op verzoek van de Voorzitter van de Vlaamse Raad de Raad van State op 24 april 1985 bijkomend advies heeft verstrekt over het ontwerp van kabeldecreet.

De leden van de commissie Mediabeleid wensten dit advies omwille van het feit dat de voorliggende tekst een aantal verschillen vertoont met de oorspronkelijk aan de Raad van State voorgelegde tekst.

De Raad van State heeft echter gemeend „in dit nieuwe advies derhalve alleen aandacht (te moeten) besteden aan de wijze waarop met de opmerkingen geformuleerd in zijn vorig advies rekening werd gehouden...”

Aan de bedoeling van de Commissie komt de Raad van State met dit aanvullend advies dus niet tegemoet.

Vervolgens commentarieert hij de aanvullende opmerkingen van de Raad van State als volgt

1) De Raad had kritiek geuit op de oorspronkelijke tekst die verbod oplegde om politieke, religieuze of ideologische propaganda in de programma's op te nemen. De Raad meende dit in

strijd met artikel 10 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden. In het voorliggend ontwerp werd als erkenningsnorm ingeschreven dat de programma's „het principe van de niet-discriminatie in hoofde van ras enz.” moesten huldigen en dat de informatieve programma's „strikt onpartijdig” moeten zijn. De Raad van State meent dat, indien men ervan uitgaat — zoals het ontwerp doet — dat het verzorgen van televisieprogramma's door private personen neerkomt op het recht van vrije meningsuiting en dus niet op het verstrekken van een openbare dienst, men aan de niet-openbare televisieverenigingen niet kan verbieden bepaalde religieuze, politieke of filosofische uitzendingen te verzorgen. Tevens meent de Raad dat concurrerende strekkingen in dezelfde mate aan bod moeten kunnen komen en dat het recht van antwoord zal moeten worden gewaarborgd wat die programma's betreft. Het komt de Gemeenschapsminister voor dat het ontwerp voldoet aan de voorwaarden die de Raad stelt. Zoals de Raad zelf opmerkt liggen beide voorschriften (niet-discriminatie en onpartijdigheid) in de lijn van onze tradities, voor zover zij niet reeds in het geldende positieve recht voorkomen. De Gemeenschapsminister meent derhalve dat in dit gedeelte van het aanvullend advies van de Raad van State geen redenen te vinden zijn om de tekst van het ontwerp te wijzigen.

2) In het eerste advies had de Raad van State lang stilgestaan bij de internationale overeenkomsten en de gevolgen daarvan voor het ontwerp van decreet. Bij de redactie van het voorliggend ontwerp was de Vlaamse Executieve van mening geweest dat de term „onder voorbehoud van het bepaalde in de internationale overeenkomsten” voldoende waarborgen inhield voor het volgen van bedoelde verplichtingen (zie Stuk 303 (1984-1985) -Nr. 1, Memorie van Toelichting, blz. 4, punt B). De Vlaamse Executieve wees in dat verband naar de suggestie van de Raad van State zelf ten tijde van het opmaken van het koninklijk besluit van 24 december 1966.

In het aanvullend advies beperkt de Raad er zich toe erop te wijzen dat het al dan niet opnemen van een verwijzing naar de internationale verplichtingen zonder invloed is op het bindend karakter ervan en nogmaals te benadrukken dat het verbieden van bepaalde programma's door de Vlaamse Executieve slechts kan gebeuren rekening houdend met bedoelde internationale overeenkomsten. Zoals de Raad zelf opmerkt werd dit laatste uitdrukkelijk vermeld in de Memorie van Toelichting zodat ook hier geen aanleiding is om het ontwerp aan te passen.

3) Wat de mogelijkheid betrof voor de Vlaamse Executieve overeenkomsten met andere landen af te sluiten, stelt de Raad van State vast dat aan zijn opmerkingen werd voldaan.

4) Wat het vervangen van „Gemeenschapsminister” door „Vlaamse Executieve” betrof, stelt de Raad van State vast dat aan zijn opmerkingen gevolg werd gegeven.

5) De Raad van State stelt eveneens vast dat de Vlaamse Executieve gevolg heeft gegeven aan zijn opmerkingen die erop neerkwamen dat in het decreet te weinig criteria inzake erkenning waren opgenomen en aldus te veel bevoegdheid aan de Vlaamse Executieve werd toegekend. Wel heeft de Raad enkele opmerkingen bij deze aanpassingen :

1. De Raad wenst dat in artikel 7 van het voorliggend ontwerp van decreet het onderscheid tussen niet-openbare televisieverenigingen die programma's verzorgen die door elke kabelabonnement kunnen ontvangen worden (art. 7,1° en 2) en niet-openbare televisieverenigingen die programma's tegen bij komende betaling verzorgen, duidelijker wordt. Voor zover deze visie door de Commissie voor Mediabeleid zou worden

bijgetreden zou, aldus de Gemeenschapsminister, de tekst van artikel 7 eventueel vervangen kunnen worden door wat volgt :

„De volgende niet-openbare televisieverenigingen kunnen door de Vlaamse Executieve erkend worden.

A. Niet-openbare televisieverenigingen die programma's verzorgen die door elke kabelabbonnement kunnen ontvangen worden :

Het kunnen zijn :

1° a) een niet-openbare televisievereniging die zich richt tot een landelijke gemeenschap ;

b) maximum 10 niet-openbare televisieverenigingen, regionaal verspreid, die zich richten tot een regionale gemeenschap ;

c) niet-openbare televisieverenigingen die zich richten tot een lokale gemeenschap ;

2° niet-openbare televisieverenigingen die zich met een programma richten tot een specifieke doelgroep binnen een landelijke, regionale of lokale gemeenschap ;

B. Niet-openbare televisieverenigingen die betaalomroep verzorgen”.

Indien voor dergelijk amendement zou worden geopteerd — maar dit lijkt de Gemeenschapsminister niet nodig — dienen uiteraard ook de verwijzingen in andere artikelen te worden aangepast.

2. Wat betreft de zinsnede dat de Vlaamse Executieve voorwaarden „inzake het aandeel Vlaamse produktes” kan opleggen, vraagt de Raad van State zich af of dit niet in strijd is met het E.E.G.-verdrag, (art. 30 e.v.). Nochtans stelt de Raad zelf dat artikel 34 (lees : artikel 36) van het E.E.G.-verdrag, te weten maatregelen ter bescherming van het artistiek bezit, zou kunnen worden ingeroepen. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen zal terzake eventueel het laatste woord hebben

Mede omdat door deze erkenningsvoorwaarden een stimulans kan gegeven worden aan onze beeldindustrie, komt het de Gemeenschapsminister voor dat niets in het advies een wijziging van de tekst zoals hij voorligt voorstaat.

3. De Raad stelt dat aan zijn opmerking in verband met criteria binnen dewelke de Vlaamse Executieve buitenlandse programma's kan verbieden, geen gevolg werd gegeven.

Dit is juist. Ook in het koninklijk besluit van 24 december 1966, waarnaar de Raad verwijst, gebeurde dit niet, behalve wat het criterium „uitzenden van handelspubliciteit” betreft. Dit criterium kan in het licht van de huidige evolutie bezwaarlijk worden aangehouden.

De Gemeenschapsminister pleit ervoor om de tekst ongewijzigd te laten, opdat de Vlaamse Executieve soepel zou kunnen inspelen op het te volgen beleid dat er alleszins in moet bestaan, zoals de Gemeenschapsminister in zijn algemene inleiding heeft gesteld, de eigen programmering te beschermen.

Wat betreft het invoeren van „rechten” meent de Raad van State dat dit niet anders kan gebeuren dan door het invoeren van een belasting, wat dan krachtens artikel 110, § 2, van de Grondwet, weer bij decreet moet gebeuren.

Dit is een fundamentele kwestie die de **Gemeenschapsminister** eerst opnieuw aan de Vlaamse Executieve wenst voor te leggen.

5. Aan de opmerkingen in verband met het vermengen van het procédé concessie-erkenning, werd gevolg gegeven. De Raad van State stelde dit trouwens in zijn tweede advies vast.

6. Tot slot gaf de Raad van State nog enkele opmerkingen in

verband met tekstaanpassingen. Deze kunnen, aldus de Gemeenschapsminister, bij de artikelsgewijze bespreking aan bod komen.

Vervolgens antwoordt de Gemeenschapsminister uitvoerig op de in verband met de toepassing van de cultuurpactwet gestelde problematiek.

Het decreet aldus de Gemeenschapsminister handelt over de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen. Het betreft privaatrechtelijke verenigingen. Het Cultuurpact, of beter de Cultuurpactwet, legt eenaantal verplichtingen op aan de overheid en de overheidsinstellingen. Deze verplichtingen hebben te maken met de bescherming van de ideologische en filosofische minderheden.

Het Cultuurpact is niet van toepassing op de **privaatrechtelijke** verenigingen, dus ook niet op de verenigingen die krachtens dit decreet zullen erkend worden. Dit wil zeggen dat zij in hun structuur niet kunnen verplicht worden de bepalingen van de Cultuurpactwet te eerbiedigen.

De overheid is echter wel gehouden het Cultuurpact toe te passen bij de erkenningen. Dit wil zeggen dat het decreet en de uitvoeringsbesluiten geen bepalingen mogen bevatten die ingaan tegen de artikels 4 en 5 van de Cultuurpactwet. Dit betekent dat de overheid, bij het erkennen van niet-openbare televisieverenigingen, rekening zal moeten houden met het principe van niet-discriminatie. Of dit principe zal geschonden worden kan uiteraard maar blijken wanneer de aanvragen zullen binnenkomen.

Uiteraard zal zich eventueel het probleem van de schaarste van de kanalen stellen. En dan komen we ook bij Hoofdstuk VII van de Cultuurpactwet, dat handelt over het gebruik van de culturele infrastructuur.

De kabel kan volgens de Gemeenschapsminister inderdaad als „culturele infrastructuur” worden beschouwd, omdat hij dient om cultuurprodukten door te sturen. Hierbij stelt zich dan de vraag of niet eerder gedacht moet worden aan de toepassing van het Cultuurpact op de kabeldistributie vermits het hier gaat om overheidsinstellingen of semi-overheidsinstellingen, ofwel deze een concessie van de overheid krijgen. Uiteraard is deze discussie niet aan de orde en de Gemeenschapsminister verklaart dat het zeker zijn bedoeling niet is ze aan de orde te stellen. Dit alles was theorie.

In de praktijk zal volgens de Gemeenschapsminister blijken dat de initiatieven die zich ontwikkelen, mede door de noodzakelijke financiële draagkracht, van die aard zijn dat zij de verschillende filosofische en ideologische strekkingen en de gebruikers in hun midden verzamelen en dit blijft de Gemeenschapsminister meer waardevol dan de op een apothekersweegschaal afgewogen politieke verhoudingen. Dit is echter volgens de geest van de Cultuurpactwet zijns inziens zeker zo goed of beter dan de letter.

Als besluit stelt hij :

- het Cultuurpact is niet van toepassing op de structuur van de niet-openbare televisieverenigingen ;
- het Cultuurpact is wel van toepassing op de erkenningsnormen die in het decreet en de uitvoeringsbesluiten worden gesteld. Meer bepaald zijn de artikels 4 en 5 van toepassing ;
- of het Cultuurpact geëerbiedigd wordt zal slechts kunnen blijken na eventuele uitspraak van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie.

Een lid wijst er dan op dat zijn fundamentele vraag hoe uitzendingen uit EEG-landen van de kabel kunnen worden gehouden, meer concreet hoe men RTL-Vlaams zou kunnen verbieden, niet of alleszins onvolledig werd geantwoord.

Nog in verband met de toepassing van de cultuurpactwetgeving stelt dit lid dat op grond van de artikelen 18 en 19 van de Cultuurpactwet dat handelt over de waarborgen betreffende het gebruik van communicatiemiddelen, de niet-openbare televisieverenigingen wel onder deze wet vallen. Conform artikel 18 van deze wet moet elke ideologische of filosofische strekking vertegenwoordigd in de Vlaamse Raad toegang hebben tot de middelen voor de meningsuitdrukking die afhangen van de overheden in de betrokken gemeenschap.

Wie van de overheid een vergunning of erkenning moet krijgen hangt af van de overheid (cf. artikel 18 van de Cultuurpactwet) ook al geschiedt dit via een decreet met allerlei stringente bepalingen.

Voor zover nodig verwijst hetzelfde lid nog naar de voorbereidende werkzaamheden van de cultuurpactwet die op dit vlak verhelderend zijn.

Over het feit dat volgens de Gemeenschapsminister de kabel „culturele infrastructuur” is, mag volgens hetzelfde lid niet zo maar worden heengestapt. Dit probleem is dan niet louter theoretisch, zodanig dat het voorliggend ontwerp van decreet ook duidelijk over de organisatie van de kabel zal moeten handelen. De titel van het ontwerp van decreet wijst trouwens reeds in die richting.

Vervolgens stelt nog steeds hetzelfde lid de vraag of men naar Nederlands voorbeeld eveneens geen ondertekeningen zal wensen voor een vreemde taal. Zal men ter zake ook een onderscheid maken voor programma's afkomstig uit EEG-landen enerzijds en uit landen buiten de EEG anderzijds ?

Ten slotte meent nog steeds hetzelfde lid te moeten vaststellen geen volledig antwoord te hebben ontvangen wat de grensoverschrijdende activiteiten van de kabelmaatschappijen betreft.

Nog in aansluiting met het advies van de Raad van State dat men logischerwijze moet aanvaarden dat het niet-openbare televisieverenigingen niet zal verboden zijn programma's te verzorgen die een bepaalde religieuze, filosofische of ideologische strekking hebben, meent een lid er te moeten op wijzen dat ter zake elke vergelijking met de niet-openbare radio's niet opgaat omdat enerzijds de niet-openbare radio's geen politieke uitzendingen verzorgen en anderzijds bij de niet-openbare radio's eenieder principieel om erkenning mocht en mag vragen. Bijgevolg stelt zich ook het probleem van het gebruik van de infrastructuur niet. In dit verband stelt het lid dan ook duidelijk de vraag hoe voor de Vlaamse Gemeenschap via één niet-openbare televisievereniging alle concurrerende strekkingen van het medium gebruik zullen kunnen maken. Hoe gaat men het probleem van de zuitzenders bij deze privaatrechtelijke vereniging opvangen ? Quid daarenboven voor de regionale zenders ? Ten slotte stelt hetzelfde lid de vraag welke waarborgen sommige dag- en weekbladen zullen hebben ten einde hun billijk aandeel te ontvangen.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop het volgende :

a) wat de vraag naar de opdeling van de concurrerende strekkingen binnen één private zender voor de gehele Vlaamse Gemeenschap betreft, meent hij er te mogen aan herinneren dat op dit ogenblik men nog steeds voor een feitelijk monopolie staat dat zeer binnenkort zal worden doorbroken. Het zou paradoxaal zijn op dit vlak bezwaren te maken precies wanneer men ter zake een grote stap voorwaarts plaats. Daarenboven zal het bij artikel 8 voorziene consortium van alle dag- en weekbladen wel verplicht zijn een *modus vivendi* uit te werken.

b) het voorliggend ontwerp handelt in de eerste plaats over

de rechten en plichten van de kabelmaatschappijen en niet over hun organisatie. Indien men ook deze aangelegenheid zou willen regelen zal dit bij afzonderlijk decreet moeten geschieden. De organisatie van de kabel in het voorliggend ontwerp van decreet verwerken zou dit decreet, dat zelf reeds twee verschillende onderwerpen omvat, alleen maar ingewikkelder maken.

ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Artikel 1

Bij dit artikel wordt er door de heer J. Van Elewyck c.s. een amendement ingediend ertoe strekkend de tekst van dit artikel te vervangen door wat volgt :

„Dit decreet regelt ten dele een aangelegenheid bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet en ten dele een aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.”

De indiener verantwoordt dit door te stellen dat meerdere artikelen (onder meer de artikelen 3 en 4) van het voorliggend ontwerp van decreet ongetwijfeld vallen onder het bepaalde in artikel 6, § 1, VI, 2° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Hij voegt eraan toe dat het de bedoeling is ter zake meer juridische klaarheid te scheppen. Men kan niet ontkennen dat de bij dit decreet geregelde aangelegenheden eveneens gedeeltelijk onder artikel 107quater van de Grondwet ressorteren.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat wij hier met een zuivere culturele aangelegenheid te maken hebben. De artikelen 3 en 4 van het ontwerp van decreet regelen geenszins een gewestelijke aangelegenheid. Het volstaat trouwens de tekst van deze artikelen te vergelijken met deze van het decreet van 6 mei 1982 houdende organisatie en erkenning van de niet-openbare radio's. Ook hier waren erkenningsvoorwaarden voorzien, doch noch de Raad van State noch enig lid van de Vlaamse Raad beweerden dat het om gewestelijke aangelegenheden had kunnen gaan.

Een lid voegt eraan toe dat trouwens ook de Raad van State ter zake geen opmerkingen formuleerde.

Een ander lid repliceert hierop als volgt :

1) de vergelijking met de niet-openbare radio's of ook bijvoorbeeld met de film die uiteraard ook een economische dimensie heeft is irrelevant, omdat het de bedoeling is van het voorliggend ontwerp van decreet een economisch monopolie te creëren. Dit is een duidelijke economische handeling die met het begrip „culturele aangelegenheden” niets te maken heeft.

heeft.

Artikel 8 van het voorliggend ontwerp voorziet immers een monopolie voor een bepaalde groep van beleggers, met name de uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen gevestigd in het Nederlandse taalgebied of in Brussel-Hoofdstad. De verdelers kunnen in de niet-openbare televisieverenigingen slechts voor maximum 20 % participeren in de kapitaalvorming.

2) dat de Raad van State geen opmerkingen formuleerde is te wijten aan het feit dat oorspronkelijk het thans voorliggend artikel 8 niet voorzien was.

Nog een ander lid voegt eraan toe dat bij de niet-openbare radio's de VZW-vorm verplicht was en men bij de niet-openbare televisieverenigingen een totaal andere, economische weg opgaat.

De Voorzitter wijst er dan op dat bijvoorbeeld bij de subsidiëring van beschutte werkplaatsen het toch ook duidelijk over aangelegenheden ressorterend onder artikel 59bis van de Grondwet blijft gaan, alhoewel ook hier als repercussie een belangrijk ke economische dimensie bestaat.

Een lid vraagt dan dat men bij de oorspronkelijke tekst van het artikel zou blijven. Het kan zijns inziens toch niet dat men een onderscheid zou gaan maken tussen een culturele aangelegenheid met economische gevolgen en een culturele aangelegenheid zonder economische gevolgen. Hier gaat het duidelijk om een culturele aangelegenheid. Kortom, accessoire economische gevolgen veranderen de essentie niet van de hoofdzakelijk culturele aangelegenheid.

Een ander lid stelt dan dat de gewestelijke aspecten van het voorliggend ontwerp van decreet meer precies vallen onder het begrip „openbaar industrieel initiatief” voorzien bij artikel 6, § 1, VI, 2° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. Daarenboven zijn de voorbereidende werkzaamheden van deze bijzondere wet ter zake overduidelijk.

Hij besluit met te stellen dat het precies was omdat er zowel artikelen ressorteerden onder artikel 59bis van de Grondwet als onder artikel 107quater van de Grondwet dat, de Raad van State oorspronkelijk opteerde voor twee onderscheiden ontwerpen van decreet.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop het volgende.

De bijzondere wet van 8 augustus 1980 stelt in artikel 19 dat de decreten van de Vlaamse Raad vermelden of zij aangelegenhedenregelen bedoeld in artikel 59bis of in artikel 107quater van de Grondwet. In één en hetzelfde decreet zowel een gewest- als een gemeenschapsmaterie regelen is institutioneel onmogelijk.

Moest het probleem dat de indieners van het amendement opwerpen, namelijk dat sommige onderdelen van het ontwerp van decreet een gewestelijk ke materie en andere onderdelen ervan een gemeenschapsmaterie regelen zich inderdaad stellen, dan zou de enige oplossing erin bestaan 2 afzonderlijke decreten op te stellen.

De Gemeenschapsminister verklaart evenwel van oordeel te zijn dat de stelling van de indieners van het amendement ten gronde niet gefundeerd is.

Hij ziet werkelijk niet in wat het decreet en meer bepaald de geviseerde artikelen als fundamentele binding zou hebben met het economisch beleid en meer bepaald met de gewestelijke planning en het openbaar industrieel initiatief.

De verantwoording van het amendement, is een loutere affirmatie wanneer gewoonweg wordt gesteld : „Meerdere artikels, onder meer artikel 3 en 4 van het ontwerp vallen ongetwijfeld onder het bepaalde in artikel 6, § 1, VI, 2° van de bijzondere wet”.

Deze affirmatie kan enkel weerlegd worden door de tegenovergestelde affirmatie : „de aangehaalde artikels vallen geenszins onder artikel 6, § 1, VI, 2° van de bijzondere wet”.

In de memorie van toelichting (Stuk 303 (1984-1985) — Nr. 1, p. 2) wordt de vraag naar de aard van de geregelde materie uitvoerig behandeld en wordt verwezen naar artikel 4, 6° van de bijzondere wet met referte naar een advies van de Raad van

State d.d. 3.08.1983.

Vooraf ook omwille van deze impliciete probleemstelling in de memorie van toelichting zou het de Raad van State in zijn advies bij huidige ontwerp zeker niet ontgaan zijn, moest het decreet het domein betreden van artikel 107quater van de Grondwet. De Raad van State zou zeker niet nagelaten hebben dit op te merken. De Raad van State heeft daarenboven in zijn advies de specifieke bevoegdheidsproblemen grondig onderzocht en heeft op geen enkel ogenblik een opmerking geformuleerd die gaat in de zin van hetgeen door dit amendement wordt vooropgezet.

Hij meent dan ook dat dit amendement zowel elke juridisch-technische als juridisch-inhoudelijke grondslag mist.

Dientengevolge vraagt hij de verwerping van het amendement.

Vooraleer tot de stemming over te gaan stelt een lid dat het niet zeker is dat de hier behandelde aangelegenheid alleen betrekking heeft op materies bedoeld bij artikel 59bis van de Grondwet. Hij stelt voor dat voor aspecten van infrastructuur en dergelijke meer, de Vlaamse Raad de zogenaamde „implied powers”, hem verleend krachtens artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hetvorming der instellingen, zou kunnen toepassen.

De Commissie is het met dit standpunt eens.

Ter stemming gelegd wordt het amendement verworpen met 5 stemmen tegen 3.

Ten slotte wordt artikel 1 ongewijzigd aangenomen met 5 stemmen tegen 3.

Artikel 2

Vooreerst wijst de Gemeenschapsminister erop dat met de in dit artikel opgenomen definities getracht wordt uniform te zijn met deze voor het ontwerp van wet op de radiodistributie- en teledistributienetten en handelspubliciteit.

Hij voegt eraan toe dat deze definities begrippen dekken die als zodanig in PTT-middens worden gebruikt. Meer bepaald spruiten zij voort uit het internationaal radio-reglement of uit het werk van Prof. Fauconnier. Weliswaar bestaan er tussen het ontwerp van decreet en het wetsontwerp van wet enkele kleine verschillen.

Op te merken valt dat bij de bespreking van dit artikel het wetsontwerp nog niet officieel is neergelegd bij de bevoegde Kamer.

Een lid repliceert hierop met te stellen dat deze bepalingen niet stroken met deze in bestaande wetteksten opgenomen, met name in bovenvermeld koninklijk besluit van 24 december 1966. Hij voegt eraan toe dat zijn inziens alleen met bestaande teksten kan worden vergeleken.

Vervolgens wordt er een amendement ingediend door de heer J. Van Elewyck c.s. ertoe strekkend :

a) in punt 4° de woorden „of teksten” weg te laten. Hij antwoordt dit met te stellen dat het woord „beelden” alle huidige mogelijkheden dekt. Ook de „kabelkrant” is samengesteld uit beelden. Met andere woorden, bij teletekst en view-data gaat het om beelden. Wat bedoelt men dan precies nog met het overbrengen van teksten ? Heeft het begrip „teksten” een welbepaalde bedoeling ?

b) in punt 5° de aanhef te vervangen door „de dienst voor

omgeroepen radioverbinding die...“. Dit verantwoordt hij als volgt : „omgeroepen“ duidt aan dat gebruik gemaakt wordt van de ether (cf. het BRT-decreet).

c) in punt 6° de tekst vervangen door wat volgt : „verdeler : de titularis van een door de Minister van PTT afgeleverde vergunning voor het oprichten en uitbaten van één van de netten bepaald sub 1° en 2°. Dit wordt verantwoordt door te stellen dat de definitie in overeenstemming moet worden gebracht met het niet-opgeheven deel van het koninklijk besluit van 24 december 1966. Hij voegt eraan toe dat dit amendement uiteraard niets zou wijzigen aan de economie van dit decreet.

d) in punt 7° dit punt weg te laten. De verantwoording wordt als volgt geformuleerd. Het begrip „collectieve antenne“ wordt nergens in het ontwerp gehanteerd. De definitie is dus overbodig.

e) in punt 8° in fine van dit artikel het woord „teksten“ weglaten. Hij motiveert dit met te stellen dat de woorden „in de vorm van beelden en klanken“ alle huidige mogelijkheden dekken. De „kabelkrant“ is samengesteld uit „beelden“.

f) in punt 9° :

1) de woorden „of anderen al dan niet exclusief eenrichtings-uitzendingen die samen gaan met televisie-uitzendingen“ weglaten.

De indiener van het amendement stelt dat deze zinsnede overbodig is.

2) in fine de woorden „binnen een lokale of landelijke gemeenschap“ weglaten.

Hij verantwoordt dit met een verwijzing naar het advies van de Raad van State nummer L.16.694/8.

g) in punt 10° in fine de woorden „programma's in geluid, beeld en data te selecteren en te consumeren“ vervangen door „programma's in beeld en/of geluid te ontvangen“.

Dit wordt als volgt gemotiveerd :

1) het transport van data behoort vooralsnog tot het monopolie van de RTT en gaat dus de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap te buiten ;

2) „selecteren“ is geen noodzakelijk onderdeel van betaalomroep, een abonnement is mogelijk ;

3) het woord „consumeren“ is een nogal moeilijk en verwarrend begrip.

Vervolgens geeft de Gemeenschapsminister zijn visie te kennen over deze amendementen.

Zoals boven reeds vermeld, het staat trouwens ook in de memorie van toelichting, is het de bedoeling van de Gemeenschapsminister de definities van dit decreet zeer nauw te laten aansluiten bij de definities die in het wetsontwerp op de kabel-distributie zijn vermeld. Deze definities zijn trouwens opgesteld op basis van het Internationaal Radioreglement dat uitgegeven werd in 1982 en nog aangepast werd in 1985.

De Raad van State stelt in zijn aanvullend advies trouwens : „het verdient aanbeveling de in artikel 2 opgenomen definities zo nauw mogelijk te laten aansluiten bij de definities die van dezelfde termen zullen worden in de in voorbereiding zijnde wet betreffende de radiodistributie- en teledistributie“.

Daarom stelt hij voor de definities aldus te houden en het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s betreffende artikel 2, paragrafen 4, 5, 6 en 8 te verwerpen.

Wat het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. op artikel 2, punt 9° betreft, stelt de Gemeenschapsminister voor het eerste luik van dit punt te verwerpen. Hij verklaart ter zake

de mening te zijn toegedaan dat de bedoelde zinsnede duidelijk aangeeft dat het in de bedoeling ligt om de tweede en derde generatie van de kabel ook kansen te geven. Wat het tweede luik van het amendement betreft is hij de mening toegedaan dat het amendement aanvaard kan worden, tenzij de Commissie voorkeur geeft voor het aanvullen van de tekst met het begrip „regionale”.

Wat ten slotte het amendement bij punt 10° betreft stelt de Gemeenschapsminister het volgende :

1) aan het woord „data” kan niet worden geraakt ;

2) voor het overige is de formulering van het amendement duidelijker. Hij heeft dan ook geen bezwaar mocht in fine van punt 10° worden geopteerd voor volgend zinsnede : „programma's in beeld, geluid en data te ontvangen”.

Vervolgens vraagt een lid om verduidelijkingen wat de inhoud van de begrippen „inrichtingen” (artikel 2, punten 1° en 2°) en „andere klankoverbrengingen” (artikel 2, punt 3°) betreft.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop wat volgt :

1) inrichtingen : hiermee wordt bedoeld het geheel van apparatuur zoals kabels, versterkers, antennes, lijnen enz. . . . die het kabeldistributienet uitmaken ;

2) andere klankoverbrengingen : hiermee wordt bedoeld dat in sommige oude radiodistributienetten de verdelers nog een eigen muziekprogramma hebben dat geen „omroepprogramma” is.

Hierna ontspint zich een zeer grondige gedachtenwisseling over het amendement van de heer J. Van Elewyck C.S. Meer in het bijzonder gaat de discussie over de begrippen „teksten” (punt 4°), „omgeroepen” (punt 5°), „verdeler” (punt 6°) „collectieve antenne” (punt 7°), „landelijke” (punt 9°), alsmede „data” en „individuele ontvanger” (punt 10°).

Wat punt 4° betreft rijst de vraag ofteksten ook beelden zijn.

De indiener van het amendement geeft dan een uitvoerige technische uitleg ter staving van zijn amendement op punt 4°. Hij wijst er in dit verband op dat onder meer ook videotekst en viewdata beelden zijn. Ten slotte is hij de mening toegedaan dat het behoud van de huidige tekst een inbouwen van mogelijkheden zou impliceren die voor de krantenwereld nadelige gevolgen zouden kunnen hebben.

Een ander lid wijst erop dat in de radio- en televisiemiddelen de woorden „beelden en teksten” in feite één begrip uitmaken, met andere woorden iedereen beschouwt de teksten als beelden. Ten slotte stelt hij dat hoe dan ook geen definities mogen worden ingebouwd die binnenkort reeds voorbijgestreefd zouden blij ken.

Nog een ander lid voegt eraan toe dat strikt inhoudelijk het amendement van de heer J. Van Elewyck C.S. zinvol is, maar de uit de praktijk gegroeide woordenschat dit overbodig maakt.

Een lid laat dan opmerken dat punt 4° het heeft over beelden of teksten. Men zou kunnen stellen dat het hier om een disjunctie en geenszins om een conjunctie gaat.

Ten einde het mogelijk probleem of beelden al dan niet teksten uitsluiten op te vangen, dient de Gemeenschapsminister een amenement in ertoe strekkend tussen het woord „beelden” en het woord „teksten” het woord „of” te vervangen door de woorden „en/of”. Aldus wordt duidelijk gesteld dat de interpretatie van de begrippen „beelden” en „teksten” zo ruim mogelijk kan geschieden. Een aanvaarding van het amende-

ment van de heer J. Van Elewyck c.s. zou te beperkend werken.

Bij punt 5° wijst de Gemeenschapsminister erop dat net zoals bij punt 4° de amendering van het amendement een belangrijk ke beperking zou inhouden.

Bij punt 6° legt de indiener van het amendement nogmaals de nadruk op het feit dat de definities van het wetsontwerp op de radiodistributie- en teledistributienetten en handelspubliciteit uiteraard nog vatbaar voor wijziging zijn.

Tevens vraagt hij of dit decreet opnieuw zal worden aangepast indien binnenkort zou blijken dat de definities niet meer gelijk klopend zouden zijn.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat hij voor fundamentele verschillen in de definities bereid is de zaak opnieuw te onderzoeken. Duidelijkheidshalve voegt hij er echter aan toe dat wanneer bovenvermeld wetsontwerp geen wet zou worden, de bij artikel 2 van dit decreet aan te nemen definities niet vatbaar zijn voor conformiteit met de definities destijds voorzien bij het koninklijk besluit van 28 december 1966.

Bij punt 7° merkt een lid op dat, aangezien het begrip „collectieve antenne” wel in de tekst van het voorliggend ontwerp van decreet voorkomt, een weglating van punt 7° meer dan overbodig is.

Bij punt 9° legt de indiener van het amendement er nogmaals de nadruk op dat het woord „landelijk” in het verleden niet als een geografische omschrijving werd gebruikt. Ook in zijn advies is de Raad van State deze visie bijgetreden en stelde hij duidelijk dat het de voorkeur verdient deze term niet te gebruiken, te meer daar de term een germanisme is.

Mevrouw M. Smet dient dan een amendement in ertoe strekkend de begrippen „lokale” of „landelijke” aan te vullen met het begrip „regionale” zodanig dat de laatste zinsnede van punt 9° als volgt zou luiden : „... binnen een lokale, regionale of landelijke gemeenschap”.

De Gemeenschapsminister verklaart geen bezwaar te hebben tegen dit amendement.

Dientengevolge stelt de indiener van het eerste amendement op punt 9° de vraag naar de definitie van de begrippen „lokaal”, „regionaal” en „landelijk”. In dit verband herinnert hij tevens aan de problematiek van de grensoverschrijdende programma's en de technisch onoplosbare problemen die dit zal meebrengen. Hij stelt dan ook de vraag of de taalgrensgebieden en het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad onder het begrip landelijke gemeenschap vallen.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop :

a) voor het begrip lokaal kan men zich inspireren op het amendement bij artikel 7 ingediend door de heer A. Coppie-ters c.s. (stuk 303 (1984-1985) – Nr. 3), waar deze stelt dat door lokale gemeenschap wordt bedoeld : de gemeenschap die kan bereikt worden vanuit dezelfde distributietoren ;

b) voor het begrip regionaal kan worden verwezen naar de memorie van toelichting. Met regio wordt hier maximaal ongeveer de provinciegrenzen bedoeld ;

c) met landelijk bedoelt men dus duidelijk de gehele Vlaamse Gemeenschap.

Volledigheidshalve voegt hij eraan toe dat zuiver technisch bijvoorbeeld Brussel-Hoofdstad en Voeren onoplosbaar zijn. Hij wijst er echter op dat ook dit probleem moet worden geresolveerd vooral ook rekening houdend met de beschikbaarheid van het aantal kanalen.

Hierop dient de heer J. Van Elewyck c.s. in bijkomende orde een amendement in op het tweede luik van het bovenvermeld amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. bij punt 9°, ertoe strekkend in artikel 2, 9° de woorden „landelijke gemeenschap” te vervangen door de woorden „de gehele Vlaamse Gemeenschap”. Hij voegt eraan toe dat deze wijziging ook tegemoet zou komen aan het advies van de Raad van State.

Bij punt 10° dat handelt over de definitie van het begrip „betaaltelevisie” grijpt er vooreerst een discussie plaats over het feit of transport van data over de kabel een nationale materie of een gemeenschapsmaterie is.

In dit verband stelt de indiener van het amendement dat elk transport van data, ook deze via de kabel, steeds tot het monopolie van de RTT behoort. Ook transport van computersignalen is transport van data en behoort tot het monopolie van de RTT. Hij stelt de vraag of het behoud van het begrip „data” impliceert dat men de bedoeling zou hebben het RTT-monopolie te doorbreken.

Is zonder supplementaire betaling transport van data onmogelijk ? Zal, wanneer tot de heffing van rechten zou worden overgegaan, transport van data betaalomroep in de zin van de definitie van punt 10° zijn ?

Een lid van de PW-fractie stelt dat het aangesneden bevoegdheidsprobleem hier zeer subsidiair is. Voor zijn fractie is het essentieel dat een aantal toekomstige ontwikkelingen mogelijk blijven. Zo is het nog niet uitgemaakt wat in de toekomst de beste drager zal zijn : kabel of telefoon. Hij breekt dan ook een lans voor het behoud van het begrip „data”. Een weglaten zou immers onder meer uitsluiten dat voor de komende jaren bijvoorbeeld viewdata langs kabel mogelijk wordt.

Een lid laat dan opmerken dat wanneer men het behoud van het woord „data” koppelt aan een betaling, bijvoorbeeld bibliotheken hiervan in de toekomst geen gebruik zullen kunnen maken.

De Voorzitter antwoordt hierop dat de discussie zich hier beperkt binnen het kader van de definitie van het begrip „betaaltelevisie”.

Een ander lid voegt eraan toe dat deze definitie niet verhindert dat de BRT op dezelfde wijze te werk zou gaan. Hier wordt alleen gesteld dat de betaalomroep dit kan.

Nog een ander lid stelt dan dat het ene uiteraard het andere niet uitsluit. Niets belet bijvoorbeeld dat viewdata ook voor andere zaken zou worden gebruikt (telefoongidsen, uurroosters, enzovoort).

Een vorig lid verklaart dan de mening te zijn toegedaan dat ook bij behoud van het begrip „data”, viewdata eveneens onder de definitie van de niet-openbare televisieverenigingen (punt 9°) valt.

Een lid meent dan dat bij weglating van het begrip „data” bij de definitie van betaalomroep, viewdata evengoed mogelijk blijft.

Hij voegt eraan toe dat een aanvaarding van de interpretatie van het vorige lid, dat de definitie van de niet-openbare televisievereniging ook viewdata behelst, de definitie van punt 10° een heel ander karakter geeft.

De heer G. Verhofstadt repliceert hierop met te stellen dat de titel reeds van het ontwerp van decreet brede definities veronderstelt. Nogmaals wenst hij duidelijk te stellen dat de kabel een geschikt instrument zou kunnen zijn om viewdata op te stellen. Hoe dan ook moeten data (bijvoorbeeld viewdata) mogelijk blijven. Vandaar het pleidooi van dit lid tot behoud van

het begrip „data”. Ten slotte legt dit lid een amendement ter tafel ertoe strekkend de laatste zinsnede van punt 10° „programma's in geluid, beeld en data te selecteren en te consumeren” te vervangen door de zinsnede „een selectie van programma's in geluid, beeld en data te ontvangen”.

Ten slotte grijpt er een ruime gedachtenwisseling plaats over het begrip „individuele ontvanger”.

Betekent dit, aldus een lid, dat het de individuele abonnee is en niet de verdeler die beslist of er al dan niet een decodeerder wordt geïnstalleerd ? Een letterlijke interpretatie van de tekst stelt dat de abonnee zelf zijn decodeerapparaat moet aankopen en de verdeler dit niet kan. Is het, gezien de aanzienlijke kostprijs van een decodeerapparaat, bijgevolg de bedoeling betaaltelevisie allen voor begoeden mogelijk te maken ?

Vervolgens vraagt hij of de kabelmaatschappij, zonder de toestemming van elke abonnee afzonderlijk, zal kunnen beslissen alle abonnees in globo op betaaltelevisie over te schakelen.

Ten slotte vraagt hij zich af of bijvoorbeeld een bekabeld ziekenhuis dat een globaal abonnement onderschreef al dan niet als een „individuele ontvanger” zal worden beschouwd. Kortom, wat bedoelt men met individuele ontvanger ?

Na nog een diepgaande en technische discussie over de definitie van het begrip „individuele ontvanger” waaruit blijkt dat deze definitie tot heel wat interpretatiemoeilijkheden zou kunnen aanleiding geven, dient de Gemeenschapsminister een amendement in dat ertoe strekt het woord „individuele” te vervangen door het woord „elke”.

Wat ten slotte de vraag naar de kostprijs van de decodeerder betreft, antwoordt de Gemeenschapsminister dat deze eveneens zal afhangen van het aantal abonnees dat zich op betaaltelevisie zal aansluiten. Indien het Nederlandse succes zich ook in België zou voordoen zal voor de abonnee de kostprijs van de decodeerder in gunstige zin evolueren.

Vervolgens wordt er overgegaan tot de stemmingen over de amendementen en over het ganse artikel 2.

a) Het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. bij artikel 2, punt 4° wordt verworpen met 6 stemmen tegen 3.

b) Het amendement van de Gemeenschapsminister bij hetzelfde artikel 2, punt 4° wordt aangenomen met 7 stemmen bij 2 onthoudingen.

c) Het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. bij artikel 2, punt 5° wordt verworpen met 6 stemmen tegen 3.

d) Het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. bij artikel 2, punt 6° wordt verworpen met 5 stemmen tegen 3 bij 1 onthouding.

e) Het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. bij artikel 2, punt 7° wordt aangenomen met 7 stemmen bij 2 onthoudingen.

f) Het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. bij artikel 2, punt 8° wordt verworpen met 7 stemmen tegen 3.

g) Het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. bij artikel 2, punt 9° strekkend tot het weglaten van woorden „of andere al dan niet exclusief eenrichtingsuitzendingen die samen gaan met televisieuitzendingen” wordt verworpen met 7 stemmen tegen 3.

h) Het amendement in hoofddorde van de heer J. Van Elewyck c.s. bij artikel 2, punt 9° strekkend tot het weglaten in fine van de woorden „binnen een lokale of landelijke gemeen-

schap” wordt verworpen met 7 stemmen tegen 3.

i) Het amendement in bijkomende orde van de heer J. Van Elewyck bij artikel 2, punt 9° strekkend tot het vervangen van de woorden „landelijke gemeenschap” door de woorden „de gehele Vlaamse Gemeenschap” wordt eenparig aangenomen.

j) Het amendement van mevrouw M. Smet bij artikel 2, punt 9° strekkend tot het invoegen van het begrip „regionale” tussen de begrippen „lokale” en „landelijke” wordt aangenomen met 7 stemmen tegen 3.

k) Het amendement van de Gemeenschapsminister bij artikel 2, punt 10°, strekkend tot het vervangen van het woord „individuele” door het woord „elke” wordt eenparig aangenomen.

l) Het amendement van de heer G. Verhofstadt bij artikel 2, punt 10°, wordt aangenomen met 8 stemmen bij 1 onthouding.

m) Het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. bij artikel 2, punt 10°, vervalt ten gevolge van het aannemen van het amendement van de heer G. Verhofstadt.

Ten slotte wordt in eerste lezing het gewijzigd artikel 2 aangenomen met 7 stemmen tegen 3.

Deze tekst luidt als volgt :

„Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

1° radiodistributienet : het geheel van de inrichtingen die door een zelfde verdeler, binnen de grenzen van een bepaald gebied, in werking worden gesteld met het wezenlijk doel klankprogrammasignalen, langs kabel, aan derden over te brengen ;

2° teledistributienet : het geheel van de inrichtingen die door een zelfde verdeler, binnen de grenzen van een bepaald gebied, in werking worden gesteld met het wezenlijk doel televisieprogrammasignalen, langs kabel, aan derden over te brengen ;

3° klankprogramma's : de klankuitzendingen van de radio-omroepdiensten en andere klankoverbrengingen ;

4° televisieprogramma's : de televisie-uitzendingen van de radio-omroepdiensten en andere overbrengingen van beelden en/of teksten, al dan niet van klanken vergezeld ;

5° radio-omroepdienst : de dienst voor radioverbinding die uitzendingen doet welke bestemd zijn om rechtstreeks door het publiek in het algemeen te worden ontvangen. Die dienst kan bestaan uit klank-, televisie- of andere soorten van uitzendingen.

Voor de radio-omroepdienst per satelliet geldt de uitdrukking „bestemd om rechtstreeks door het publiek in het algemeen te worden ontvangen” zowel voor de ontvangst langs een radiodistributie- of een teledistributienet als voor die met behulp van een collectieve of van een individuele antenne ;

6° verdeler : de persoon die een radiodistributie- of een teledistributienet exploiteert ;

7° eindontvangtoestel : het toestel dat met een radiodistributie- of teledistributienet verbonden is om de klank- of televisieprogrammasignalen die door dat net worden doorgegeven, te ontvangen en ogenblikkelijk te reproduceren, ofwel in de vorm van klanken, ofwel in de vorm van beelden, teksten en klanken ;

8° niet-openbare televisievereniging : een privaatrechtelij-

ke vereniging die zich met televisieprogramma's of andere al dan niet exclusief eenrichtingsuitzendingen die samen gaan met televisie-uitzendingen, richt, inzonderheid via de kabel, tot een beperkt of algemeen publiek binnen een lokale gemeenschap, een regionale gemeenschap of de gehele Vlaamse Gemeenschap ;

9° betaalomroep : een systeem waarbij via de kabel en/of de ether aan elke ontvanger de gelegenheid geboden wordt tegen bijkomende betaling, bovenop de prijs van het kabelabonnement en/of kijk- en luistergeld, een selectie van programma's in geluid, beeld en data te ontvangen."

Vervolgens legt de heer J. Van Elewyck c.s. een amendement ter tafel ertoe strekkend in Hoofdstuk 1 een nieuw artikel 2bis in te voegen luidend als volgt :

„De verdeler is

— ofwel het Gemeentebestuur, of een gemeentelijke dienst of Regie ;

— ofwel het Provinciebestuur, of een provinciale dienst of Regie ;

— ofwel een Tussengemeentelijk ke Vereniging, al dan niet in samenwerking met het Provinciebestuur."

Hij verantwoordt dit met te stellen dat in het licht van de nieuwe verantwoordelijkheden en de in de memorie van toelichting tot het decreet vermelde nieuwe mogelijkheden, het past dat de **verdeler** tot de openbare sector behoort en rechtstreeks of onrechtstreeks aanspreekbaar is.

De indiener van dit amendement voegt eraan toe dat, wanneer zoals boven wordt gesteld de kabelinfrastructuur een culturele aangelegenheid is, hieruit voortvloeit dat alleen de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is de organisatie van deze infrastructuur te regelen. Bijgevolg dient dan ook onder dit hoofdstuk 1 een nieuw artikel 2bis te worden ingevoegd.

Daarenboven stelt hij dat ook de ganse economie van het ontwerp voor dergelijke invoeging pleit.

Inderdaad, rekening houdend met het feit dat

a) het de bedoeling is de TV-kijkers meer mogelijkheden te bieden ;

b) niet de abonnee, maar het gemeentebestuur de keuze heeft bepaald ;

c) bij artikel 2 van het voorliggend ontwerp van decreet het begrip „verdeler" werd gedefinieerd, dient nu decretaal te worden geregeld wie als **verdeler** kan optreden.

Ten slotte wenst hij geen keuze te maken tussen de zuivere en gemengde intercommunale verenigingen.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat, bij een eventuele regeling van de organisatie, deze bij decreet moet worden geregeld. Hier gaat het echter om transfert via de kabel.

De Voorzitter voegt eraan toe dat deze problematiek in feite niet terzake is.

Ter stemming gelegd wordt het nieuw artikel 2bis verworpen met 5 stemmen tegen 3.

Artikel 3

Na er te hebben op gewezen dat de artikelen 3 en 4 betrekking hebben op bepalingen betreffende de radiodistributienetten, verduidelijkt de Gemeenschapsminister dat artikel 3 een opsomming geeft van de programma's die door de kabelmaatschappijen verplicht moeten worden doorgegeven (artikel 3, § 1) en van de programma's die de kabeldistributie mag doorgeven (artikel 3, § 2).

Bij dit artikel wordt door de heer J. Van Elewyck c.s. een amendement voorgesteld ertoe strekkend het artikel op te splitsen in enerzijds een artikel 3 dat betrekking zou hebben op de klankprogramma's en in anderzijds een artikel 3bis dat betrekking zou hebben op de televisieprogramma's.

Het door de indiener van het amendement ingediende tekst luidt als volgt :

„§ 1. De verdeler van klankprogramma's moet gelijktijdig en in hun geheel op zijn radiodistributienet de op de gehele Nederlandstalige cultuurgemeenschap gerichte klankprogramma's doorgeven van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap.

§2. De verdeler van klankprogramma's mag, voor zover ze gelijktijdig en in hun geheel worden doorgegeven, de omgeroepen klankprogramma's doorgeven van de openbare radio-omroepdiensten die gemachtigd zijn door de Regering van het land waar zij gevestigd zijn.

§ 3. De verdeler van klankprogramma's mag maximaal twee geregistreerde eigen klankprogramma's doorgeven, voor zover ze uitsluitend bestaan uit doorlopende muziek.

§ 4. De verplichting voorzien in § 1 van dit artikel vervalt in gevallen van aangetoonde technische onmogelijkheid.”

De indiener van het amendement verantwoordt dit als volgt :

A. Het past, afzonderlijke regels op te stellen voor wat betreft de radiodistributie. Het is niet normaal, van de verdeler van klankprogramma's te verwachten dat hij ook televisieprogramma's doorgeeft – zoals het ontwerp voorziet.

Trouwens, wat de verdeling van klankprogramma's betreft is in dit ontwerp slechts zeer zijdelings een enkele verplichting, toelating of mogelijkheid voorzien. Dit amendement wil aan deze dubbele lacune verhelpen.

B. Wat de tekst van het amendement betreft :

1. de uitdrukking „op de gehele Nederlandstalige cultuurgemeenschap gerichte klankprogramma's” wordt gebruikt in plaats van „alle klankprogramma's” om te voorkomen dat ook de werelduitzendingen verplicht moeten worden doorgegeven, en om de problemen in verband met bijvoorbeeld „ontkoppelde” BRT-2 uitzendingen te voorkomen ;

2. de basisidee is de machtiging door de Regering van het land van vestiging van de openbare omroep. Voor het overige geldt vanzelfsprekend de volledige vrije keuze van de verdeler ;

3. de tekst neemt het basisprincipe over van artikel 3, § 2, 5° van het ontwerp – maar breidt het om voor de hand liggende redenen uit (ernstige muziek, ontspanningsmuziek). De notie „van dezelfde aard” in de tekst van het ontwerp kan trouwens aanleiding geven tot verwarring ;

4. overname van het eerste principe, vervat in artikel 3, § 3 van het ontwerp.

De „toelatingen” vermeld in § 2 en § 3 gelden vanzelfsprekend slechts voor zover de verdeler voldaan heeft aan zijn verplichtingen inzake auteursrechten.

Ten slotte voegt hij eraan toe dat het om een technisch amendement gaat. Artikel 3 is nu immers geschreven met in het achterhoofd van de opstellers alleen de teledistributie.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat het toch evident is dat wanneer iemand radiodistributie verzorgt hij geen televisie brengt.

Hij voegt eraan toe dat het amendement niet dezelfde onderverdeling maakt als voormeld koninklijk besluit van 24 december 1966 dat een onderscheid maakt tussen de distributie van klankuitzendingen en de distributie van omgeroepen televisie-uitzendingen. Het koninklijk besluit geeft een onderverdeling naar de aard van het programma ; het amendement geeft een onderverdeling naar de soort verdeler. Dit is echter bijkomstig.

De reden waarom in het ontwerp van decreet geen onderverdeling meer werd gemaakt ligt in het feit dat de meeste distributiemaatschappijen zowel klank- als televisie-uitzendingen verdelen. De maatschappijen die nog enkel klankprogramma's verdelen, met name de radiodistributiemaatschappijen bedienen nog slechts 12.472 abonnees. Deze abonnees worden bediend door 13 radiodistributiemaatschappijen gevestigd te Antwerpen, Berchem, Mortsels, Borgerhout, Deurne, Merksem, Wilrijk, Kortrijk, Roeselare, Brussel, Evere-Schaarbeek en Sint-Joost-ten-Node.

Hij meent trouwens dat de normale interpretatie van artikel 3, § 1 erin bestaat dat de distributiemaatschappij geen televisieprogramma's moet doorgeven indien het een zuivere radiodistributiemaatschappij is. Voor zover deze interpretatie niet voor iedereen klaarblijkelijk zou zijn, is § 3 van artikel 3 van kracht dat handelt over de technische onmogelijkheid.

Hij besluit met te stellen dat radiodistributie een eerder verdwijnend verschijnsel is en het artikel 3 dus niet moet worden opgesplitst in de zin van het amendement.

De indiener van het amendement repliceert hierop dat radiodistributie slechts een deel van de problematiek behelst. Teledistributie geeft klankprogramma's als gratis bijproduct, met andere woorden er bestaat dus ook radiodistributie van de teledistributeurs.

Vervolgens stelt hij nogmaals dat het koninklijk besluit van 28 december 1966 ook hier toepasselijk moet zijn, des te meer dat de filosofie van artikel 3 eveneens vertrekt van het feit dat er een grotere vrijheid moet zijn voor radio dan voor televisie.

Ten slotte merkt hij op dat alleszins te Antwerpen er de laatste jaren een nieuwe groei van de radiodistributie valt waar te nemen, zodanig dat in het zuivere radiodistributiecircuit men opnieuw aan investeringen toe is.

Een medeondertekenaar van het amendement voegt eraan toe dat het feit dat het aantal abonnees beperkt is, geen reden is om het decreet niet zo duidelijk mogelijk te maken. Ten slotte is hij de mening toegedaan dat een andere optie er ook zou kunnen in bestaan in het voorliggend ontwerp het gewoonweg niet over radio te hebben.

Ter stemming gelegd wordt het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. verworpen met 7 stemmen tegen 4.

Bij § 1, 1° ligt een amendement van de heer E. Desutter c.s. voor, ertoe strekkend op de tweede regel de woorden „van

de Vlaamse Gemeenschap” te vervangen door de woorden „en bestemd voor de gehele Vlaamse Gemeenschap”.

De Gemeenschapsminister antwoordt vooreerst dat dit amendement van de heer E. Desutter C.S. alleszins de visie van het ontwerp behoudt.

Hij voegt eraan toe dat dit amendement vermijdt dat de kabeldistributie verplicht wordt om tegelijkertijd alle BRT-programma's door te geven, wat in het geval van bijvoorbeeld de ontkoppelde BRT-2 radioprogramma's niet noodzakelijk is. Anderzijds dient men er echter wel voor te zorgen dat de kabeldistributie niet in de mogelijkheid wordt gesteld om bepaalde BRT-programma's niet door te sturen, zelfs indien zij voor het betrokken distributiegebied bestemd zijn.

Vervolgens ontspint zich een gedachtenwisseling over het opstellen van een betere versie. In dit verband stelt de Gemeenschapsminister vooreerst de vraag of niet voor volgende tekst zou kunnen worden geopteerd :

„1° alle klank- en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap die bestemd zijn voor het publiek in het verzorgingsgebied van het radiodistributie- of teledistributienet”.

Een lid is de mening toegedaan dat het woord „verzorgingsgebied” verwarring zou kunnen scheppen daar binnenkort in de medische sector de kabel zal worden ingevoerd.

Een ander lid voegt eraan toe dat dergelijke versie het nieuw begrip „publiek” gebruikt dat dan uiteraard ook zou moeten worden gedefinieerd. Zullen in dit geval gerichte uitzendingen op daluren als publiek worden beschouwd (cf. Nederlandse Teleac-uitzendingen) ? Zou in dit geval een omroepdienst van de Vlaamse Gemeenschap bijvoorbeeld een gespecialiseerd programma voor geneesheren verplicht moeten doorgeven ?

Hij voegt eraan toe dat hoe dan ook alleszins de basisidee van het amendement van de heer E. Desutter C.S. zou moeten worden opgenomen. Inderdaad, met dit amendement worden mogelijke problemen met bijvoorbeeld de werelduitzendingen of ontkoppelde BRT-2 uitzendingen opgevangen.

Na nog een korte gedachtenwisseling wordt door de Gemeenschapsminister het amendement van de heer E. Desutter C.S. als volgt gesubamendeerd : „... die bestemd zijn voor de kijkers en de luisteraars in het werkingsgebied van het radiodistributie- of teledistributienet”.

Vervolgens legt de heer J. Van Elewyck C.S. een amendement ter tafel ertoe strekkend een nieuw artikel 3bis in te voegen, luidend als volgt :

„§ 1. 1° de verdeler van televisieprogramma's moet gelijktijdig en in hun geheel op zijn televisiedistributienet alle televisieprogramma's doorgeven van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap ;

2° de Vlaamse Executieve kan, binnen een systeem van wederkerigheid, aan de verdeler van televisieprogramma's de verplichting opleggen gelijktijdig en in hun geheel omgeroepen televisieprogramma's door te geven van de openbare radio-omroepen van de Franstalige en Duitstalige Gemeenschappen.

§ 2. De verdeler van televisieprogramma's mag gelijktijdig en in hun geheel de volgende programma's op zijn televisiedistributienet doorgeven :

1° televisieprogramma's van niet-openbare televisievereni-

gingen die door de Vlaamse Executieve krachtens dit decreet zijn erkend ;

2° onverminderd het gestelde in § 1, 2° van dit artikel, de televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Franse en Duitstalige Gemeenschappen ;

3° de omgeroepen televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten die gemachtigd zijn door de Regering van het tot de Europese Gemeenschap behorende land waar zij gevestigd zijn ;

4° mits voorafgaande toestemming van de Vlaamse Executieve, de omgeroepen televisieprogramma's die gemachtigd zijn door de Regering van andere landen dan onder 3° hiervoor vermeld, waar zij gevestigd zijn."

Hij verantwoordt dit als volgt :

§ 1. 1° de tekst van het amendement spreekt voor zichzelf

2° de verplichting ten overstaan van programma's van openbare omroepinstituten van andere gemeenschappen van ons land wordt gebaseerd op een systeem van wederkerigheid, vast te stellen door de Vlaamse Executieve. Er wordt niet gesproken over „alle”, noch over „de” programma's. Men moet inderdaad voorkomen verplicht te worden programma's als „Canal Plus” door te geven ;

§ 2. 1° de tekst van het ontwerp (artikel 3, § 2, 1°) wordt onverminderd overgenomen ;

2° de tekst van het ontwerp (artikel 3, § 2, 2°) werd slechts licht gewijzigd ;

3° de redactie van deze aldus gestelde alinea is gestoeld op het nieuwe advies van de Raad van State (doc. L.16.698/8, punt 3, 2^e alinea). De uitdrukking „omgeroepen televisieprogramma's” in elk neergelegd amendement bedoelt programma's die ofwel via de ether, ofwel via een televisiesatelliet worden uitgezonden ;

4° voor programma's van stations behorend tot of gevestigd in niet tot de Europese Gemeenschap behorende landen is de voorafgaande toestemming nodig van de Vlaamse Executieve.

Noch hier, noch in de andere amendementen wordt verwezen naar het advies van de Vlaamse Mediaraad, daar dit van openbare orde is.

Meer algemeen voegt de indiener van het amendement er nog aan toe dat bij artikel 3 de Vlaamse Executieve vanuit een verkeerde filosofie vertrekt. Inderdaad :

a. bij § 1 dat een verplichting inhoudt wil men een verplichting opleggen om televisieprogramma's uit te geven die nog moeten worden gedefinieerd (§ 1, 2°) en in moeilijk te controleren reciprociteitsregelingen voorzien met enerzijds de Duitstalige en de Franse Gemeenschap (§ 1, 3°) en met buitenlandse radio-omroepdiensten (§ 1, 4°) ;

b. bij § 2 dat in een mogelijkheid voorziet, heeft men het over niet-openbare televisieprogramma's. Bij punt 3° van deze paragraaf schuilt het gevaar dat, eens zeer aantrekkelijke programma's op het radio- en teledistributienet zijn verschenen, de Vlaamse Executieve deze programma's nog moeilijk zal kunnen verbieden. Bij punt 4° zou het begrip communicatiesatellieten beter worden vervangen door het woord „telefoon-satellieten” ;

c. § 3 ten slotte formuleert op gebrekkige wijze het geheel van de onmogelijkheden.

Naar aanleiding van het advies van de Raad van State (Stuk 303 (1984-1985) – Nr. 4) dient de heer J. Van Elewyck c.s. een subamendement in op het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. met betrekking tot artikel 3bis.

Het subamendement strekt ertoe :

1) § 2, 3° als volgt aan te vullen : „en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land.” ;

2) § 2, 4° als volgt te lezen .. „4° mits voorafgaande toestemming van de Vlaamse Executieve :

- a. andere omgeroepen televisieprogramma's, gemachtigd door de Regering van het tot de Europese Gemeenschappen behorende land waar zij gevestigd zijn, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land ;
- b. de omgeroepen televisieprogramma's die gemachtigd zijn door de Regering van andere landen dan onder 3° hiervoor vermeld, waar zij gevestigd zijn, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land”.

Hij verantwoordt dit subamendement als volgt :

a. gebruik moet worden gemaakt van de mogelijkheden, geboden door artikel 36 van het EEG-Verdrag ;

- b. het onderscheid moet duidelijk worden gemaakt tussen
 - openbare omroepen uit EEG-landen ;
 - andere omroepen uit EEG-landen ;
 - omroepen uit niet-EEG-landen.

Vervolgens verduidelijkt hij met concreet te stellen dat indien men een Vlaamse RTL zou willen verbieden, dit slechts kan door nu reeds de bescherming voorzien in artikel 36 van het EEG-Verdrag in te bouwen ; dit ten einde te beletten dat achteraf beroep zou worden gedaan op artikel 30 van het EEG-Verdrag en op het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het voorliggend ontwerp van decreet.

Ten slotte stelt hij de vraag of het de bedoeling is RTL-Vlaams en de niet-openbare televisieverening van de Vlaamse Gemeenschap te laten versmelten, zoals een gelijkaardige constructie in de lijn van de verwachtingen ligt bij de Franse Gemeenschap.

Een lid verklaart dan op zijn beurt dat de voorliggende tekst van het ontwerp van decreet onverenigbaar is met de bestaande internationale verdragen waartoe België reeds toetrad. Ter zake is de concrete vraag wat moet en wat mag worden doorgezonden.

Hij voegt eraan toe dat reeds twee arresten van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen de tegenovergestelde stelling hebben naar voren geschoven.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat het de bedoeling is en blijft de culturele eigenheid van de Vlaamse Gemeenschap te beschermen. Daarenboven betwist ook de Europese Radio-Unie dat radio en televisie aan het EEG-Verdrag zouden zijn onderworpen. Vervolgens voegt hij eraan toe dat de voorliggende tekst verenigbaar is met artikel 10 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens alsmede met artikel 36 van het EEG-Verdrag. Prioriteit wordt dus duidelijk verleend aan de culturele bescherming boven de totale economische vrijheid.

Hij verklaart dan ook duidelijk bij zijn oorspronkelijke visie van artikel 3 te willen blijven.

Vervolgens wordt bij § 1, 2° het amendement van de heer E. Desutter c.s. besproken ertoe strekkend in fine van § 1, 2° de woorden”, verdeeld via één enkel kanaal op het teledistributienet” toe te voegen.

Een lid wijst erop dat de hoofdbekommernis hier de voorzichtigheid is.

Nog een ander lid meent dat het hier om een zuiver technische aangelegenheid gaat, die trouwens gevolgen zal hebben op artikel 7 van het ontwerp van decreet. Hij verklaart dan ook de mening te zijn toegedaan dit amendement best niet te aanvaarden.

De Gemeenschapsminister verklaart dan geen bezwaar te hebben tegen een eventuele aanvaarding van dit amendement.

Ter stemming gelegd wordt dit amendement ten slotte aangenomen met 7 stemmen bij 5 onthoudingen.

Hierna legt de heer J. Van Elewyck C.S. een amendement ter tafel ertoe strekkend de tekst van § 1, 2° te laten aanvaatten met de woorden „voor zover het een verdeler van televisieprogramma's betreft, . . .”

De indiener van dit amendement verantwoordt dit met te stellen dat na het principieel wegstemmen van de voorgestelde opsplitsing tussen verdelers van radioprogramma's enerzijds en van televisieprogramma's anderzijds, hij met dit amendement wil voorkomen dat aan de radiodistributeur de verplichting zou worden opgelegd op zijn radiodistributienet de klank of het klankbeeld van de televisieprogramma's door te geven.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat het nooit in de bedoeling kan liggen deze verplichting op te leggen.

Vervolgens wordt overgegaan tot de stemmingen bij § 1, 1° en 2°.

a) De Voorzitter stelt vast dat het door de heer J. Van Elewyck C.S. gesubamendeerd amendement van de heer J. Van Elewyck C.S. strekkend tot het invoegen van een nieuw artikel 3bis inhoudelijk kan worden beschouwd als een amendering van § 1, 1° en 2°.

Nadat de Voorzitter er op wees dat gemakkelijk zou kunnen worden gepleit dat door de principiële verworping van het amendement van de heer J. Van Elewyck C.S. bij artikel 3, het gesubamendeerd amendement strekkende tot invoeging van een nieuw artikel 3bis zonder voorwerp is geworden, wordt na nog een korte gedachtenwisseling tot de stemming ervan overgegaan. Ook het gesubamendeerd amendement van de heer J. Van Elewyck C.S. wordt ten slotte verworpen met 7 stemmen bij 2 onthoudingen.

b) Ter stemming gelegd wordt hierop het door de Gemeenschapsminister gesubamendeerd amendement van de heer E. Desutter C.S. bij § 1, 1° aangenomen met 9 stemmen bij 2 onthoudingen.

c) Het amendement van de heer J. Van Elewyck C.S. om § 1, 2° te laten aanvaatten met de woorden „voor zover het een verdeler van televisieprogramma's betreft, . . .” wordt verworpen met 9 stemmen bij 4 onthoudingen.

2) Ten slotte wordt ook het amendement van de heer E. Desutter C.S. bij § 1, 2° aangenomen met 7 stemmen bij 5 onthoudingen.

Bij § 1, 3° stelt de heer J. Van Elewyck de vraag wie er zal vaststellen of de wederkerigheid zal worden toegepast. Zit men op elkaar niet te wachten als men bij de Franse en Duitstalige Gemeenschap eenzelfde bepaling zou invoeren ?

De Gemeenschapsminister antwoordt hier dat het uiteraard de Vlaamse Executieve is die de nodige vaststelling zal doen.

Hierop dient de heer A. De Beul een amendement in ertoe strekkend deze verklaring van de Gemeenschapsminister in de tekst van § 1,3^o van dit decreet op te nemen en bijgevolg na de woorden „Duitstalige Gemeenschappen, voor zover” de woorden „de Vlaamse Executieve vaststelt dat” in te voegen.

Het amendement van de heer A. De Beul wordt eenparig aangenomen.

Bij § 1,4^o, werd dezelfde discussie gevoerd als deze naar aanleiding van de bespreking van het subamendement van de heer J. Van Elewyck c.s. op het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. strekkende tot de invoeging van een nieuw artikel 3bis.

Na er nogmaals te hebben op gewezen dat de kans werd gemist tot inbouwing van artikel 36 van het EEG-Verdrag, stelt een lid concreet de vraag of hier uitsluitend de EEG-landen worden bedoeld. Indien hier uitsluitend EEG-landen worden bedoeld, zou punt 4° best met de zinsnede „voor zover uitzendingen gebeuren in de taal van het land” worden aangevuld.

Vervolgens verklaart hij de indruk te hebben dat men hier in feite een Vlaamse RTL aan het inbouwen is.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat het reciprociteitsbeginsel in deze aangelegenheid essentieel is.

Een lid repliceert hierop met te stellen dat het antwoord correct is op voorwaarde dat in het ander land een kabeldistributiemaatschappij bestaat.

Een ander lid verklaart dan niet in te zien welk bezwaar men kan hebben tegen het invoegen van de voorwaarde dat de uitzendingen zouden gebeuren in de taal of één van de talen van het betrokken land.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat de Vlaamse Executieve deze aangelegenheid toch volkomen beheerst. In praktijk is deze reciprociteit in de eerste plaats voor Nederland bedoeld en subsidiair slechts voor Duitsland of Frankrijk. Dit punt is dan ook noodzakelijk met het oog op de culturele integratie met Nederland.

Hij voegt eraan toe dat oorspronkelijk er in de tekst concreet sprake was van een overeenkomst met Nederland, maar wegens door de Raad van State geformuleerde bevoegdheidsproblemen voor de Vlaamse Gemeenschap, er uiteindelijk geopteerd werd voor een meer algemene formulering. Ten slotte stelt hij dat wanneer men in Nederland de neiging vertoont BRT op de kabel te brengen, men dit nu uiteraard niet moet gaan beletten.

Een ander lid meent dat onze cultuurpolitiek hier onvoldoende aan bod komt. In dit verband stelt hij dat door de woorden „alle kabelnetten”, de Vlaamse Executieve machteloos zal staan en afhankelijk van het laatste kabelnetje in het buitenland. Dit zou betekenen dat wanneer men de woorden „op alle kabelnetten” zou vervangen door „op het kabelnet?”, de Vlaamse Executieve beslist of bijvoorbeeld NOS op kabel komt.

De Voorzitter vraagt dan of men wil en kan beletten dat in de toekomst vanuit Luxemburg in het Nederlands de Vlaamse kijkers zouden worden bereikt.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat wanneer een piraatzender vanuit het buitenland in het Nederlands naar hier zou uitzenden, geen enkele wet of decreet dit zou verbieden.

Dit alleszins wat de ontvangst per antenne betreft ; bij de kabel kan men echter dergelijk verbod opleggen.

Na deze langdurige discussie legt ter besluit de heer A. De Beul twee amendementen ter tafel :

a. een eerste amendement ertoe strekkend om in punt 4° de woorden „op alle kabelnetten” te vervangen door „op het kabelnet” ;

b. een tweede amendement ertoe strekkend punt 4° aan te vullen met volgende bepaling : „en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of één van de talen van het betrokken land”.

Ter stemming gelegd wordt bij punt 4° het eerste amendement van de heer A. De Beul eenparig aangenomen.

Bij het tweede amendement stelt de Gemeenschapsminister duidelijk dat in praktijk alles om RTL draait en het toch niet zal gaan om uitzendingen vanuit bijvoorbeeld Monaco of Lichtenstein.

Een lid voegt eraan toe dat de aanvaarding van dit amendement veronderstelt dat een Engelstalige uitzending vanuit Nederland niet kan worden bekeken door de Vlaamse kijker.

Ter stemming gelegd wordt bij punt 4° ten slotte ook het tweede amendement van de heer A. de Beul aangenomen met 4 stemmen bij 5 onthoudingen.

Voor zijn onthouding wordt door een lid de verklaring afgelegd principieel tegenstander te zijn tegen verbodsbepalingen.

Vooraleer de bespreking van artikel 3,§ 1, 5° aan te vatten herinnert de Gemeenschapsminister aan een materiële vergissing die in artikel 3,§ 1, 5° van het ontwerp van decreet is geslopen (zie erratum bij stuk 303 (1984-1985) – Nr. 1).

Bij § 1, 5°, legt de heer J. Van Elewyck c.s. in hoofdorde een amendement ter tafel ertoe strekkend § 1, 5°, weg te laten.

In bijkomende orde dient hij een amendement in ertoe strekkend de woorden „en organisatorische redenen” weg te laten.

Hij verantwoordt dit amendement in hoofdorde met te stellen dat op dit ogenblik elk kanaal enorm veel geld kost.

In dit verband vraagt hij tevens naar de kostprijs per programma-aanbod.

Daarenboven voegt hij eraan toe dat de zinsnede „rekening houdend met de financiële, technische en organisatorische voorwaarden voor het gebruik van het net” weinig zeggend zijn. Wat verstaat men hierdoor ?

Een lid voegt eraan toe dat het niet-weglaten van dit punt 5° de Executieve de mogelijkheid geeft verplichtingen op te leggen, logischerwijze impliceert dat de Executieve ook deze verplichtingen zal mogen intrekken. Zal dit geen aanleiding geven tot de eis om schadevergoeding wanneer de niet-openbare televisieverenigingen in hun verwachtingen zouden worden geschaad.

Een ander lid antwoordt hierop met te stellen dat op dit ogenblik niemand de reële kostprijs van de netten kent. Deze hangt immers af van de generaties van versterkers die men gebruikt.

De Gemeenschapsminister voegt eraan toe dat de Vlaamse Executieve een gesprek zal voeren met de kabeluitbaters over de financiële technische en organisatorische voorwaarden.

Ten slotte vraagt hij de Commissie dit amendement in hoofddeorde te verwerpen.

Ter stemming gelegd wordt het amendement in hoofddeorde verworpen met 8 stemmen tegen 4.

Bij de bespreking van het amendement in bijkomende orde stelt de indiener dat het woord „organisatorische” overbodig is. Dit in tegenstelling met de financiële en technische voorwaarden waar rekening moet worden mee gehouden.

Hierop vraagt de Gemeenschapsminister dat de Commissie ook dit amendement zou verwerpen.

Ter stemming gelegd wordt ook het amendement in bijkomende orde verworpen met 8 stemmen tegen 4.

Vervolgens wijst de heer L. Van den Bossche erop dat het begrip „algemeen belang” een juridisch begrip is dat hier in een andere betekenis, tot verwarring zal aanleiding geven. Te dien einde dient dit lid een amendement ertoe strekkend de woorden „algemeen belang” te vervangen door het woord „belang”.

De commissieleden verklaren het met deze juridische tekstverbetering eens te zijn.

Ter stemming gelegd wordt het amendement eenparig aangenomen.

Vervolgens stelt de heer A. De Beul in het algemeen dat de draagwijdte van dit punt 5° weinig precies is weergegeven.

a. Worden hier de educatieve programma's bedoeld ?

b. Wat verstaat men door betrokken gemeenschap ? Kan men 'bijvoorbeeld de Executieve de verplichting opleggen de gemeenteraad uit te zenden ?

c. Wat bedoelt men met het woord „belang” ? Kunnen bijvoorbeeld ook politieke programma's worden beschouwd als zijnde van belang ?

d. Wordt de zinsnede „rekening houdend met de financiële, technische en organisatorische voorwaarden” niet beter weggelaten ?

Een lid stelt dan principieel dat best zo weinig mogelijk beperkingen zouden worden ingevoerd. Hij is dan ook de mening toegedaan dat een invoeging in de tekst van educatieve programma's te beperkend is.

Hij voegt eraan toe dat het begrip „financiële, technische en organisatorische voorwaarden” evolutief is en het naar zijn reële mogelijkheden en naar zijn werkelijke toestand moet kunnen worden geïnterpreteerd.

Hierop dient de heer A. De Beul een amendement in ertoe strekkend :

1. na de woorden „de verplichting opleggen” het woord „educatieve” in te voegen

2. na de woorden „de betrokken gemeenschap” de tekst weggelaten.

Ter stemming gelegd wordt :

1. het amendement strekkende tot invoeging van het woord „educatieve” verworpen met 6 stemmen tegen 5 bij 1 onthouding ;

2. het amendement ertoe strekkend na de woorden „de betrokken gemeenschap” de verdere tekst weg te laten, wordt eveneens verworpen met 6 stemmen tegen 5 bij 1 onthouding.

Vervolgens vraagt een lid op zijn beurt wat met het begrip „betrokken gemeenschap” wordt bedoeld. Betekent dit dat de verplichting kan worden gediversifieerd bijvoorbeeld Limburg wel en Oost-Vlaanderen niet ? Of staat „gemeenschap” hier synoniem voor „Vlaamse Gemeenschap” ?

De Gemeenschapsminister antwoordt dat met betrokken gemeenschap hier niet alleen de Vlaamse Gemeenschap wordt bedoeld, maar bijvoorbeeld ook de regio of de lokale entiteit. Daarenboven zou het begrip ook kunnen slaan op bijvoorbeeld de schooljeugd.

Na deze uitleg verklaren de meeste commissieleden dat met deze interpretatie het begrip „de betrokken gemeenschap” alleen verwarringscheppend kan zijn. Duidelijkheidshalve wordt nochtans gesteld dat de weglating van de woorden „voor de betrokken gemeenschap” geenszins betekent dat lokale uitzendingen zouden worden uitgesloten.

Te dien einde dient de heer J. Van Elewyck dan ook een amendement in ertoe strekkend de woorden „voor de betrokken gemeenschap” weg te laten.

De Gemeenschapsminister verklaart geen bezwaar te hebben tegen de aanvaarding van dit amendement.

Ter stemming gelegd wordt het amendement eenparig aangenomen.

Bij § 1, 5°, ligt er nog een amendement voor van de heer E. Desutter c.s. (Stuk 303 (1984-1985) – Nr. 2) ertoe strekkend :

1. in hoofddorde het tweede lid weg te laten en het aan § 2 als een nieuw punt 6° toe te voegen ;

2. in bijkomende orde bij het tweede lid op de tweede regel na het woord „opleggen” de woorden „via één enkel kanaal op het teledistributienet” in te voegen.

Op te merken valt dat ten gevolge van de materiële vergissing in het ontwerp van decreet bij artikel 3, § 1, 5°, het amendement van de heer E. Desutter c.s. (Stuk 303 (1984-1985) – Nr. 2) verkeerdelijk § 1, 4°, citeerde in plaats van § 1, 5°.

De Gemeenschapsminister vraagt dat het in dit amendement in hoofddorde uitgedrukt alternatief, niet zou worden aanvaard. De voorliggende tekst geeft de Vlaamse Executieve immers de mogelijkheid om bepaalde programma's verplicht op de kabel te laten brengen, dit met inachtnaam van de financiële, organisatorische en technische mogelijkheden van de kabelmaatschappij. Er wordt hier onder meer gedacht aan een educatief net.

Na deze uitleg trekt de indiener zijn amendement in hoofddorde in.

Vervolgens wordt het amendement in bij komende orde verantwoord met te stellen dat men met het opleggen van verplichtingen voorzichtig moet zijn en in dit verband de distributiemaatschappijen dan ook om rechtszekerheid vragen.

Een lid verklaart wat de grond van de zaak betreft akkoord te kunnen gaan met dit amendement in bij komende orde. **Hic** et nunc stelt er zich geen probleem. Hij zou het echter niet juist vinden dat dit decreet systematisch bepalingen zou omvatten die vandaag de dag te rechtvaardigen zijn, maar in de toekomst beletselen zullen worden voor een soepele toepassing en een evolutieve interpretatie van dit decreet.

Een lid voegt eraan toe dat voor ieder bijkomend kanaal vooreerst over de financiële voorwaarden moet worden onderhandeld. Een gesprek tussen de Executieve en de distributeurs zal dan ook noodzakelijk zijn.

Ten slotte verklaart de Gemeenschapsminister dit amendement in bijkomende orde te kunnen aanvaarden, niettegenstaande het feit dat de mogelijkheden van de Executieve aldus enigszins zullen worden beknot.

Ter stemming gelegd wordt het amendement in bij komende orde aangenomen met 6 stemmen tegen 3 bij 3 onthoudingen.

Ten slotte wordt de aldus gewijzigde gehele paragraaf 1 van artikel 3 aangenomen met 8 stemmen tegen 4.

Bij artikel 3, § 2 wijst de Gemeenschapsminister vooreerst op het fundamenteel onderscheid dat tussen § 1 en § 2 van dit artikel moet worden gemaakt. Paragraaf 1 houdt voor de verdeler een verplichting in („moet”), paragraaf 2 daarentegen voorziet in een mogelijkheid („mag”) voor de verdeler.

Bij § 2 stelt een lid zich vragen over de constructie van deze paragraaf. Hij is de mening toegedaan dat de nieuwe opmerkingen van de Raad van State (Stuk 303 (1984-1985) — Nr. 4) en meer bepaald deze over de mogelijke reactie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, aanleiding moeten geven tot het herdenken van deze paragraaf 2.

Daarenboven is het voorliggend probleem verweven met de distributie van klank of het gedeelte radiodistributie van de verdelers.

Wat de opmerkingen in verband met het EEG-Verdrag betreft verwijst de Gemeenschapsminister naar zijn inleiding bij de algemene bespreking. Hij herhaalt dat de Vlaamse Executieve uiteraard bereid is zich te voegen naar de schikkingen van de internationale verdragen maar dat terzelfdertijd, zoals ook onze nabuurlanden doen, het eigen cultuurpatrimonium dient beschermd te worden. Dit betekent met andere woorden dat de eigen produktiemaatschappijen en de culturele producties van eigen bodem op een optimale manier, binnen de normen van onder andere het EEG-verdrag, bescherming zullen genieten.

Na te hebben herinnerd aan enerzijds de resolutie van de Vlaamse Raad d.d. 4 juni 1981 ter bevordering van de eigen muziekcultuur en meer in het bijzonder in hetzelfde verband het advies van de Raad van State (Stuk 67 (1980-1981) — Nr. 6) en anderzijds het feit dat ter zake reeds een aantal arresten werden gewezen van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, meent een lid te moeten besluiten dat er in ieder geval meer juridische klaarheid moet worden geschapen.

Ten slotte vraagt dit lid, onafgezien van het juridisch probleem, een duidelijke intentieverklaring van de Gemeenschapsminister.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat de Vlaamse Executieve de Vlaamse culturele eigenheid en het Vlaams cultureel patrimonium maximaal zal beschermen.

Wat het juridisch aspect betreft herinnert hij eraan dat zowel het eerste als het tweede advies van de Raad van State deze problematiek aansneden en hieruit blijkt dat ter zake over het EEG-Verdrag reeds uitspraak werd gedaan.

Een ander lid vraagt dan dat de toepassing van artikel 36 van het EEG-Verdrag uitdrukkelijk in het voorliggend decreet zou worden opgenomen en te dien einde technisch zou worden geamendeerd. In dit verband citeert dit lid dan het tweede advies van de Raad van State (Stuk 303 (1984-1985) — Nr. 4, p. 3) waar expliciet het volgende wordt gezegd :

„Artikel 8, § 1, machtigt de Vlaamse Executieve om aan de niet-openbare televisieverenigingen voorwaarden op te leg-

gen „inzake het aandeel Vlaamse produkties in de programmering”. Bij deze bepaling rijst de vraag in hoeverre zij bestaanbaar is met het EEG-Verdrag, dat kwantitatieve invoerbeperkingen en maatregelen van gelijke werking in beginsel verbiedt (artikelen 30 e.v.).

Het lijkt echter niet onmogelijk de voorgestelde regeling te beschouwen als een maatregel ter bescherming van het „artistiek bezit” in de zin van artikel 34 (lees : artikel 36) van het EEG-Verdrag. Men dient er evenwel rekening mee te houden dat in geval van betwisting het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen ter zake het laatste woord zal hebben (zie in hetzelfde verband het advies van de Raad van State over een voorstel van decreet ter bevordering van de eigen muziekcultuur, Gedr. St. Vlaamse Raad, 67 (1980-1981) — Nr. 6).”

Bij § 2, 2° legt de heer J. Van Elewyck een amendement ter tafel ertoe strekkend :

a. de zinsnede „onverminderd het gestelde in § 1, 3° van dit artikel” weg te laten.

Hij verklaart in dit verband te mogen stellen dat deze zinsnede overbodig is, vermits artikel 3, § 1, 3° dat over de reciprociteit handelt reeds aan wijziging toe was ;

b. vóór „klank- en televisieprogramma’s” het woord „alle” weg te laten.

Hij verantwoordt dit met een verwijzing naar de tekst van § 2, 3° waar het woord „alle” niet wordt vermeld. Enige logica veronderstelt dat ook hier het woord „alle” wordt weggelaten.

De Gemeenschapsminister antwoordt voor beide technische verbeteringen de zienswijze van de indiener te kunnen delen.

Ter stemming gelegd wordt het amendement eenparig aangenomen.

Vervolgens legt de heer J. Van Elewyck c.s. bij deze § 2 een amendement ter tafel ertoe strekkend :

a. 3° te vervangen door : „de omgeroepen televisieprogramma’s van de openbare omroepdiensten die gemachtigd zijn door de Regering van het tot de Europese Gemeenschap behorende land waar zij gevestigd zijn, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land” ;

b. 4° te vervangen door : „mits voorafgaande toestemming van de Vlaamse Executieve :

a. andere omgeroepen televisieprogramma’s, gemachtigd door de Regering van het tot de Europese Gemeenschap behorende land waar zij gevestigd zijn, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land ;

b. de omgeroepen televisieprogramma’s die gemachtigd zijn door de Regering van andere landen dan onder 3° hiervoor vermeld, waar zij gevestigd zijn, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land.”

Hij verantwoordt dit als volgt :

a. de redactie van deze aldus gestelde alinea is gestoeld op het nieuwe advies van de Raad van State (doc. L.16.698/8, punt 3, tweede alinea). De uitdrukking „omgeroepen televisieprogramma’s” in elk neergelegd amendement bedoelt programma’s die ofwel via de ether ofwel via een televisiesatelliet worden uitgezonden.

De toepassing van de zinsnede „en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land”, is een logische consequentie van de tekst aangenomen bij § 1, 4° van artikel 3, met andere woorden er is geen reden om verschillend te werk te gaan bij § 1 en § 2 van artikel 3 ;

b. – gebruik maken van de mogelijkheden, geboden door artikel 36 van het EEG-Verdrag ;

- duidelijk het onderscheid maken tussen :
 - openbare omroepen uit EEG-landen ;
 - andere omroepen uit EEG-landen ;
 - omroepen uit niet-EEG-landen.

Toepassing van het principe van ongebreidelde vrijheid zou hier impliceren dat, indien men dit zou wensen, bijvoorbeeld Sky-Channel, Music-B ox en dergelijke in praktijk hier meer of alleszins moeilijk van de zender zouden worden gehouden.

Een lid meent er dan te moeten op wijzen dat deze voorgestelde amendering niet zuiver technisch is, aangezien hier in feite een omgekeerde stelling wordt verdedigd.

Wat de grond van de zaak betreft verklaart het lid voorstander te zijn van het maken van een onderscheid tussen enerzijds de EEG-landen waar het vrijheidsprincipe moet primeren en anderzijds de andere landen waar vooraf regelend moet worden opgetreden.

De Gemeenschapsminister repliceert hierop met te stellen dat dit oorspronkelijk in de bedoeling van de Executieve lag, maar precies op advies van de Raad van State het voorontwerp van decreet werd aangepast.

De Gemeenschapsminister, hierin door verschillende leden bijgetreden, verklaart dan in de in het amendement Van Elewyck c.s. ontwikkelde visie te kunnen komen.

Vervolgens ontspint zich een technische discussie over de betekenis van het woord „omgeroepen” bij het voorliggend amendement van de heer J. Van Elewyck c.s.

Bij de bespreking van het amendement van de heer E. Desutter c.s. bij § 2, 3° ertoe strekkend op de vierde regel na het woord „radio-omroepdiensten” de woorden „met inbegrip van de programma’s die uitgezonden worden via communicatie- of omroepsatellieten” in te voegen, wordt vastgesteld dat dit amendement zonder voorwerp zal zijn, na aanvaarding van de Commissie van het al dan niet gesubamendeerd amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. bij deze § 2, 3°.

Een lid wijst nochtans op het inhoudelijk belang van dit amendement. De bekommernis die hier voorlag was vooral geen decreet te stemmen dat nu reeds technologisch zou voorbijgestreefd zijn. De meeste commissieleden verklaren dat dit uiteraard geenszins de bedoeling is.

Naar aanleiding hiervan ontspint zich nogmaals een grondige gedachtenwisseling over het probleem dat het gebruik van de communicatiesatelliet kan stellen in verband met de bescherming van de privacy en het respect voor de RTT-wetgeving. Als besluit stelt de Gemeenschapsminister duidelijk dat ook de communicatiesatelliet moet kunnen worden gebruikt voor zover de privacy en de wetgeving worden gevrijwaard.

Vervolgens dient de Gemeenschapsminister bij punt 3° een subamendement in op het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. ertoe strekkend het woord „omgeroepen” weg te laten en het woord „**televisieprogramma’s**” te vervangen door de woorden „klank- en televisieprogramma’s”.

Ter stemming gelegd wordt bij punt 3° het aldus door de Gemeenschapsminister gesubamendeerd amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. eenparig aangenomen. Hierdoor wordt het amendement van de heer E. Desutter c.s. (Stuk 303 (1984-1985) – Nr. 2) zonder voorwerp.

Vervolgens wordt de bespreking van artikel 3, § 2, 4° verder gezet.

De Voorzitter wijst er vooreerst op dat het voorliggend amendement van de heer J. Van Elewyck C.S. een fundamentele verstrenging inhoudt. Vooraf moet immers toestemming worden gegeven door de Vlaamse Executieve.

Een lid meent dat in de hypothese van een noodzakelijke voorafgaande toestemming van de Vlaamse Executieve ter zake best ook onmiddellijk de voorwaarden worden ingebouwd.

De indiener van het amendement antwoordt hierop ontkenkend met te stellen dat deze tekst samen moet worden gelezen met de artikelen 8 en 9 van het voorliggend ontwerp van decreet. Daarenboven kan men uiteraard bij het verlenen van toestemming voorwaarden opleggen. Het spreekt tevens vanzelf dat de Executieve haar voorwaarden zo moet regelen dat, zo nodig, bij overtreding ook de toestemming kan worden ingetrokken.

De Gemeenschapsminister wijst er dan op dat de artikelen 8 en 9 van het ontwerp van decreet in feite inhoudelijke criteria zijn en geen erkenningsnormen voor eigen Vlaamse initiatieven.

Tevens moet er worden over gewaakt dat aan Vlaamse programma's niet meer voorwaarden worden opgelegd dan aan buitenlandse programma's.

Duidelijkheidshalve voegt hij er aan toe wel akkoord te kunnen gaan met het principe van de voorafgaande toestemming door de Vlaamse Executieve, mits deze ter zake dan voorwaarden kan opleggen. Dit betekent dat de Executieve nu eens een toestemming zonder voorwaarden, dan weer een toestemming met voorwaarden zal kunnen verstrekken.

De Voorzitter verklaart dan dat de aanvaarding van dit al dan niet gesubamendeerd amendement hoe dan ook een strikte beperking van de uitzendingen impliceert. Zo zullen bijvoorbeeld vanuit Engeland geen uitzendingen in het Nederlands meer mogelijk zijn, zelfs niet wat de klankuitzendingen betreft.

Hierop ontwikkelt zich een lange gedachtenwisseling over het feit of in het voorliggend amendement bij punt 4° de klank al dan niet moet worden toegevoegd. De meeste commissieleden zijn het ten slotte eens dat bij punt 4° de klank best wordt weggelaten. Ten einde nochtans te beletten dat de onder a) en b) van het amendement vermelde omroepinstituten geen klank zouden kunnen uitzenden zijn de meeste commissieleden nochtans van mening dat best een nieuw punt 4bis zou worden ingevoegd.

De Gemeenschapsminister voegt er nog aan toe dat bij punt 4° de taal of klank kan worden weggelaten, maar uiteraard de mogelijkheid blijft dat deze begrippen een bijkomende voorwaarde zullen zijn voor het verlenen van de toestemming van de Executieve.

Ten slotte legt bij punt 4° de Gemeenschapsminister een subamendement op het amendement van de heer J. Van Elewyck C.S. ter tafel ertoe strekkend :

- in de aanhef na de woorden „mits voorafgaande toestemming van de Vlaamse Executieve” de woorden „die ter zake voorwaarden kan opleggen” toe te voegen ;

- in a) en b) vóór het woord „televisieprogramma's” het woord „omgeroepen” weg te laten.

Hij stelt tevens duidelijk dat voor televisieprogramma's de

taal van het land blijft en voor klankprogramma's alleen de mogelijkheid bestaat.

Hierop legt de heer J. Van Elewyck een amendement ter tafel ertoe strekkend bij artikel 3, § 2 een nieuw punt 4^obis in te voegen luidend als volgt : „andere klankprogramma's”.

Vervolgens wordt het amendement van de heer E. Desutter c.s. (Stuk 303 (1984-1985) – Nr. 2) strekkende tot het weglaten van punt 4° ingetrokken.

Ter stemming gelegd wordt bij punt 4° ten slotte het door de Gemeenschapsminister gesubamendeerd amendement van de heer J. Elewyck c.s. aangenomen met 10 stemmen bij 1 onthouding. De onthouding wordt verklaard door te wijzen op de verschillende en onlogische behandeling van het klank- of taalaspect in enerzijds § 1 en anderzijds § 2 van artikel 3.

Het amendement van de heer J. Van Elewyck ertoe strekkend een nieuw punt 4^obis in te voegen wordt eenparig aangenomen.

Bij artikel 3, § 2, 5° legt de heer J. Van Elewyck c.s. een amendement ter tafel ertoe strekkend de tekst van punt 5° te vervangen door wat volgt :

„De verdeler van klankprogramma's mag maximaal twee geregistreerde eigen klankprogramma's doorgeven, voor zover ze uitsluitend bestaan uit doorlopende muziek.”

Hij verantwoordt dit amendement als volgt.

De tekst neemt het basisprincipe over van artikel 3, § 2, 5° van het ontwerp van decreet, maar breidt het om voor de hand liggende redenen uit (ernstige muziek/ontspanningsmuziek). De notie „van dezelfde aard” in de tekst kan trouwens aanleiding geven tot verwarring.

Een lid stelt dan de vraag of het de bedoeling is met dit punt 5° een soort BRT-3 op te richten.

Tevens stelt dit lid de vraag waarom het de bedoeling zou zijn om via amendering voor de verdeler van één naar twee geregistreerde eigen klankprogramma's over te schakelen.

De indiener van het amendement wijst er dan op dat de tekst van het ontwerp van decreet in feite overgenomen is uit boven vermelde koninklijk besluit van 24 december 1966. Daar is enkel sprake van één geregistreerd eigen programma van doorlopende muziek. In praktijk zenden echter de radio-distributeurs reeds lang twee dergelijke programma's uit zonder hiervoor ooit de toelating te hebben gevraagd.

De Gemeenschapsminister verklaart met de stelling van dit amendement akkoord te gaan omdat aldus onmiddellijk de administratieve rompslomp tot het bekomen van toelating voor een tweede programma wordt opgevangen. Na nog een korte formele gedachtenwisseling is de commissie het eens over volgende tekst :

„maximaal twee geregistreerde eigen klankprogramma's voor zover ze uitsluitend bestaan uit doorlopende muziek.”

Ter stemming gelegd wordt het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. eenparig aangenomen.

Vernummering

Op te merken valt dat ten gevolge van de aanneming van een nieuw punt 4^obis ingevolge vernummering dit punt 4^obis punt

5° wordt en dientengevolge punt 5° van § 2 punt 6° van deze paragraaf wordt.

Bij artikel 3, § 3 ligt er een amendement voor van de heer E. Desutter c.s. ertoe strekkend om in § 3 op de tweede regel de woorden „technische onmogelijkheid” te vervangen door de woorden „technische en/of economische onmogelijkheden.” (Stuk 303 (1984-1985) – Nr. 2).

De Gemeenschapsminister stelt vast dat het de bedoeling is ook economische onmogelijkheden in te voeren waaronder de kabeldistributie van haar verplichtingen, bepaalde programma's door te geven, zou worden ontheven. Principieel kan dit een aanvaardbaar standpunt zijn. Nochtans stelt zich het probleem wie de onmogelijkheid vaststelt en hoe ze wordt gemeent. Eventueel zou kunnen worden overwogen bij amendement achter het woord „economische” de woorden „...”, door de Vlaamse Executieve aanvaard” toe te voegen. Duidelijkheidshalve stelt hij nochtans weinig enthousiast te zijn over dergelijke wijziging van § 3.

Een lid wijst er dan op dat zijns inziens de economische onmogelijkheid ook uit de technische onmogelijkheid zelf kan voortvloeien.

Naar aanleiding van de bespreking van dit amendement breekt hetzelfde lid dan een lans opdat de intercommunale verenigingen als eerbare partners zouden worden behandeld. De gemeenten lagen trouwens aan de basis van de kabel.

De Gemeenschapsminister antwoordt het met de zienswijze van dit lid eens te zijn. Ter zake wijst hij er trouwens op dat zelfs de zuivere intercommunales als een privé-bedrijf worden gerund.

Een ander lid wijst er dan op dat inderdaad het begrip „technisch” te beperkend is. Financiële of economische onmogelijkheden vallen immers niet onder het begrip „technisch”. Hij pleit dan ook op zijn beurt om in het eerste lid van dit artikel het woord „technische” weg te laten.

Verskillende leden zijn dan van mening dat het woord „technische” niet kan worden weggelaten, zoniet zal iedere verdeler wel economische redenen vinden om aan § 1 van dit artikel te ontsnappen.

Het vorig lid stelt dan dat alleszins de technische onmogelijkheid door de RTT kan worden vastgesteld en er ter zake dus geen probleem is voor het inbouwen van een controle door de Vlaamse Executieve.

Een lid voegt hieraan toe dat ook de memorie van toelichting van het voorliggend ontwerp in fine van de commentaar bij artikel 3 letterlijk het volgende stelt :

„Het spreekt vanzelf dat de verdeler deze technische onmogelijkheid niet zelf kan bepalen maar dat zij erkend moet worden door een onafhankelijk organisme zoals de RTT.”

Na deze discussie wordt het amendement van de heer E. Desutter c.s. bij § 3 ingetrokken.

Hierop neemt de heer J. Van Elewyck in hoofddorde het amendement van de heer E. Desutter c.s. over. In bijkomende orde dient hij een amendement in strekkend tot weglating van het woord „technische” in het eerste lid van § 3.

Ter stemming gelegd wordt dit amendement in hoofddorde verworpen met 8 stemmen tegen 1. Het amendement in bijkomende orde wordt verworpen met 6 stemmen tegen 1 bij 2 onthoudingen.

Vervolgens legt de heer J. Van Elewyck c.s. een amendement ter tafel ertoe strekkend § 3 als volgt op te splitsen :

- de eerste zin van § 3 het ontwerp van decreet wordt de nieuwe § 3 ;
- de tweede zin van § 3 van het ontwerp van decreet wordt de nieuwe § 4.

Hij verantwoordt dit als volgt.

De beide zinnen betreffen geheel andere materies, en trouwens geheel andere verdelers. Het zonder meer achter elkaar plaatsen van de twee volzinnen schept verwarring.

Volledigheidshalve voegt hij eraan toe dat de eerste zin over de technische onmogelijkheid handelt. De tweede zin werd overgenomen uit het reeds vermelde koninklijk besluit van 24 december 1966.

De Gemeenschapsminister en de meeste commissieleden verklaren het met deze voorgestelde opsplitsing eens te kunnen zijn.

Ter stemming gelegd wordt het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. eenparig aangenomen.

Vernummering

Door het aannemen van dit amendement wordt de tweede zin van § 3 van het ontwerp de nieuwe § 4 van artikel 3.

Tenslotte wordt in eerste lezing het gewijzigd artikel 3 aangenomen met 8 stemmen tegen 3.

De tekst luidt als volgt :

„Artikel 3

§ 1. De verdeler moet gelijktijdig en in hun geheel de volgende programma's op zijn radiodistributie- en/of teledistributienet doorgeven :

1° alle klank- en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap die bestemd zijn voor de kijkers en de luisteraars in het werkingsgebied van het radiodistributie- of teledistributienet ;

2° de televisieprogramma's van de niet-openbare televisieverenigingen bedoeld onder artikel 7, 1°, a) van dit decreet, verdeeld via één enkel kanaal op het teledistributienet ;

3° klank- en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Franse en Duitstalige Gemeenschappen, voor zover de Vlaamse Executieve vaststelt dat in die Gemeenschappen de klank- en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap in alle kabelnetten worden doorgegeven ;

4° evenveel klank- en televisieprogramma's van radio-omroepdiensten die gemachtigd zijn door de Regering van het land waar zij gevestigd zijn, als het aantal klank- en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap die in dat land worden doorgegeven op het kabelnet, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of één van de talen van het betrokken land ;

5° de Vlaamse Executieve kan aan de verdeler de verplichting opleggen via één enkel kanaal op het teledistributienet programma's over te brengen van niet-openbare televisieverenigingen, wanneer zij meent dat die programma's van belang zijn en rekening houdend met de financiële, technische en organisatorische voorwaarden voor het gebruik van het net.

§2. De verdeler mag volgende programma's op zijn radio- en teledistributienet doorgeven :

1° televisieprogramma's van niet-openbare televisieverenigingen die door de Vlaamse Executieve krachtens dit decreet zijn erkend ;

2° klank- en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Franse en Duitstalige Gemeenschappen ;

3° de klank- en televisieprogramma's van de openbare omroepdiensten die gemachtigd zijn door de Regering van het tot de Europese Gemeenschap behorende land waar zij gevestigd zijn, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land ;

4° mits voorafgaande toestemming van de Vlaamse Executieve die ter zake voorwaarden kan opleggen :

a) andere televisieprogramma's, gemachtigd door de Regering van het tot de Europese Gemeenschap behorende land waar zij gevestigd zijn, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land ;

b) de televisieprogramma's die gemachtigd zijn door de Regering van andere landen dan onder 3° hiervoor vermeld, waar zij gevestigd zijn, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land ;

5° andere klankprogramma's ;

6° maximaal twee geregistreerde eigen klankprogramma's, voor zover ze uitsluitend bestaan uit doorlopende muziek.

§ 3. De verplichting voorzien in § 1 van dit artikel vervalt in gevallen van technische onmogelijkheid.

§ 4. Als een radiodistributienet het gebruik van een klank-omroepontvangtoestel als een eindontvangtoestel niet toelaat, moet de verdeler gelijktijdig en in hun geheel ten minste 2 klankprogramma's doorgeven van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap."

Artikel 4

Bij dit artikel ligt er een amendement voor van de heer E. Desutter C.S. ertoe strekkend de eerste zin te vervangen door wat volgt :

„De verdeler mag mits voorafgaande toestemming van de Vlaamse Executieve aan een radiodistributienet of teledistributienet apparaten verbinden die het mogelijk maken andere signalen door te geven dan die welke drager zijn van programma's waarvan het verdelen door of krachtens dit decreet toegelaten is”.

De Gemeenschapsminister wijst erop dat de indiener van dit amendement voorstelt het artikel te herschrijven inpositieve zin. Beide teksten zeggen in feite hetzelfde, alleen is de invalshoek anders. Het amendement van de heer E. Desutter C.S. is positiever ten overstaan van de mogelijkheden van de kabeldistributie, de tekst van het ontwerp dat een letterlijke overname is van artikel 19 boven meer vermeld koninklijk besluit van 24 december 1966, is restrictiever.

In de geest van het ontwerp van decreet dient er een scheiding te zijn tussen de leveranciers van de hardware (kabeldistributie) en van de software (omroep en niet-openbare televisieverenigingen). De Gemeenschapsminister besluit met te opteren voor het duidelijk maken van die scheiding door het behoud van de tekst van het ontwerp van decreet.

Een lid wijst er dan op dat de tekst van het amendement grotere mogelijkheden biedt dan deze van het ontwerp. Het amendement laat immers toe het kabelnet ook voor andere transporten te gebruiken (bijvoorbeeld voor privé-datatransport).

Een ander lid stelt dan dat het ontwerp een principieel verbod inhoudt en het amendement mits voorafgaande toestemming toelating verstrekt.

De Gemeenschapsminister verwijst dan naar de memorie van toelichting bij dit ontwerp van decreet. In de commentaar bij dit artikel 4 wordt over deze aangelegenheid het volgende gesteld :

„Dit artikel is bedoeld om de kabeldistributie te beletten eigen klank- en televisieprogramma's op de kabel door te geven. Vermits de draagwijdte van dit decreet enkel klank- en televisieprogramma's betreft, is het duidelijk dat andere diensten die de kabel kan verstrekken, niet gevisieerd worden en dus evenmin de verbinding van apparaten aan het distributienet die de bedoelde diensten kunnen tot stand brengen”.

Hij besluit met te stellen dat welke stelling men ook verdedigt de Vlaamse Executieve de sleutel in handen heeft.

Een lid voegt er dan aan toe dat de memorie van toelichting de interpretatie niet vereenvoudigt. Hoe dan ook moet worden belet dat de kabel niet als privé-telegraafdienst zou worden gebruikt. Hij pleit er dan ook voor dat bij aanvaarding van de tekst van het ontwerp, deze restrictief zou worden geïnterpreteerd.

Ten slotte verklaren nog enkele leden dat de voorliggende tekst voldoende duidelijk is.

Hierop wordt het amendement van de heer E. Desutter C.S. ingetrokken.

Vervolgens legt de heer A. De Beul een amendement ter tafel ertoe strekkend in de tweede zin van dit artikel na de woorden „doch enkel” volgende woorden in te voegen : „om bestuurlijk ke mededelingen van de lokale overheden door te geven en”.

Hij verantwoordt dit amendement met te wijzen op het nut en het algemeen belang van deze invoeging, onder meer in geval van brand, omleidingen e.d.

Verschillende leden wijzen er dan op dat dergelijke invoeging hier niet op haar plaats is. Eventueel kan zij kaderen in de structuur van belangrijker artikelen zoals bijvoorbeeld de artikelen 3 en 7 van voorliggend ontwerp. Een invoeging in dit artikel zou daarenboven hier de discussie van de voorwaarden openen en dergelijke aangelegenheden zijn eerder bij de uitvoeringsbesluiten op hun plaats.

De indiener van het amendement antwoordt dat in ieder geval in de mogelijkheid zou moeten worden voorzien bestuurlijke mededelingen van de lokale overheden door te geven, des te meer daar er hoogstwaarschijnlijk gemeenten zullen zijn waar de niet-openbare televisievereniging niet aanwezig zal zijn maar waar men niettemin over de kabel zal beschikken.

Een lid vraagt dan naar de betekenis van de zinsnede „apparaten te verbinden die het mogelijk maken andere signalen door te geven”. Hij wijst erop dat er niet veel apparaten mogelijk zijn.

Ter zake kan zijns inziens een onderscheid worden gemaakt tussen :

- a. apparaten die het mogelijk maken het kabelnet te exploiteren als voor privé-doeleinden ;
- b. apparaten die het mogelijk maken om voor zaken van algemeen belang en openbaar nut eventueel aan selectieve oproepen te doen.

Voor laatstgenoemde groep kan de Vlaamse Executieve toelating verstrekken. De meerderheid van de commissieleden wijzen er dan op dat de inhoud van deze apparaten door de Vlaamse Executieve en niet door de Vlaamse Raad dient te worden bepaald.

Vooraleer tot de stemming over te gaan wil een lid nog weten of de Gemeenschapsminister de tekst van dit artikel staande houdt, gezien deze dezelfde inhoud heeft als een artikel van het wetsontwerp betreffende de radio-distributie- en de tele-distributienetten en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie (Kamer van Volksvertegenwoordigers – Gedr. St. 1222 (1984-1985) – Nr. 1).

De Gemeenschapsminister bevestigt dat hij tot nader order de tekst van dit artikel staande houdt daarbij met nadruk verwijzend naar het commentaar bij het artikel 4.

Ter stemming gelegd wordt het amendement van de heer A. De Beul verworpen met 8 stemmen tegen 3.

Ten slotte wordt artikel 4 ongewijzigd aangenomen met 8 stemmen bij 3 onthoudingen.

Artikel 5

Bij Hoofdstuk III — Erkenning van niet-openbare televisieverenigingen — dient de heer J. Van Elewyck c.s. een amendement in ertoe strekkend de titel van dit hoofdstuk te wijzigen als volgt :

„Bepalingen betreffende de niet-openbare televisieverenigingen”.

Hij verantwoordt dit amendement met te stellen dat dit hoofdstuk veel meer betreft dan gewoon de „erkenning” van de niet-openbare televisieverenigingen.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat Hoofdstuk III over de erkenningen handelt. Vandaar de titel.

De indiening van dit amendement betwist deze stelling en stelt dat bijvoorbeeld artikel 6 van dit hoofdstuk ook op de kapitaalstructuur betrekking heeft.

De Voorzitter herinnert er dan aan dat de titel als dusdanig geen legistiek element uitmaakt.

Ter stemming gelegd wordt het amendement verworpen met 6 stemmen tegen 3.

Bij artikel 5 wijst de Gemeenschapsminister erop dat dit artikel de basisgegevens bepaalt voor een niet-openbare televisievereniging.

Hierop legt de heer J. Van Elewyck c.s. een amendement in hoofdorde ter tafel ertoe strekkend artikel 5 weg te laten. Hij onderstreept dat het hier duidelijk om een politiek amendement gaat.

Hij verantwoordt dit met te stellen dat in ons omroepbestel geen ruimte is voor leefbare niet-openbare televisieverenigingen, die ook kunnen voldoen aan de eisen inzake voorlichting en informatie, vorming en ontspanning van de kijkers. Daarenboven is deze onleefbaarheid eveneens uit de hoorzittingen gebleken. Elk ernstig onderzoek zal dit trouwens ook uitwijzen. Ook de vergelijking met de Britse ITV's gaat niet op. Deze bedienen stuk voor stuk een grotere populatie dan in Vlaanderen ook maar mogelijk zal zijn ; daarenboven moeten zelfs deze ITV's in grote mate aan poolvorming doen zowel wat hun programma's als wat hun publiciteit betreft. De evolutie in Groot-Brittannië is tevens zo dat heelwat kranten in ITV's hebben geïnvesteerd zodanig dat voor sommige kranten het commercieel televisiestation zelfs de belangrijkste activiteit is geworden.

Ten slotte voegt hij eraan toe dat nergens de noodzaak van niet-openbare televisieverenigingen echt tot uiting is gekomen.

Een lid voegt er dan aan toe dat het fout zou zijn niet-openbare televisieverenigingen in het leven te roepen. Waarom ?

- 1) omdat men wenst dat zij afhankelijk zullen zijn van de reclame ;
- 2) een monopolie voor dag, en weekbladen zal ontstaan ;
- 3) de beperkte reclame-inkomsten nodig zijn voor het ganse medialandschap ;
- 4) het Cultuurpact niet kan worden toegepast.

Hij voegt eraan toe dat nu de richting wordt uitgegaan dat één maatschappij ter zake over een monopoliesituatie zal beschikken.

Hij meent tevens dat bijvoorbeeld ook de vergelijking van de doorbreking van het BRT-radiomonopolie door de vrije radio's irrelevant is.

Ten slotte stelt nog steeds hetzelfde lid de vraag waarom, als men dan toch van de huidige toestand wenst af te stappen, men zich niet wenst te baseren op het Britse systeem.

In Groot-Brittannië houdt de overheid de zaak in handen, maar werkt men op commerciële wijze (cf. regies naar Belgisch recht).

Een ander lid wijst er dan op dat precies door de aanwezigheid van de **meest** diverse krantengroepen het pluralisme gewaarborgd is. Bijgevolg zal er noch op het vlak van het media-beleid, noch economisch van monopolievorming sprake kunnen zijn.

Het lid voegt eraan toe dat integendeel het thans bestaande BRT-monopolie aldus zal worden doorbroken.

Nog een ander lid repliceert hierop met te stellen dat het door samenstelling van diverse kapitalen te vormen pluralisme in feite een concentratie is van de dag- en weekbladpers die daarenboven voor 90 procent uit 2 strekkingen zal bestaan. De andere strekkingen zullen er weinig of niet bij te pas komen. Ten slotte waarschuwt hij ervoor dat het niet uitgesloten is dat op termijn er slechts één strekking zou overblijven.

Het vorig lid antwoordt hierop dat ook de socialistische strekking bij de zaak is betrokken. Daarenboven zijn er nog **heelwat** kranten waarvan de strekking moeilijk te definiëren valt.

Wat de grond van het amendement betreft wijzen verschillende leden erop dat de onleefbaarheid zeker niet bewezen is. Statistisch bestaan er bijvoorbeeld in Groot-Brittannië cijfers die in de andere richting wijzen.

De Gemeenschapsminister stelt dan dat andere politieke visies uiteraard even respectabel zijn, maar de Vlaamse Executieve via het voorliggend ontwerp duidelijk heeft geopteerd voor niet-openbare televisieverenigingen.

Vervolgens verklaart een lid het eens te zijn met de Raad van State waar deze in zijn eerste advies stelde dat te veel bevoegdheden aan de Vlaamse Executieve worden gegeven. Ook hier is dit volgens dit lid het geval.

Hetzelfde lid vraagt dan hoe een niet-openbare **televisievereniging** de berichtgeving zal invullen. Nu reeds is bij de BRT de analyse van de krantenkoppen uiterst **moeilijk**.

Ten slotte stelt hij de vraag naar de voorwaarden van die erkenning.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat de voorwaarden verder aan bod komen.

Ter stemming gelegd wordt het amendement in hoofdde van de heer J. Van Elewyck C.S. verworpen met 8 stemmen tegen 3.

Hierop dient de heer J. Van Elewyck C.S. een amendement in bijkomende orde in ertoe strekkend artikel 5 te vervangen door wat volgt :

„De Vlaamse Executieve kan niet-openbare **televisieverenigingen** erkennen voor zover deze beantwoorden en blijven beantwoorden aan de volgende voorwaarden :

1. opgericht zijn als vereniging zonder winstoogmerk, met als zetel een gemeente in het Nederlandstalig taalgebied of een gemeente van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad ;
2. als uitsluitend doel hebben het verzorgen van televisie-uitzendingen, met het oog op de voorlichting en informatie, vorming en ontspanning van de kijkers ;

3. de bepalingen van artikel 18 en 19 van de Cultuurpactwet naleven”.

Dit amendement in bij komende orde beoogt volgens de indiener het opleggen van voorwaarden voor de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen. Het maakt onder mee „lokale televisie” mogelijk

In punt 1 wordt het principe van de vereniging zonder winst-oogmerk ingeschreven. Het is duidelijk gebleken uit de hoorzittingen, dat het verzorgen van televisieprogramma's voor een klein potentieel publiek niet winstgevend kan zijn.

In punt 2 wordt de definitie hernomen die ook geldt voor de BRT.

In punt 3 wordt benadrukt wat de voor deze initiatieven algemeen geldende regel is : „afhangen van de overheid” (cf. art. 18 van de Cultuurpactwet) wordt door het regime van de erkenning duidelijk aangetoond. Het past dan ook er een erkenningsvoorwaarde van te maken.

Hij voegt eraan toe dat volgens de Raad van State het principe van de erkenning een vorm van afhankelijkheid is. Dit is a fortiori het geval wanneer in feite een numerus clausus wordt ingevoerd. Bijgevolg zijn volgens de indiener van het amendement de bepalingen van de artikelen 18 en 19 van de Cultuurpactwet van toepassing.

Er weze hier herinnerd aan de tekst van deze artikelen 18 en 19. Deze ressorteren in deze wet onder een afzonderlijk hoofdstuk **VIII** — Waarborgen betreffende het gebruik van de communicatiemiddelen — en luiden als volgt :

„Artikel 18 — Elke ideologische of filosofische strekking, vertegenwoordigd in een Cultuurraad, moet toegang hebben tot de middelen voor meningsuitdrukking die afhangen van de overheden in de betrokken gemeenschap.

Artikel 19 — De instituten voor radio en televisie moeten, in de samenstelling van hun bestuurs- en beheersorganen, de evenredige vertegenwoordiging van de politieke fracties in elke Cultuurraad in acht nemen.

Bestuurs- en beheersorganen moeten worden bijgestaan door een vaste adviescommissie waarin alle erkende verenigingen van gebruikers en alle ideologische en filosofische strekkingen vertegenwoordigd zijn. Die adviescommissie heeft recht op volledige informatie over de daden van de bestuurs- en beheersorganen”.

Vervolgens maakt de Gemeenschapsminister volgende vergelijking tussen de tekst van het ontwerp en het amendement in bijkomende orde :

1. het ontwerp heeft over een privaatrechtelijke vereniging en het amendement in bijkomende orde over een vzw ;

2. over de ligging van de zetel van de vereniging bestaat er geen meningsverschil ;

3. het ontwerp vermeldt de opdracht in artikel 6 en het amendement in bij komende orde brengt de opdracht in artikel 5 onder.

Hij voegt eraan toe dat wij dus geenszins staan voor een tweede openbare omroep die door de reclame zou worden gevoed.

Vervolgens wijst hij erop dat „erkenning” en „afhankelijkheid” niet noodzakelijk oorzaak en gevolg zijn. In dit verband vermeldt hij het voorbeeld van de sociaal-culturele verenigingen die worden erkend, maar deze daarom neg niet in een afhankelijkheidspositie belanden.

Ten slotte stelt hij dat bij het afsluiten van het Cultuurpact en het goedstemmen van de wet van 16 juli 1973 waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen gewaarborgd wordt, alleen de BRT bestond en er geen sprake was of kon zijn van commerciële zenders.

De indiener van het amendement in bijkomende orde repliceert hierop met te stellen dat deze vergelijking met sociaal-culturele verenigingen irrelevant is. Precies daarom werden de artikelen 18 en 19 van de Cultuurpactwet in een afzonderlijk hoofdstuk ondergebracht.

Duidelijkheidshalve voegt hij eraan toe dat dit hoofdstuk niet exclusief voor de BRT werd opgesteld, maar van algemene draagwijdte is. Het pluralisme waarover boven sprake kan geen kapitaalpluralisme zijn, maar is het door de artikelen 18 en 19 van de Cultuurpactwet voorziene intern pluralisme.

Ten slotte herinnert hij eraan dat de Cultuurpactwet van openbare orde is.

Verschillende leden, hierin door de Gemeenschapsminister bijgetreden, wijzen er dan op dat deze artikelen 18 en 19 betrekking hebben op de openbare televisie en geenszins op commerciële televisieomroepen kunnen slaan. Het gaat hier om een totaal ander object, hetgeen niet belet dat ook hier een vorm van intern pluralisme kan worden tot stand gebracht.

Op verzoek van de indiener wordt bij dit amendement in bijkomende orde tot een gesplitste stemming overgegaan.

Ten slotte worden bij de stemmingen de punten 1, 2 en 3 respectievelijk verworpen met 8 stemmen tegen 3.

Hierop dient de heer W. Seeuws c.s. een amendement in er toe strekkend aan artikel 5 een (nieuw) tweede lid toe te voegen luidend als volgt :

„De erkende niet-openbare televisieverenigingen moeten de bepalingen van artikel 18 van de Cultuurpactwet naleven.”

De Gemeenschapsminister herinnert vooreerst aan het bij het amendement in bijkomende orde van de heer J. Van Elewyck verstrekt antwoord en voegt eraan toe dat, zelfs in de veronderstelling dat de Cultuurpactwet van toepassing zou zijn, in de tekst de verplichte toepassing ervan vermelden, legistiek zinloos zou zijn, des te meer daar de Cultuurpactwet van openbare orde is.

Vervolgens voegt hij eraan toe dat zoals hij bij de algemene bespreking reeds uitvoerig uiteenzette dit alles niet betekent dat op de erkenningsnormen die in het decreet in het vooruitzicht worden gesteld, de Cultuurpactwet niet van toepassing zou zijn.

Hij herhaalt het besluit van zijn algemene inleiding in verband met de toepasselijkheid van het Cultuurpact :

— het Cultuurpact is niet van toepassing op de structuur van de niet-openbare televisieverenigingen ;

— het Cultuurpact is wel van toepassing op de erkenningsnormen die in het decreet en de uitvoeringsbesluiten worden gesteld, meer bepaald zijn de artikels 4 en 5 van toepassing ;

— of het Cultuurpact geëerbiedigd wordt zal slechts kunnen blijken na eventuele uitspraak van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie.

Ten slotte stelt een lid de vraag hoe het recht op antwoord zal worden geregeld.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat deze aangelegenheid door een nationale wet is geregeld.

Een lid stelt dan nog dat zijns inziens het recht op antwoord eveneens in de erkenningsnormen kan worden ingebouwd.

Ter stemming gelegd wordt ook dit amendement verworpen met 8 stemmen tegen 3.

Het gehele ongewijzigd artikel 5 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 3.

Artikel 6

De Gemeenschapsminister wijst er vooreerst op dat dit artikel bepaalt dat de niet-openbare televisieverenigingen :

a. hun activiteiten beperken tot het verzorgen van televisieprogramma's en tot activiteiten die rechtstreeks in functie staan van of voortvloeien uit deze programma's ;

b. mogen samenwerken, zodat bijvoorbeeld een regionale omroep afspraken zou kunnen maken met de landelijke niet-openbare omroep in verband met nieuwsgaring.

Vooreerst stelt een lid dus duidelijk te hebben begrepen dat de activiteiten van de niet-openbare televisieverenigingen zich tot televisie beperken. Hij stelt bij de eerste alinea van dit artikel de vraag wat met „programma's” wordt bedoeld.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat hier uiteraard „televisieprogramma's” worden bedoeld.

Bij de tweede alinea stelt hetzelfde lid de vraag wat precies wordt bedoeld met het woord „alle”. Is structurele samenwerking tussen een lokale en een landelijke niet-openbare televisievereniging mogelijk ? Gaat het dan om dezelfde Raad van Beheer ? Heeft men dan met dezelfde kapitaalstructuur te maken ?

Een lid meent te moeten stellen dat elke specificering van het woord „alle” een beperking zou inhouden en dit hier niet de bedoeling kan zijn.

De Gemeenschapsminister voegt hier aan toe dat het hier om de ganse waaier van hun activiteiten gaat, maar hier niet het structureel aspect wordt bedoeld.

Een vorig lid vraagt dan wat in de tweede alinea bedoeld wordt met „georganiseerde samenwerking”. Staat dit tegenover „niet-georganiseerde samenwerking” ?

Hij meent in dit verband te mogen stellen dat het begrip „georganiseerd” in ieder geval een beperking inhoudt.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat hij een niet-georganiseerde samenwerking ter zake als een contradictie in terminis zou beschouwen.

Een ander lid stelt dan de vraag of dit betekent dat bijvoorbeeld provinciale, subregionale of supra-lokale televisieverenigingen enerzijds één en hetzelfde nieuwsprogramma zouden kunnen hebben en anderzijds zij samen aan nieuwsgaring zouden kunnen doen.

De Gemeenschapsminister antwoordt voor beide gevallen bevestigend.

Een lid vraagt dan waarom de nieuwsgaring nu anders wordt geregeld dan bij de niet-openbare radio's. Bij de zogenaamde vrije radio's was immers verbod van netwerk opgelegd.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat wat deze aangelegenheid betreft hij zich bij de niet-openbare radio's heeft gesteund op het advies van de Deontologische Commissie van de Algemene Vereniging voor Beroepsjournalisten. Hij voegt eraan toe dat het begrip „netwerk” of „netwerkvorming” misleidend kan zijn. Hier wordt het begrip „samenwerking” gehanteerd en bedoeld.

Een ander lid stelt dan de vraag of tussen de openbare televisiedienst (BRT) en de niet-openbare televisieverenigingen samenwerking mogelijk is.

Verschillende leden, hierbij door de Gemeenschapsminister gevolgd, antwoorden dat wat bij wet of decreet niet verboden is, toegelaten is. Met andere woorden, met de BRT kan een contract inzake nieuwsgaring worden afgesloten. Volle-

digheidshalve voegt men eraan toe dat het voorliggend decreet niet over de BRT handelt, maar over de niet-openbare televisieverenigingen.

Een vorig lid verklaart dan de indruk te hebben dat hoofdstuk III van dit ontwerp volledig in functie van de voor de gehele Vlaamse Gemeenschap bestemde niet-openbare televisievereniging is geschreven. In dit verband verwijst het lid naar de bij artikel 8, § 3, laatste lid, van het ontwerp voorziene regeling die duidelijk niet op lokale of regionale niet-openbare televisieverenigingen slaat.

Vervolgens stelt de Gemeenschapsminister nog dat in zijn hoofde de samenwerking slaat op de programmering. Hij geeft onder andere het voorbeeld van de nieuwsgaring waar de niet-openbare televisieverenigingen — zowel landelijke, regionale en lokale — tot samenwerkingsverbanden kunnen overgaan.

De samenwerking mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat de programmering van de niet-openbare televisieverenigingen identiek wordt.

Na deze grondige gedachtenwisseling legt de heer J. Van Elewyck c.s. in hoofdorde een amendement ter tafel ertoe strekkend het tweede lid van dit artikel weg te laten.

Hij verantwoordt zijn amendement met te stellen dat deze alinea perfect overbodig is. Ook als de tekst van de tweede alinea niet in het decreet voorkomt is samenwerking mogelijk.

Een lid wijst dan op het psychologisch belangrijk feit van deze samenwerking en houdt dan ook een warm pleidooi voor het behoud van de tekst van het ontwerp van decreet. Met de indiener van het amendement in hoofdorde dat het hier in feite slechts om een belangrijke intentieverklaring kan gaan, verklaart dit lid het eens te zijn.

Ter stemming gelegd wordt het amendement in hoofdorde verworpen met 9 stemmen tegen 4.

Vervolgens dient de heer J. Van Elewyck c.s. in eerste bij komende orde een amendement in ertoe strekkend aan de tweede alinea de woorden „...”, ook met de openbare omroepen” toe te voegen.

Hij verantwoordt dit met te stellen dat het psychologisch belangrijk is deze mogelijkheid tot samenwerking in de tekst van het decreet zelf op te nemen.

Verskillende commissieleden stellen dat dit inhoudelijk geen probleem is, maar deze tekstverzwaring formeel overbodig is. Het gaat hier immers niet over de BRT, maar over niet-openbare televisieverenigingen.

Uw verslaggever meent dan te moeten stellen dat zijns inziens deze samenwerking niet gemakkelijk zal zijn.

Nadat uit de bespreking nog duidelijk bleek dat ook de samenwerking met BRT mogelijk is, wordt bij stemming het amendement in bij komende orde verworpen met 7 stemmen tegen 4 bij 1 onthouding.

Ten slotte dient de heer J. Van Elewyck c.s. in tweede bij komende orde nog een amendement in ertoe strekkend aan de tweede alinea van artikel 6 de zin „de vorming van netwerk is niet toegelaten” toe te voegen.

In dit verband voegt hij er duidelijkshalve aan toe dat netwerk iets anders is dan het occasioneel overnemen van een programma. Het begrip heeft in het mediarecht een welomschreven betekenis.

De Gemeenschapsminister verklaart het eens te zijn met de

inhoud van de uiteenzetting bij het amendement in tweede bij komende orde.

Ter stemming gelegd wordt ook het amendement in tweede bijkomende orde verworpen met 8 stemmen tegen 4.

Vervolgens legt de heer A. De Beul een amendement ter tafel ertoe strekkend na het eerste lid volgende bepaling in te voegen :

„Zij hebben tot taak een verscheidenheid van informatie, vorming en ontspanning te brengen met de bedoeling binnen hun zendgebied de communicatie te bevorderen en bij te dragen tot de algemene ontwikkeling”.

Elke ideologische of filosofische strekking, vertegenwoordigd in de Vlaamse Raad, heeft toegang tot het gebruik van de landelijke en regionale niet-openbare televisieverenigingen.

De bestuursorganen van alle niet-openbare **televisieverenigingen** moeten worden bijgestaan door een vaste **adviescommissie** waarin alle ideologische en filosofische strekkingen vertegenwoordigd zijn.”

Vooreerst stelt de indiener dat het eerste lid van zijn amendement over de opdracht handelt, het tweede lid van zijn amendement de toegang tot het communicatiemiddel behandelt en het derde lid van zijn amendement een vaste adviescommissie voor de bestuursorganen van de niet-openbare televisieverenigingen invoert.

Hij verantwoordt dit amendement met te stellen dat luidens het aanvullend advies van de Raad van State de concurrerende strekkingen in dezelfde mate van het medium „gebruik zullen moeten kunnen maken” (Stuk 303 (1984-1985) — Nr. 4, pagina 2, punt 2).

Hij voegt eraan toe in het tweede lid van zijn amendement opzettelijk de lokale niet-openbare televisieverenigingen te hebben uitgesloten omdat grensoverschrijdende aspecten tot technisch onoplosbare moeilijkheden aanleiding zullen geven.

Vervolgens wijst hij erop dat de bij dit amendement voorgestelde vaste adviescommissie niet kan worden vergeleken met deze bij de niet-openbare radio's die in feite slechts over de erkenning adviseren. Hier zou trouwens niets beletten dat deze adviescommissie ook inhoudelijk over de programma's zou adviseren. Tevens voegt hij eraan toe dat, aangezien volgens de Raad van State de zenders een politieke kleur mogen hebben, de concurrerende strekkingen over een toegangsrecht moeten beschikken

Hij besluit met te stellen dat aldus nog een minimale toepassing van het Cultuurpact kan worden nagestreefd.

Een lid antwoordt hierop als volgt :

1) formeel is dit probleem aan de orde bij de artikelen 8 en 9 van dit ontwerp ;

2) ten gronde heeft de Commissie zich reeds uitgesproken over het feit dat het Cultuurpact niet van toepassing is op de structuur van de niet-openbare televisieverenigingen.

De indiener van het amendement repliceert hierop dat deze voorafgaande principes bij artikel 6 moeten worden behandeld.

De Gemeenschapsminister wijst er dan nog op dat uit het tweede advies van de Raad van State blijkt, dat in het voorliggend ontwerp wel met de inzake de toepassing van de **Cultuurpactwet** door de Raad van State in zijn eerste advies gemaakte opmerkingen, rekening werd gehouden.

Naar aanleiding hiervan wijst een lid dat hetzelfde advies van de Raad van State ook stelt dat, indien men ervan uitgaat dat het verzorgen van televisieprogramma's door private personen neerkomt op de uitoefening van het recht op vrije meningsuiting, en dus niet het verstrekken van een openbare dienst is, men ook moet aanvaarden dat het de niet-openbare televisieverenigingen niet zal verboden zijn programma's te verzorgen die een bepaalde religieuze, filosofische of ideologische strekking hebben (Stuk 303 (1984-1985) — Nr. 4, p. 2, punt 2).

Na nog een lange gedachtenwisseling over deze aangelegenheid blijft dat de Commissie ter zake het oordeel van de Raad van State deelt.

Ten slotte wordt over dit amendement tot een gesplitste stemming overgegaan.

Het eerste, tweede en derde lid van dit amendement worden respectievelijk verworpen met 7 stemmen tegen 4.

Na de verwerping van zijn amendement verklaart de indiener dat door zijn fractie in openbare vergadering over dit punt om een nieuw advies bij de Raad van State zal worden verzocht.

Ter stemming gelegd wordt ten slotte het gehele artikel 6 ongewijzigd aangenomen met 8 stemmen tegen 4.

Artikel 7

Vooreerst wordt er aan herinnerd dat door de aanneming bij artikel 2, § 9 van het amendement van de heer J. Van Elewyck C.S. ertoe strekkend de woorden „landelijk ke gemeenschap” te vervangen door de woorden „de gehele Vlaamse Gemeenschap” ook hier de tekst van 1° a) in die zin moet worden aangepast. Het begrip „landelijk” wordt hier dus in zijn territoriale betekenis gebruikt.

De Commissie is het hierover eenparig eens.

Vervolgens liggen van de heer J. Van Elewyck C.S. twee amendementen voor.

Het eerste amendement strekt ertoe de tekst van 1° a) te vervangen door wat volgt :

„Eén of meer niet-openbare televisieverenigingen, die zich richten tot de gehele Vlaamse Gemeenschap”.

Het amendement wordt verantwoord met te stellen dat het de vestiging van een privé-monopolie wil voorkomen,

Het tweede amendement heeft tot doel :

a) de tekst van 1° b) te vervangen door wat volgt :

„niet-openbare televisieverenigingen, regionaal verspreid, die zich richten tot een regionale of een lokale gemeenschap”;

b) de tekst van 1° c) weg te laten.

Het tweede amendement wordt verantwoord als volgt :

— het verschil tussen „regionale” en „lokale” gemeenschappen is legistiek praktisch onmogelijk te maken ;

— sommige „lokale” gemeenschappen kunnen groter en omvangrijker zijn dan andere „regionale” ;

— de numerus clausus vervalt best.

Hierna wordt het probleem aangesneden of één of meerdere niet-openbare televisieverenigingen zich tot de gehele Vlaamse Gemeenschap kunnen richten en de daarmee verband houdende problematiek van de financiering. Op deze vraag maakte de heer J. Van Elewyck C.S. bij amendement reeds zijn visie kenbaar.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat er geen ruimte is voor 2 concurrerende niet-openbare televisieverenigingen die zich tot de gehele Vlaamse Gemeenschap richten. Om financiële redenen kan dit amendement dan ook niet worden aanvaard.

Een lid verklaart dan niet in te zien hoe, wanneer de Gemeenschapsminister reeds stelt dat er financieel maar ruimte is voor één niet-openbare televisievereniging voor de gehele Vlaamse Gemeenschap, a fortiori de regionale niet-openbare televisieverenigingen leefbaar zouden zijn. Alle studies wijzen er blijkbaar op dat de pubiciteitsmarkt volledig door de ene niet-openbare televisievereniging voor de gehele Vlaamse Gemeenschap zal worden afgeschuimd. Zullen omgekeerd de regionale en lokale niet-openbare televisieverenigingen die beroep zullen doen op handelspubliciteit, de ene niet-openbare televisievereniging voor de Vlaamse Gemeenschap financieel niet in het gedrang brengen ? Hij besluit met te stellen dat de zwakte van het voorliggend systeem precies in de financiering zit.

Een ander lid wijst er dan op dat inzake handelsreclame de markten niet noodzakelijk concurrentieel zijn.

Nog een ander lid voegt eraan toe dat in zijn geest de oplossing er zou kunnen in bestaan dat bij de ene niet-openbare televisievereniging voor de gehele Vlaamse Gemeenschap de lokale en regionale niet-openbare televisieverenigingen uren zouden krijgen.

Hetzelfde lid wijst er dan op dat zopas bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers het wetsontwerp betreffende de radiodistributie- en de teledistributienetten en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie werd ingediend (Stuk 1222 (1984-1985) — Nr. 1).

De Gemeenschapsminister wijst er dan op dat de Vlaamse Raad niet bevoegd is inzake handelspubliciteit (artikel 4, 6° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen) en er ook voor de regionale en lokale handelspubliciteit een wettelijke regeling moet zijn

Een lid repliceert hierop met te stellen dat dit juridisch inderdaad het geval is, maar de repercussies belangrij k zijn vooral op het vlak van de publiciteitsgaring voor de lokale en regionale niet-openbare televisieverenigingen.

Een ander lid antwoordt hierop dat men de zaken wat bescheidener moet zien. Regionale en lokale niet-openbare televisieverenigingen zullen geen kopies zijn van de ene niet-openbare televisievereniging van de Vlaamse Gemeenschap.

Nog in verband met de handelspubliciteit wijst een lid erop dat ook op de secundaire publiciteitsmarkt er aanbiedingen kunnen zijn voor de regionale zenders. Er zal dan ook moeten worden nagegaan wat de gevolgen zullen zijn voor advertentie- of publiciteitsbladen. Mogelijk zullen deze gevolgen vrij aanzienlijk zijn.

Een lid wijst er dan op dat het wetsontwerp betreffende de radiodistributie- en de teledistributienetten en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie in zijn artikel 12,§ 2 stelt dat „per gemeenschap slechts één privaatrechtelijke of publiekrechtelijke rechtspersoon gemachtigd worden om handelspubliciteit in de televisieprogramma's op te nemen”. Voor regionale of lokale televisie wordt ter zake niets voorzien.

Uw verslaggever repliceert hierop met te stellen dat het uiteraard nog om een wetsontwerp en nog niet om een wet gaat.

Het vorig lid vraagt dan dat voor de eindstemming van het voorliggend decreet in openbare vergadering van de Vlaamse Raad de concordantie tussen voormelde wet en het decreet zal moeten worden nagekeken.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat na de goedkeuring van dit decreet overleg zal worden gepleegd met de bevoegde nationale Minister.

Bij de bespreking van het amendement van de heer J. Van Elewycck c.s. bij 1° a) wijst de indiener er vooreerst op dat het zijns inziens niet te rechtvaardigen is dat ter zake een monopolie wordt toegekend aan één gericht bedrijf.

Vervolgens stelt hij de vraag hoe men gaat beslissen als er zich meer dan één kandidaat zal aanbieden. Ten slotte vraagt hij hoe iedere ideologische strekking in die ene niet-openbare televisievereniging voor de gehele Vlaamse Gemeenschap zal vertegenwoordigd worden. Met ideologische strekkingen bedoelt hij de dagbladen die een ideologische strekking vertegenwoordigen of althans beweren dat ze deze vertegenwoordigen.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat de markttoestand ter zake maar één niet-openbare televisievereniging voor de gehele Vlaamse Gemeenschap toelaat.

Indien meerdere aanvragen zouden worden ingediend zal worden nagegaan welke vereniging het best aan de voorwaarden van het decreet beantwoordt. In de hypothese dat er 2 of meer verenigingen aan de voorwaarden zouden beantwoorden, zal geopteerd worden voor de vereniging die het best aan deze voorwaarden zal voldoen.

Ten slotte voegt hij eraan toe dat uit de oorspronkelijk met de dagbladen gevoerde gesprekken bleek dat het de bedoeling was één niet-openbare televisievereniging op te richten. Achteraf bleek dat er twee verenigingen (OTV en VMM) geïnteresseerd zijn. Volledigheidshalve voegt hij eraan toe dat deze twee niet-openbare televisieverenigingen nu blijkbaar weer naar elkaar aan het toegroeien zijn.

Duidelijkheidshalve stelt hij nog dat in deze aangelegenheid één dagblad bijvoorbeeld echter geen veto zou kunnen uitspreken.

Een lid wijst er dan op dat het zogenaamde monopolie fel wordt afgezwakt door enerzijds de economische wet van vraag en aanbod en anderzijds artikel 9, § 2, van het ontwerp dat in de waarborg van een Eerraad voorziet.

De Gemeenschapsminister geeft toe dat de hele aangelegenheid nogal ingewikkeld is. Dit is echter te wijten aan het feit dat doelbewust een compromisoplossing werd nagestreefd, in die zin dat enerzijds een niet-openbare **televisievereniging** mogelijk werd gemaakt en anderzijds de bedoeling **voorlag** de geschreven pers niet te veel nadelen te berokkenen. Daarenboven werd ook gewerkt in de richting van pluriformiteit voor de geschreven pers wat eveneens een waarborg inhoudt.

Hij besluit met te stellen dat men zou kunnen zeggen dat wij thans voor twee verschillende monopolies zullen komen te staan : van de ene kant de BRT en van de andere kant de **niet-openbare televisievereniging** voor de Vlaamse Gemeenschap, beheerd door de praktisch volledige schrijvende pers. Het naast elkaar bestaan van beide zal echter voor concurrentie instaan.

De indiener van het amendement wijst dan nog op het volgende :

1) het antwoord van de Gemeenschapsminister dat bij verschillende kandidaturen zal worden geopteerd voor de kandidatuur die het meest aan de voorwaarden van het decreet beantwoordt is weinig zinvol. In die hypothese komt de Executieve onvermijdelijk voor een keuze te staan. Niets belet daarenboven dat een en dezelfde groep vertegenwoordigd is in twee of meer kandidaturen. Het is inderdaad niet verboden in verschillende potentiële niet-openbare televisieverenigingen te participeren. Kortom, de keuze wordt dan een ideologische keuze en leidt dan ook tot een ideologisch monopolie ;

2) nergens wordt iets gezegd over de tarieven. Deze zullen dus monopolistisch kunnen worden vastgesteld. Zelfs de wet van vraag en aanbod gaat niet spelen. Via monopolie kan men uiteraard ook een reeks producten uit de markt houden. Men kan dus terecht spreken van een monopolie inzake prijsvorming ;

3) het decreet wordt niet voor de onmiddellijke toekomst gemaakt.

Een lid vraagt dan waarom niet geopteerd wordt voor één net opgedeeld in zendtijden tussen de beide geïnteresseerde niet-openbare televisieverenigingen (OTV en VMM). Dergelijke visie zou de basisidee niet in het gedrang brengen.

Uw verslaggever voegt er dan nog aan toe dat hij uit de hoor-

zitting meende te mogen onthouden dat de kans groot is dat ter zake tot fusie zal worden overgegaan.

Ten slotte stelt een lid de vraag of een niet-openbare televisievereniging die zich tot de gehele Vlaamse Gemeenschap richt zich kan opsplitsen in regionale of lokale televisieverenigingen.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat nergens geschreven staat dat het feit dat een bij 1° a) voorziene niet-openbare televisievereniging wordt erkend, daardoor automatisch dit ook voor niet-openbare regionale of lokale televisieverenigingen die er economische bindingen zou mee hebben het geval zou zijn. Het ene sluit het andere niet uit. Elke niet-openbare televisievereniging moet een eigen maatschappelijk statuut hebben.

Ter stemming gelegd wordt het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. bij 1° a) verworpen met 7 stemmen tegen 3.

Vervolgens wordt overgegaan tot de bespreking van de problematiek of niet-openbare televisieverenigingen zich op drie niveaus (Vlaamse Gemeenschap, regionaal of lokaal) kunnen situeren.

Naar aanleiding hiervan werd uiteraard ook het amendement besproken van de heer J. Van Elewyck c.s. bij 1° b) en c) alsmede het amendement van de heer A. Coppieters c.s. (Stuk 303 (1984-1985) – Nr. 2).

Een lid vraagt vooreerst naar de territoriale omschrijving van de begrippen lokaal, regionaal en Vlaamse Gemeenschap.

Ter zake meent het lid dat wanneer men als regio's bijvoorbeeld het Waasland, het Meetjesland en dergelijke geografische omschrijvingen bedoelt, er op dit vlak meer dan 10 niet-openbare televisieverenigingen nodig zullen zijn. Ook het aantal lokale niet-openbare televisieverenigingen zal in de hypothese dat men door lokaal een stad of gemeente verstaat (bijvoorbeeld Groot Sint-Niklaas, Eeklo en dergelijke) hoogstwaarschijnlijk te laag liggen om alle gemeenten, zelfs maar de belangrijkste te bedienen.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop :

a) de onder 1° a) van het ontwerp bedoelde niet-openbare televisievereniging bestrijkt uiteraard de gehele Vlaamse Gemeenschap ;

b) op het tussenniveau of regionale niveau voorziet men 2 niet-openbare televisieverenigingen per provincie ;

c) op het lokaal vlak kan men zich inspireren op het door de heer A. Coppieters c.s. bij dit artikel neergelegde amendement waar volgende definitie wordt voorgesteld :

„Door lokale gemeenschap wordt bedoeld : de gemeenschap die kan bereikt worden vanuit dezelfde distributietoren” (Stuk 303 (1984-1985) – Nr. 2). Dit technisch amendement zou er toe strekken dat ten gevolge van de evidente begrenzing van een distributietoren het Nederlandse taalgebied over een 40-tal distributietorens of anders gezegd lokale niet-openbare televisieverenigingen zou kunnen beschikken. Beter ware echter van te spreken van „captatiestation” in plaats van „distributietoren”.

Het vorig lid meent dus te mogen besluiten dat in het geciteerde voorbeeld noch regionale, noch lokale niet-openbare televisieverenigingen in principe mogelijk zijn.

Een ander lid wijst er dan op dat het hanteren van begrippen zoals „lokaal” of „regionaal” niets betekenen, indien zij niet duidelijk gedefinieerd worden.

Nog een ander lid wijst er dan op dat wanneer men het regionale en lokale niet duidelijk kan afbakenen de bij dit artikel 7 ingevoerde numerus clausus zuiver arbitrair is.

Ter illustratie van zijn stelling wijst hetzelfde lid erop dat in de hypothese dat op het lokale niveau de voorliggende norm in nauw verband staat met het begrip „captatiestation” of „eindstation”, men voorbeelden zal kunnen citeren van lokale **niet**-openbare televisieverenigingen die 20 % van het inwonersaantal van de Vlaamse Gemeenschap of zelfs een ganse provincie zullen **bestrij** ken.

Vervolgens wijst een lid er nog op dat bij het opstellen van dit artikel niet alleen rekening mag worden gehouden met de huidige technologische fase. Hij denkt in dit verband onder meer aan het feit dat :

- a) de reikwijdte van een kabelnet thans beperkt is tot een straal van ongeveer 25 km ;
- b) vooral de gebruikte versterkers belangrijk zijn ;
- c) verschillende captatiesystemen kunnen worden samengevoegd (interconnectie).

Om deze redenen pleit dit lid dan ook voor het behoud van de 3 niveaus. In het audiovisueel aanbod zitten dus ook heel wat aantrekkelijke goederen voor een lokale gemeenschap. Daarenboven is er ook een aanbod voor een tussenniveau dat zal moeten worden verzorgd door een beperkte technische **inter**connectie, met andere woorden de regionale schaal zal via samenwerking moeten worden verwezenlijkt.

Ten slotte breekt hij nog een lans voor stuwning en het maken van ruimte voor lokale televisie. Vanuit de communicatiewetenschappen komt trouwens ook de oproep dat ook de kleinste schaal op een degelijke manier mee moet worden ingebouwd.

Ter zake wijst de Voorzitter er dan op dat het voorliggend amendement van de heer A. Coppieters C.S. dat er toe strekt in fine van 1° c) de volgende zin toe te voegen :

Door lokale gemeenschap wordt bedoeld : de gemeenschap die kan bereikt worden vanuit dezelfde distributietoren”.

De verantwoording bij het amendement stelt dat het weinig zinvol is dat de gemeenten die willen samenwerken en die door eenzelfde distributietoren kunnen worden bediend, die kans te geven.

Aldus bevordert men de samenwerking tussen gemeenten die aan elkaar grenzen en heel vaak nauwe banden hebben met elkaar. Het zou bovendien financieel onbetaalbaar zijn voor kleinere gemeenten de captatie van een programma van naburige gemeenten die binnen het zendbereik van dezelfde toren liggen, onmogelijk te maken.

Verschillende leden wijzen dan op het belang van dit amendement.

Na echter nog een grondige gedachtenwisseling is uw Commissie echter van mening dat het voorliggend amendement om technische redenen niet kan worden weerhouden. Hierop wordt dit amendement ingetrokken.

De Gemeenschapsminister stelt dan dat het inderdaad moeilijk valt ter zake klare definities te geven en ook rekening moet worden gehouden met de technologische evolutie.

Verschillende leden stellen dan de vraag of de oplossing er niet zou in bestaan dat het tweede niveau zowel regionaal als lokaal zou zijn, met behoud uiteraard van de 3 mogelijke niveaus.

Vervolgens stelt de Gemeenschapsminister het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. principieel te kunnen aanvaarden, doch op voorwaarde dat om de bovenvermelde technische redenen de niet-openbare televisieverenigingen die zich richten tot een regionale en tot een lokale gemeenschap zouden worden gespreid.

Hierop dient mevrouw M. Smet c.s. een subamendement in op het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. waardoor de tekst van 1° b) zou luiden als volgt :

„niet-openbare televisieverenigingen over de gehele Vlaamse Gemeenschap regionaal gespreid, die zich richten tot een regionale en/of een lokale gemeenschap”.

Ter stemming gelegd wordt het door mevrouw M. Smet c.s. gesubamendeerd amendement van de heer J. Van Elewyck c.s. eenparig aangenomen.

Ten slotte legt de heer J. Van Elewyck een technisch amendement ter tafel ertoe strekkend de aanhef van artikel 7 te vervangen door wat volgt :

„**Kunnen** door de Vlaamse Executieve erkend worden :”

Hij verantwoordt dit amendement door te stellen dat dit artikel anders onleesbaar is.

Verschillende commissieleden verklaren hierin een technische verbetering te zien.

Ter stemming gelegd wordt dit amendement eenparig aangenomen.

Vervolgens wordt het probleem besproken of een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds de niet-openbare televisieverenigingen die programma's verzorgen die door de gewone kabelabonnent zonder bij komende vergoeding kunnen worden ontvangen en anderzijds de niet-openbare televisieverenigingen die betaalomroep verzorgen.

Een lid vraagt dan waarom ter zake het advies van de Raad van State wordt genegeerd.

In zijn aanvullend advies stelt de Raad van State immers het volgende :

„Artikel 7, zoals het thans geredigeerd is, kan aanleiding geven tot toepasingsmoeilijkheden, daar voor het aanwijzen van de televisieverenigingen die onder 1° en 2° vallen een ander criterium wordt gehanteerd dan datgene dat moet dienen om te bepalen welke televisieverenigingen onder de toepassing van 3° vallen en bijgevolg 3° de bepalingen van 1° en 2° overlapt. Het ontwerp zal derhalve duidelijker het toepassingsgebied van 3° ten aanzien van 1° en 2° moeten aangeven, en dit liefst in een afzonderlijk tweede lid van artikel 7.”

Klaarblijkelijk wenst de Raad van State dat een duidelijker onderscheid gemaakt wordt tussen enerzijds de niet-openbare televisieverenigingen die programma's verzorgen die door de gewone kabelabonnement, zonder bij komende vergoeding, kunnen ontvangen worden (artikel 7, 1° en 2°) en anderzijds de niet-openbare televisieverenigingen die betaalomroep verzorgen (artikel 7, 3°). Volgens de Raad van State overlapt het 3° lid de bepalingen van het 1° en 2° lid.

De Gemeenschapsminister verklaart het daarmee niet eens te zijn. Het komt de Gemeenschapsminister voor dat het onderscheid, zoals het in het voorliggend ontwerp tot uiting komt, zeker voldoende is aangeduid.

Hij stelt dus voor niet in te gaan op het advies van de Raad van State dat stelt : „Het ontwerp zal derhalve duidelijker het

toepassingsgebied van 3° ten aanzien van 1° en 2° moeten aangeven en het liefst in een afzonderlijk 2° lid van artikel art. 7.”

Er is geen toepassingsgebied van 3° (**betaalomroep**) ten aanzien van 1° en 2° (programma's die zonder bijkomende betaling kunnen ontvangen worden). De ene niet-openbare televisieverenigingen staan los van de andere.

Vervolgens wordt overgaan tot de bespreking van artikel 7, 2° en 3° van dit ontwerp van decreet.

Een lid vraagt wat bij 2° van dit artikel wordt bedoeld met het begrip „specifieke doelgroep”.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat het hier bijvoorbeeld zou kunnen gaan om migranten, doven en dergelijke.

Hetzelfde lid vraagt dan of het de bedoeling is ook de uitzendingen voor deze doelgroepen via handelspubliciteit te financieren (bijvoorbeeld een bij scholing voor geneesheren gefinancierd vanuit de farmaceutische sector).

De Gemeenschapsminister antwoordt dat hier in de eerste plaats een kaderdecreet wordt gemaakt, zodanig dat een aantal aangelegenheden nu niet definitief kunnen worden behandeld.

Hij voegt eraan toe dat, gezien de handelspubliciteit een nationale aangelegenheid is, voor deze financiering contact zal worden genomen met de bevoegde nationale Minister.

Ter zake herinnert hij eraan dat ook zoals bij de memorie van toelichting vermeld, gedacht wordt aan een educatief net. Het zou trouwens denkbaar zijn dat zo een educatief net met voor de instructieve omroep gebruikte gelden zou worden gefinancierd.

Ten slotte merkt hij op dat, voor zover het bijvoorbeeld de bedoeling zou zijn kinderprogramma's te maken, de financiering zijns inziens niet via handelsreclame zal kunnen gebeuren.

Een lid vraagt dan of de uitzendingen voor specifieke doelgroepen op hetzelfde kanaal zullen plaatsgrijpen en de onder 1° van dit artikel vermelde niet-openbare televisievereniging. Of is er nog een ander kanaal voorzien ?

De Gemeenschapsminister antwoordt dat het denkbaar is dat deze programma's op een ander kanaal verdeeld zouden worden.

Hetzelfde lid meent hieruit te mogen afleiden dat technisch gezien, de niet-openbare televisieverenigingen, over de gehele Vlaamse Gemeenschap regionaal gespreid, die zich richten tot een regionale en/of lokale gemeenschap enerzijds en de niet-openbare televisieverenigingen die zich met een programma richten tot een specifieke doelgroep binnen de gehele Vlaamse Gemeenschap, een regionale of een lokale gemeenschap anderzijds, kanalen zullen moeten delen.

Vervolgens legt de heer J. Van Elewyck C.S. een amendement ter tafel ertoe strekkend in de aanhef van artikel 7,2' en 3° vóór de woorden „niet-openbare televisieverenigingen” het woord „andere” in te voegen

De indiener wijst erop dat wanneer dit amendement niet zou worden aanvaard men regelrecht afstevent op één niet-openbare televisievereniging die erkenning zal vragen in ieder van de onderdelen en aldus een volledig monopolie zal kunnen uitbouwen.

Daarenboven zou men ook kunnen pleiten dat het behoud van de voorliggende tekst bij 2° en 3° tegenstrijdig zou zijn

met artikel 6, § 2, van dit ontwerp dat over de samenwerking handelt.

De Gemeenschapsminister vraagt de verwerping van dit amendement. Hij voegt er eveneens aan toe dat, zelfs indien men de visie van de indiener van het amendement zou bijtreden, dit amendement ter zake niets zou wijzigen.

Ter stemming gelegd wordt het amendement bij 2° en 3° verworpen met 7 stemmen tegen 2 bij 1 onthouding. De onthouding wordt gemotiveerd door te stellen dat het amendement aan de feitelijke toestand niets zou kunnen wijzigen.

Ten slotte wordt artikel 7, 2° aangenomen met 7 stemmen tegen 3.

Bij artikel 7, 3° dat handelt over de niet-openbare televisieverenigingen die betaalomroep verzorgen, vraagt een lid of een kabeldistributiemaatschappij in aanmerking komt om te worden erkend als niet-openbare televisievereniging die betaalomroep doet.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat de niet-openbare televisievereniging, die betaalomroep verzorgt een privaatrechtelijke vereniging moet zijn. Wie participeert hangt af van de wil van die vereniging zelf. De kabeldistributiemaatschappij als dusdanig komt niet in aanmerking. De geest van het decreet is immers dat er geen overlapping mag zijn tussen de beheerder van de hardware en van de software. De kabeldistributiemaatschappijen zouden, voor zover zij daar van hun voogdij-overheid toelating voor krijgen, kunnen participeren in niet-openbare televisieverenigingen die betaalomroep verzorgen.

Een lid stelt de vraag of meerdere niet-openbare televisieverenigingen die betaalomroep verzorgen kunnen erkend worden en of zij een landelijke dan wel regionale of lokale gemeenschap bedienen.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat in principe meerdere verenigingen kunnen erkend worden. Welke gemeenschap zij bedienen hangt af van de vereniging zelf.

Een lid stelt de vraag naar de akkoorden die de niet-openbare televisievereniging, die betaalomroep verzorgt, moet afsluiten met de verdeler. Quid indien een erkenning afgeleverd werd en er geen akkoord met de verdeler gevonden wordt ? Hierop antwoordt de Gemeenschapsminister dat in de praktijk eerst een akkoord met de verdeler zal gesloten zijn alvorens de erkenning aangevraagd wordt.

Hetzelfde lid stelt zich vragen in verband met de kapitaalvorming van de niet-openbare televisievereniging die dezelfde zou kunnen zijn van die van de kabeldistributiemaatschappij waardoor het gewenste onderscheid tussen de hardware en software in feite niet bestaat. Hij acht dit op het vlak van de programmering niet aangewezen

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat de beide verenigingen een verschillende rechtspersoon zullen vormen en dat de programmering zal moeten voldoen aan de normen van het decreet, voornamelijk artikel 8.

Vervolgens vraagt een ander lid :

1) wat de betekenis is van de erkenning door de Vlaamse Executieve van niet-openbare televisieverenigingen die betaalomroep verzorgen. Wil dit zeggen dat dit zal geschieden bij eenzelfde eindstation ?

2) of het concreet gaat om regionale betaalomroep of om betaalomroep die zich zal richten tot de gehele Vlaamse Gemeenschap.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop :

1) of dit al dan niet bij eenzelfde eindstation zal geschieden, zal afhangen van de wil van de verdeler, uiteraard na voorafgaande erkenning van de Executieve ;

2) wat het territoriaal aspect van de betaalomroep betreft is niets uitgesloten.

Ter stemming gelegd wordt artikel 7, 3° aangenomen met 7 stemmen tegen 3.

Ten slotte wordt het gehele gewijzigde artikel 7 eveneens aangenomen met 7 stemmen tegen 3.

De in eerste lezing aangenomen tekst van artikel 7 luidt als volgt :

„Artikel 7

Kunnen door de Vlaamse Executieve erkend worden :

1° a) een niet-openbare televisievereniging die zich richt tot de gehele Vlaamse Gemeenschap ;

b) niet-openbare televisieverenigingen, over de gehele Vlaamse Gemeenschap regionaal gespreid, die zich richten tot een regionale en/of lokale gemeenschap.

2° niet-openbare televisieverenigingen die zich met een programma richten tot een specifieke doelgroep binnen de gehele Vlaamse Gemeenschap, een regionale of een lokale gemeenschap ;

3° niet-openbare televisieverenigingen die betaalomroep verzorgen.”

Artikel 8

Bij het begin van de bespreking van dit artikel wijst de Voorzitter erop dat ingevolge de aangenomen tekst van de vorige artikelen aanpassingen aan artikel 8 nodig zullen zijn.

De Gemeenschapsminister vermoedt dat artikel 8, § 1 duidelijk is. Er werd reeds verschillende keren over het aandeel der Vlaamse produkties gesproken. Bij de bespreking van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap opteerde men voor een aandeel van 5 procent eigen produkties ; in Nederland wordt er nu echter gedacht aan 20 procent. Hij stelt een algemene trend in West-Europa vast om tegen de amerikanisering in te gaan. De Gemeenschapsminister merkt op dat 5 % eigen produkten voor een betaalomroep als in Nederland ,140 uren produktie opbrengt wat meer is dan de dienst Drama van de BRT in 1983 heeft geproduceerd. Hij pleit voor het behoud van artikel 8, § 1.

Een lid maakt een aantal bedenkingen over de samenhang van dit artikel. Artikel 8, § 2 bepaalt de voorwaarden tot erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen. Dit is dus een specificatie van de algemene voorwaarden waarover artikel 8, § 3 handelt. Een logische constructie zou vertrekken van de voorwaarden tot erkenning, dan de bepalingen die handelen over de programma's en vervolgens het aandeel van de Vlaamse produkties. Hij mist echter in het huidige artikel 8 deze logica.

Een ander lid steunt de genomen optie om 5 procent Vlaamse produkties te voorzien. Vroeger werden er reeds soortgelijke voorstellen van decreet ingediend inzake het uitzenden van liederen op de radio. Het eigen cultuurpatrimonium moet immers worden verdedigd. Ook economisch gezien heeft dit positieve reacties : het betekent een stimulans met gevolgen op de tewerkstelling.

Een lid wenst een drietal bedenkingen te maken. Ten eerste : wat zijn Vlaamse produkties ? Verwijzen naar de commentaar bij de artikelen is niet voldoende : in de rechtspraak wordt hier slechts in de zoveelste orde naar verwezen. Bij niet-naleving voorziet het artikel 8 geen sancties. Daarom moeten de Vlaamse produkties objectief worden gedefinieerd. Het woord „inzonderheid” impliceert vervolgens dat het decreet verplichtingen oplegt. Een betere formulering ware hier gewenst. Het is immers de Vlaamse Executieve die bij de erkenning voorwaarden oplegt. Ten slotte wijst hij ook op het internationale aspect die aan deze zaak is verbonden.

In zijn advies van 24 april 1985 wees de Raad van State op het gevaar dat het opleggen van voorwaarden inzake het aandeel Vlaamse produkties in de programmering, in strijd zou zijn met het verbod van kwantitatieve beperkingen zoals bepaald in de artikelen 30 e.v. van het EEG-Verdrag. De artikelen 30 tot en met 32 voor de invoerbeperkingen en de artikelen 31 en 34 voor de uitvoerbeperkingen kennen een rechtstreekse werking en zijn derhalve vatbaar voor judiciële controle in de Lidstaten.

In zijn advies wees de Raad van State erop dat de machtiging eventueel kon worden beschouwd „als een maatregel ter bescherming van het artistiek bezit in de zin van artikel 34 (lees echter artikel 36) van het EEG-Verdrag”, eraan toevoegend dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in laatste instantie oordeelt over de rechtmatigheid van de uitzondering op het verbod van kwantitatieve beperkingen. Het is thans niet zeker dat het Hof van Justitie het bepaalde van artikel 8, § 1 van het ontwerp van decreet in overeenstemming zal oordelen met het uitzonderingsgeval „bescherming van het nationaal artistiek bezit” van artikel 36 van het EEG-verdrag. Totnogtoe werd het Hof nog niet gevat over een kwantitatieve

beperking die zou zijn gerechtvaardigd op grond van de bescherming van het nationaal artistiek bezit. Wel deed het Hof uitspraak over de algemene strekking van artikel 36 van het EEG-Verdrag. Volgens het Hof dient artikel 36 als uitzondering op de fundamentele regel van de afschaffing van alle belemmeringen van het vrije verkeer tussen Lidstaten eng te worden uitgelegd en mogen de gevolgen van de beperking niet verder reiken dan noodzakelijk is voor de bescherming van de belangen die het beoogt te waarborgen. (Zie arrest Bauhuis, zaak 46/76 en het arrest Eggers, zaak 13/78).

In ieder geval zal de Executieve, zo zij uitvoering geeft aan artikel 8, § 1 van dit ontwerp dienen aan te tonen dat het opleggen van voorwaarden betreffende het aandeel Vlaamse produkties noodzakelijk is ter bescherming van die Vlaamse produkties in de programmering. Dit aantonen lijkt uiterst moeilijk. Bovendien geeft het ontwerp van decreet geen omschrijving van het begrip „Vlaamse produkties”.

Naast juridische bedenkingen zijn er ook politieke argumenten die pleiten tegen uitvoering van vermeld artikel. Binnen de communautaire instellingen zijn er thans initiatieven aan de gang die de recente ontwikkelingen binnen de media trachten te regelen op Europees niveau. In zijn resolutie van 30 maart 1984 over een aan de nieuwe ontwikkelingen van de Europese televisie aangepast beleid heeft het Europees Parlement de Commissie en de Raad verzocht een hechte juridische grondslag te vinden voor de tenuitvoerlegging van toepasselijke beginselen van het EEG-Verdrag inzake de omroep. Verder verzocht het Parlement de Commissie en de Raad om met elkaar en met het Parlement samen te werken met het oog op de herziening van de nationale wetgevingen teneinde de vereiste coördinatie van de verschillende systemen mogelijk te maken. In juni 1984 deelde de Commissie aan de Raad trouwens een „groenboek” mede over het instellen van de gemeenschappelijke markt voor de omroep, met name via satelliet en kabel. (Zie arrest Bauhuis, zaak 46/76 en het arrest Eggers, zaak 13/78).

Gelet op de communautaire initiatieven en de rechtsonzekerheid over de juiste interpretatie van artikel 36 van het EEG-Verdrag met betrekking tot voorwaarden inzake het aandeel van Vlaamse produkties in de programmering, lijkt een weglating van artikel 8, § 1 gewenst dan wel een niet-uitvoering van dit artikel. Dit is de raad die aan de Executieve thans kan worden gegeven.

Wel stemt dit lid ermee in dat er zich inzake de culturele eigenheid een probleem stelt, dit is ten andere een algemeen probleem van alle Westeuropese landen, maar hij vraagt een dubbele wijziging van artikel 8, s. 1. Hij wenst dat in de tekst een bepaling wordt opgenomen van wat Vlaamse produkties nu juist zijn en hij opteert voor een dubbele formulering met betrekking tot de niet-openbare televisieverenigingen voorzien in artikel 7, 1° en 3° en deze voorzien in artikel 7, 2’.

De Gemeenschapsminister repliceert dat hij bereid is om amendementen op het ontwerp van decreet te aanvaarden. Inzake de opmerkingen rond het EEG-Verdrag meent hij te moeten stellen dat hier geen sprake is van een belemmering maar eerder van een aanmoediging. Van een belemmering zou kunnen worden gesproken indien er had gestaan : „het is verboden...”. Bij overtredingen kan, ingevolge artikel 12 van dit ontwerp van decreet, de Vlaamse Executieve, de Eerraad gehoord, de erkenning van de niet-openbare televisievereniging opschorten of intrekken. De vraag naar de inhoud van de term „Vlaamse produkties” wordt zijns inziens beantwoord bij de commentaar bij de artikelen.

Een lid beaamt dat er twee aanzetten tot definitie in de com-

mentaar terug te vinden zijn, namelijk op inhoudelijk en op economisch gebied. Een correcte omschrijving vinden om deze in het ontwerp van decreet in te lassen is zeer moeilijk : een aangepaste term is nodig.

Het ander lid verwijst eveneens naar de commentaar bij de artikelen en stelt rond de term „Vlaamse maatschappijen” evengoed een vaagheid vast. Wat betekent dit in de praktijk ? In het ontwerp van decreet kan alleen het belangrijkste vermeld staan. Zo kan bijvoorbeeld, op economisch gebied, enkel de vestigingsplaats van de zetel der maatschappijen als eis worden vermeld. Belangrijker is echter het gebruik van de eigen taal en het tewerkstellingseffect in het eigen taalgebied. De behartiging van de ganse culturele sfeer van eenzelfde taalgebied, dat ook zou kunnen worden vermeld, is echter veel vager. Hij opteert om het economisch element in de definitie niet op te nemen omdat dit moeilijk te controleren valt.

Een lid kan zich voorstellen dat Vlaamse maatschappij en internationale problemen zouden behandelen of dat zij eventueel produkties in een andere taal zouden realiseren.

De heer J. Van Elewyck c.s. dient vervolgens een amendement op artikel 8, § 1 in dat luidt als volgt :

„§ 1 vervangen door wat volgt :

„De niet-openbare televisieverenigingen zullen ten minste 25 procent van hun zendtijd vullen met Nederlandstalige produkties.”

Hij verantwoordt dit door erop te wijzen dat het de Vlaamse Raad en zijn Executieve toekomt onze eigen cultuur te beschermen en te **propageren** — dit trouwens overeenkomstig artikel 36 van het EEG-verdrag.

De Vlaamse Raad had dit reeds begrepen met het stemmen van het voorstel-Diegenant (Stuk 67 (1980-1981) — Nr. 1 - 7). De in dit document opgelegde verplichtingen gelden natuurlijk ook voor de niet-openbare televisieverenigingen.

De Voorzitter meent dat dit amendement geen alternatief is voor de oorspronkelijke tekst.

Zij suggereert dat de indiener alle amendementen op artikel 8 globaal zou indienen. De Gemeenschapsminister kan ze zodoende inkijken. Zij stelt tevens voor een algemene omschrijving van wat Vlaamse produkties zijn in het verslag op te nemen. De rechtspraak bekijkt het verslag steeds in tweede orde na de eigenlijke decretale tekst.

De indiener meent echter dat zijn amendement wel degelijk een alternatief is voor de tekst van artikel 8, § 1. Mogelijk is het echter niet het goede alternatief.

De Voorzitter verduidelijkt dat het geen alternatief is indien de andere amendementen op artikel 8 niet bekend zijn. Zij wenst een inzicht te verwerven in de andere voorwaarden die de indiener in het ontwerp van decreet wenst op te nemen.

De heer J. Van Elewyck dient vervolgens zijn amendementen in hoofddorde in waarover verder sprake is.

Hij herhaalt echter dat er geen logische samenhang in het gehele artikel 8 te bespeuren valt.

Een lid steunt het voorstel om artikel 8 logisch te herschikken.

De heer J. Van Elewyck stelt bij amendement voor de structuur van artikel 8 als volgt te wijzigen : „artikel 8, § 3, tweede alinea wordt artikel 8, § 1 ; artikel 8, § 3, eerste alinea wordt artikel 8, § 2 ; artikel 8, § 2 wordt artikel 8, § 3 en artikel 8, § 1 wordt artikel 8, § 4.

Er dient eerst en vooral over de kapitaalstructuur te worden gesproken, dan over de voorwaarden, vervolgens over de programma's en ten slotte over een onderdeel der programma's. Dit lijkt hem een logische structuur.

De Gemeenschapsminister heeft geen bezwaren tegen deze volgorde als de inhoud van het huidige artikel 8 behouden blijft. Hij stelt echter dat de voorliggende orde even logisch is.

De Commissie besluit eenparig de volgorde, zoals bepaald in het amendement, aan te nemen.

Bij de bespreking van artikel 8, § 3, tweede alinea dient de Gemeenschapsminister van Cultuur een amendement in dat ertoe strekt op de tweede regel van deze alinea de woorden „en b)” weg te laten. Dit ingevolge de nieuwe redactie van artikel 7, 1°.

Door de heer J. Van Elewyck C.S. wordt een amendement ingediend dat ertoe strekt deze alinea als volgt te lezen : „Ten minste 51 ten honderd van het kapitaal van de niet-openbare televisieverenigingen moet behoren tot uitgevers van Nederlandstalige kranten en/of weekbladen, gevestigd in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad. De niet-openbare televisieverenigingen moeten de verdelers toelaten tot maximum twintig ten honderd in het kapitaal te participeren.”

Hij verantwoordt dit amendement als volgt : de eerste zin van het amendement verhelpt aan de notie „bij de oprichting”, gebruikt in de tekst van het ontwerp. „Bij de oprichting” opent de deur voor allerlei misbruiken. De tweede zin van het amendement maakt duidelijk dat een eventuele participatie een verplichting is voor de niet-op enbare televisieverenigingen en een mogelijkheid voor de verdelers.

Een lid merkt op dat er in deze alinea sprake is van uitgevers. Hij concludeert hieruit dat één krantengroep dus geen 51 procent van de aandelen kan verwerven. De Gemeenschapsminister beaamt dit.

Een ander lid veronderstelt dat, ingevolge de eerste zin van deze alinea, het voldoende is dat onmiddellijk na de oprichting deelbewijzen worden overgedragen om te voldoen aan de bepalingen van het ontwerp van decreet. Zijns inziens moeten deze aandelen wel degelijk bij de uitgevers liggen. Ook wenst hij te vernemen op wie het woord „kunnen” in de tweede zin van deze alinea betrekking heeft : op het kapitaal of op de verdelers ? Alleszins is het geen verplichting voor de niet-openbare televisieverenigingen.

De Gemeenschapsminister merkt op dat deze clause hoe genaamd geen verplichting is.

Hetzelfde lid leidt daaruit af dat dit dus ook geen verplichting is voor de drie soorten van verdelers, namelijk de zuivere intercommunales die los staan van iedere voogdij, welke ook het kapitaal weze, de gemengde intercommunales die qua kapitaal een andere soort structuur kennen en de privé-concessionaris die geen enkele toelating nodig heeft om te participeren. Hij wenst tevens te weten of het voor de niet-openbare televisievereniging een verplichting is dergelijke participatie toe te staan.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen de drie mogelijke verdelers. Zij kunnen eventueel tot 20 procent participeren. Ook worden de niet-openbare televisieverenigingen niet verplicht een participatie vanwege de verdelers toe te staan. Deze mogelijkheid wordt bovendien enkel voorzien voor de niet-openbare televisievereniging die zich tot de gehele Vlaamse Gemeenschap

richt, zonder verplichting voor de niet-openbare televisievereniging dergelijke participatie te aanvaarden.

Een ander lid wijst erop dat het wetsontwerp betreffende de intercommunales, dat reeds in de Senaat werd aangenomen, aan deze laatste de toelating tot participeren ontzegt. Zij moeten hiervoor de toelating vragen aan de **Gemeenschapsminister** van Binnenlandse Aangelegenheden. Het ontwerp van decreet wijzigt dus het wetsontwerp.

De Gemeenschapsminister stelt dat indien de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden de toelating weigert het voorliggend decreet hier niets aan deze beslissing kan wijzigen. Het verbaast hem wel dat het betrokken lid, dat zich steeds op de theorie van de „implied powers” beroept, een dergelijke opmerking maakt.

Hetzelfde lid repliceert dat de uitgedachte constructie realiseerbaar moet zijn. Ingevolge de artikelen 14 en 18 van de Grondwet meent hij te moeten concluderen dat de voorziene 51 procent participatie ongrondwettelijk is. In een recent arrest van het Hof van Cassatie wordt gesteld dat als een klacht een boek betreft dit ontegensprekelijk als een eventueel persmisdrijf dient te worden beschouwd. Klachten over televisieuitzendingen die nauw bij een boek aansluiten dienen eveneens in voorkomend geval als een persmisdrijf te worden beschouwd.

In zijn tweedeadvies (Stuk 303 (1984-1985) — Nr. 4) heeft de Raad van State zich over deze problematiek niet uitdrukkelijk uitgesproken. Het ware aangewezen de Raad van State op dit punt te consulteren.

Een lid beaamt dit : op grondwettelijk vlak kunnen hier problemen rijzen. Het is de eerste maal dat het Hof van Cassatie in een arrest vrij ver is gegaan. Dit opent een ganse discussie. Vervolgens maakt het lid een aantal bedenkingen. De clause van de 51 procent participatie vanwege de uitgevers is zinledig op vennootschapsrechtelijk-technisch vlak. Dit kan eventueel enkel bij de oprichting gebeuren, later niet meer.

De aandelen aan toonder dienen in de algemene vergadering te worden gedeponeerd : immers de eigenaars van deze aandelen zijn niet gekend. Onmiddellijk kan er ook een kapitaalverhoging worden goedgekeurd. Ware het ook niet beter in plaats van het woord „uitgevers” de woorden „maatschappijen die de uitgevers van ...” te gebruiken? Met betrekking tot de voorziene mogelijkheid voor de verdelers om tot maximum 20 procent te participeren wijst hij erop dat de bedoelde rechtspersonen een nieuwe maatschappij kunnen oprichten die de verdeling niet in zijn opdracht heeft. Verder suggereert hij om enkel aandelen op naam uit te geven. De statuten van de samenwerkende vennootschappen vermelden dat enkel deze aandeelhouders stemrecht bezitten wiens aandelen volstort zijn. Met de huidige tekst wordt er qua machtsverhoudingseffect niets bereikt.

Een ander lid meent dat er geen problemen zijn : de twee soorten intercommunales en de privé-concessionarissen zullen volgens de geëigende procedures moeten beslissen.

Een lid pleit voor het behoud van de huidige tekst. Wel suggereert dit lid om op de derde regel van deze alinea, na de woorden „opgericht zijn” de woorden „en blijven” in te voegen. Op deze wijze zou de clause van de 51 procent participatie niet kunnen worden omzeild.

De Voorzitter wijst erop dat ingevolge artikel 7, 1°, a) enkel sprake is van één niet-openbare televisievereniging waarvoor een participatie van minstens 51 procent is voorzien. In de tekst dient dus de enkelvoudsvorm te worden gebruikt.

Een ander lid herhaalt de vraag hoe het naleven van deze verplichting kan worden gecontroleerd.

Uw Verslaggever wijst op het bestaan van het register der aandeelhouders.

Het vorige lid repliceert dat dit niet kan worden gebruikt voor aandelen aan toonder.

Een lid wenst te weten of de Raad van State in zijn advies hier enige allusie heeft op gemaakt.

De Voorzitter stelt dat de Raad van State over deze tekst geen opmerkingen heeft geformuleerd.

Een ander lid repliceert dat de Raad van State hierover geen bedenkingen kan formuleren omdat deze clausule in het voorontwerp niet voorkwam. Met betrekking tot het woord „kunnen” in de laatste zin van deze alinea deelt het lid de mening niet van een vorig lid waar deze stelt dat de intercommunales en de privé-concessionaris volgens de geëigende procedure zullen moeten beslissen. Daardoor zal de voogdij-overheid niet meer kunnen verbieden.

Een lid weerlegt deze bedenking. Deze overheid zal op basis van de algemene voogdij-grond kunnen sanctioneren.

Een ander lid vraagt of de voogdij-overheid ooit deze participatie zal kunnen toestaan wanneer het wetsontwerp betreffende de intercommunales zal zijn gestemd.

Een vorig lid wenst gepreciseerd te zien wie met „uitgevers” worden bedoeld. Zijn dit de verantwoordelijke uitgevers ?

Uw verslaggever stelt voor, als oplossing van het probleem der 51 procent participatie, een naamloze vennootschap op te richten via aandelen op naam. Daardoor kunnen ze worden gecontroleerd in het register der aandeelhouders.

Een lid aarzelt om op deze suggestie in te gaan. Hij vindt de term „uitgevers” beter. Uw verslaggever suggereert de term „privaatrechtelijk rechtspersoon” te gebruiken,

Een ander lid wijst op het amendement dat de Gemeenschap sminister voorstelt (namelijk de schrapping van „en b”). Het valt echter moeilijk te aanvaarden dat er enkel een participatie vanwege de pers zou zijn in de niet-openbare televisievereniging die zich tot de gehele Vlaamse Gemeenschap richt. Daardoor zou voor een regionale niet-openbare televisievereniging deze kapitaalvereiste niet meer worden gesteld, met andere woorden men zou tot een volledige privé-financiering komen. Het amendement van de Gemeenschapsminister leidt tot de afschaffing van een beschermingsmaatregel voor de pers. De regionale niet-openbare televisieverenigingen zullen daardoor zware schade aan de regionale pers veroorzaken.

Een lid meent dat betaaltelevisie, zoals gedefinieerd in artikel 2, 9° (artikel 2, 10° van het ontwerp), evengoed door een v.z.w. kan worden ingericht.

De Gemeenschapsminister beaamt dat geen enkele vorm van vereniging wordt uitgesloten. Enkel de bij komende voorwaarde van de kapitaalinbreng sluit bepaalde vormen uit. Zo zal een vzw niet mogelijk zijn voor een niet-openbare televisievereniging die zich richt tot de gehele Vlaamse Gemeenschap.

Hetzelfde lid wenst deze verklaring dat het hier om een vennootschap van privaatrechtelijke aard moet gaan in de tekst op te nemen. Dit kan te samen met de suggestie van uw verslaggever om aandelen op naam uit te geven. Dit wordt daardoor een voorwaarde tot erkenning.

Een ander lid stelt dat voor de regionale en lokale niet-openbare televisieverenigingen geen kapitaalinbreng vanwege de

pers wordt voorzien, maar dit sluit niet uit dat de kranten maximaal worden geëngageerd. De participatie van de pers in deze verenigingen, die onder iedere vorm van privaatrechtelijke aard kan worden opgericht, wordt immers niet verboden.

Met betrekking tot de voorziene mogelijkheid voor de verdelers om tot 20 procent te participeren opteert een lid voor het weg laten van deze zin. Deze grendel is immers zinloos : ze kan worden omzeild door een andere vennootschap op te richten die de verdeling niet tot haar opdracht heeft. Verder blijft het blokkeringsrecht zowel bij 20 procent als bij 49 procent bestaan.

Een ander lid verduidelijkt dat het de bedoeling is de invloed van de verdelers te beperken. Indien de verdelersmaatschappijen een andere maatschappij oprichten en zo proberen de grendel te doorbreken dan zal dit zeker de aandacht trekken van zowel het publiek als de pers. De Raad en de Executieve zullen hierover dus wel degelijk worden geïnformeerd en in de mogelijkheid worden gesteld om toezicht te houden dat de 20 procent niet wordt overschreden.

Het vorig lid meent dat enkel de theorie van het rechtsmisbruik, ten andere een zeer betwiste theorie, eventueel hierop kan worden toegepast.

Een lid herinnert aan de verklaring van de afgevaardigde van OTV tijdens de hoorzitting dat Electrafina een belangrijke partner in OTV is. Electrafina is eveneens een belangrijke partner in gemengde intercommunales van de teledistributie. Valt een soortgelijke situatie onder rechtsmisbruik ?

Een ander lid meent dat de mogelijkheid om nieuwe maatschappijen op te richten met dezelfde aandeelhouders niet volledig realiseerbaar is. Het dient immers openbaar in de algemene vergadering te gebeuren. De voorziene grendel blijft een bepaling die moet worden nagestreefd : de verdelers kunnen worden verhinderd een grotere participatie te nemen.

Een lid herhaalt zijn vroeger gemaakt bezwaar, namelijk dat de privé-partner in een gemengde intercommunale een nieuwe maatschappij kan oprichten en op deze wijze andere aandelen kan verwerven. Hij verwerpt ook het blokkeringsrecht dat de verdelers ingevolge de voorziene 20 procent participatie zullen kunnen verwerven.

Hierop wordt het amendement van de heer J. Van Elewycx c.s. bij artikel 8, § 3, tweede alinea ingetrokken. De Commissie neemt het amendement van de Gemeenschapsminister van Cultuur bij dezelfde paragraaf en alinea met 6 stemmen tegen 5 aan.

Na een lange gedachtenwisseling dient de Gemeenschapsminister nogmaals een amendement in dat ertoe strekt de tweede alinea van artikel 8, § 3 als volgt te lezen :

„De niet-openbare televisievereniging bedoeld onder artikel 7, 1° a) van dit decreet moet een privaatrechtelijke vennootschap zijn, met een participatie, uitsluitend bestaande uit aandelen op naam, van minimum 51 ten honderd in het kapitaal door uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstuk.

De verdelers kunnen in deze niet-openbare televisieverenigingen participeren zonder dat deze participatie in het kapitaal 20 ten honderd kan bereiken”. Ingevolge de herschikking van artikel 8 wordt dit de nieuwe tekst van § 1. De Commissie neemt het amendement van de Gemeenschapsminister aan met 6 stemmen tegen 2 bij 3 onthoudingen.

Vervolgens aanvaarden de leden eerst het artikel 8 volledig te bespreken waardoor de Gemeenschapsminister in de moge-

lijkheid wordt gesteld, rekening houdend met de suggesties van de Commissie, een nieuwe tekst uit te werken.

Op artikel 8, § 3, eerste alinea werd er een amendement ingediend door de heren F. Swaelen en G. Verhofstadt (Stuk 303 (1984-1985) — Nr. 2). Het strekt ertoe op de vierde regel na de woorden „bepalingen van artikelen 5, 6 en 7” de woorden „en artikel 8, § 2” in te voegen. Hierdoor zal het de Executieve mogelijk zijn voorwaarden inzake de verscheidenheid van de programma’s en de onpartijdigheid op te leggen.

Door de heer J. Van Elewyck c.s. worden eveneens op deze eerste alinea van artikel 8, § 3 amendementen ingediend. In hoofddorde stelt hij voor deze eerste alinea te vervangen door een nieuw artikel 8bis :

„De Vlaamse Executieve bepaalt, de Vlaamse Mediaraad gehoord, de procedure zowel tot erkenning als tot het intrekken van de erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen.”

Zijn verantwoording is dat het past de procedure in een afzonderlijk artikel vast te leggen. Deze procedure — dus niet de voorwaarden — wordt vastgesteld door de uitvoerende macht, na de decretaal opgelegde voorafgaande raadpleging.

In bijkomende orde stelt hij voor artikel 8, § 3, eerste alinea als volgt te lezen :

„a) De Vlaamse Executieve legt aan de niet-openbare televisieverenigingen voorwaarden op
— inzake de financiële structuur van de vereniging ;
— inzake de organisatorische structuur van de vereniging.

b) De Vlaamse Executieve bepaalt de procedure zowel voor de erkenning als voor het terugtrekken van de erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen.”

De indiener stelt dat de algemene voorwaarden tot erkenning dienen vastgelegd bij decreet, de procedures echter door de Vlaamse Executieve. Ook loopt de in het ontwerp voorgestelde tekst mank : „voorwaarden die betrekking hebben op . . . de duurtijd van de erkenning” zijn nonsens.

De Gemeenschapsminister vindt de zinsnede „de Vlaamse Mediaraad gehoord” overbodig. Het decreet houdende oprichting van de Vlaamse Mediaraad dat door de Vlaamse Raad op 2 mei 1985 werd aangenomen maar nog niet werd gepubliceerd stelt uitdrukkelijk dat de Mediaraad moet worden gehoord.

Een lid merkt op dat de Vlaamse Mediaraad nog niet effectief is opgericht. Het amendement is dus zinvol.

De Gemeenschapsminister vraagt de verwerping van dit amendement in hoofddorde. Ingevolge artikel 12 van dit ontwerp van decreet kan de Executieve, de Ereraad gehoord, de erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen opschorten of intrekken. Anders zou deze Ereraad geen enkele reden van bestaan hebben.

Hetzelde lid wenst uitleg te krijgen over de inhoud van de termen van de tweede zin van deze alinea, meer bepaald over „de financiële verantwoordelijkheid van de vereniging”. Dat de Executieve ook de organisatorische structuur zal bepalen gaat volgens het lid wel heel ver : er kan hier echt worden gesproken over een volmachtendecreet.

De Gemeenschapsminister verduidelijkt dat dit via een uitvoeringsbesluit zal gebeuren. Dit zal erover moeten waken dat de niet-openbare televisieverenigingen enkel taken zullen kunnen uitoefenen gericht op het doel waarvoor ze zijn opgericht.

Een ander lid interpreteert de tweede zin van deze alinea als een beperking van de op te leggen voorwaarden. Anders zou de Executieve een „blanco cheque” krijgen.

De Gemeenschapsminister wijst erop dat de Executieve tevens zal moeten nagaan of de niet-openbare televisieverenigingen financieel voldoende sterk staan om hun taak uit te voeren.

Een vorig lid repliceert dat financiële verantwoordelijkheid niet synoniem is aan solvabiliteit. De Gemeenschapsminister spreekt hier duidelijk over solvabiliteit.

Een lid oordeelt dat de clause over de **duurtijd** van de erkenning afzonderlijk moet worden vermeld. In deze context mist die bepaling iedere samenhang. Het komt aan de Executieve toe om de **duurtijd** van de erkenning te bepalen.

Een ander lid stemt hiermee in.

Het vorige lid betreurt dat de voorwaarden tot opschorting en/of intrekking van de erkenning niet worden behandeld. Hij verwerpt ook de idee om een organisatorische structuur als voorwaarde tot erkenning te stellen. Wat er wel nodig is, is de procedure tot erkenning en deze tot intrekking ervan.

Het lid stelt de vraag of voor alle niet-openbare televisieverenigingen, voorzien bij artikel 7 van dit ontwerp van decreet, dezelfde voorwaarden zullen gelden. Onafgezien het antwoord dat zal worden gegeven dringt hij erop aan dat ze vooraf openbaar zouden worden gemaakt. Dit wordt hier niet vermeld. Het enige middel om deze openbaarheid te realiseren is dat ze voor advies aan de Vlaamse Mediaraad worden overgemaakt.

Een ander lid stelt voorop dat het nieuw artikel 8, § 2 moet bepalen dat de Vlaamse Executieve de algemene erkenningsvoorwaarden dient vast te leggen. Vervolgens moet het eigenlijk erkenningsbesluit de **duurtijd** van de erkenning bepalen. Hij vindt dit onderscheid nuttig.

De indiener van het amendement in bij komende orde meent dat de Executieve voorwaarden moet vastleggen inzake enerzijds de financiële structuur en anderzijds de organisatorische structuur. Financiële structuur is niet hetzelfde als financiële verantwoordelijkheid. Voorwaarden inzake de organisatorische structuur moeten onder andere eenmanszaken verhinderen. Anderzijds komt het eveneens aan de Executieve toe de procedure voor de erkenning en het opschorten of intrekken ervan te bepalen. Deze procedures dienen via dit decreet te worden bepaald.

De Voorzitter suggereert om van de clause dat de Vlaamse Executieve de **duurtijd** van de erkenning bepaalt, een afzonderlijke paragraaf te maken.

Een ander lid wenst alle mogelijke voorwaarden die de Executieve kan opleggen te groeperen, dus ook deze van artikel 8, § 1.

Een lid wijst er echter op dat de voorwaarden tot erkenning van blijvende aard zijn.

De Gemeenschapsminister merkt op dat de tweede zin van het voorliggend artikel 8, § 3 voorwaarden zowel voor de erkenning als voor de intrekking ervan oplegt. Beide zullen echter verschillen volgens het soort niet-openbare televisievereniging.

Een lid verdedigt zijn suggestie om per type niet-openbare televisievereniging, voorzien bij artikel 7, de voorwaarden tot erkenning vast te leggen. Dit wordt in het huidig ontwerp van decreet niet voorzien.

Een ander lid steunt dit voorstel.

De Gemeenschapsminister verduidelijkt dat er per type niet-openbare televisievereniging afzonderlijke voorwaarden zullen worden bepaald. Alle niet-openbare televisieverenigingen die een aanvraag indienen zullen ook afzonderlijk worden beoordeeld.

Een lid vraagt of dit betekent dat indien er een drietal lokale zendverenigingen hun erkenning vragen en dat ze aan dezelfde voorwaarden beantwoorden hun eventuele erkenning een andere **duurtijd** zal kunnen bepalen.

Een ander lid meent dat dit betekent dat er per soort niet-openbare televisievereniging een vaste duurtijd van de erkenning zal worden bepaald. Het lid veronderstelt dat per aanvraag zal worden nagegaan hoe lang deze erkenning nog kan lopen. Deze procedure wordt eveneens gevolgd bij de erkenning der lokale radio's.

Op artikel 8, § 2 worden twee amendementen ingediend. Mevrouw M. Smet c.s. stelt in haar amendement voor om in de vijfde regel van de tweede alinea tussen de woorden „ras” en „nationaliteit” het woord „geslacht” in te voegen.

De heer J. Van E1ewyck c.s. dient bij artikel 8, § 2, tweede alinea een amendement in hoofddorde in ertoe strekkend artikel 8, § 2, tweede alinea te vervangen door wat volgt :

„De niet-openbare televisieverenigingen zullen de nieuwsuitzendingen en de programma's met een algemeen informatief karakter verzorgen in een geest van strenge objectiviteit. Het uitoefenen van een journalistieke functie is onverenigbaar met het uitoefenen van functies in de geschreven pers of van een politiek mandaat.”

Hij verantwoordt dit door te stellen dat aan de niet-openbare televisieverenigingen ter zake dezelfde verplichtingen dienen te worden opgelegd als aan de BRT (cf. art. 25, § 1 van het BRT-decreet).

De Gemeenschapsminister gaat akkoord met de geest van het amendement van mevrouw M. Smet c.s. dat discriminatie op grond van geslacht wil vermijden.

Een lid maakt bezwaar tegen deze opsomming : alles moet er dan bij komen. Beter ware het principe van de niet-discriminatie in te schrijven.

De Gemeenschapsminister stelt dat in dit geval zou moeten worden geschreven dat in de programma's elke vorm van discriminatie wordt geweerd.

Een lid kondigt een amendement aan om de toegang voor de concurrerende ideologische of filosofische strekkingen tot de niet-openbare televisieverenigingen te waarborgen.

Een ander lid vindt het verkeerd dat de principes van de Cultuurpactwetgeving in deze materie zouden worden toegepast. De voorliggende tekst sluit in de programma's iedere vorm van filosofische en ideologische discriminatie uit. Tevens moeten de informatieve programma's worden verzorgd in een geest van strikte onpartijdigheid.

Hierop reagerend verwijst een ander lid naar het tweede advies van de Raad van State (Stuk 303 (1984-1985) — Nr. 4). Hij leidt hieruit af dat de Executieve de toegang tot het medium voor alle ideologische en filosofische strekkingen als één der voorwaarden tot erkenning moet inbouwen.

Dit is het minimum dat kan worden gevraagd. Immers, het ontwerp van decreet voorziet een participatie van de pers. De ideologische strekking van dit lid beschikt over geen dagbladpers. Zelfs met participatie is er geen grote financiële inbreng

mogelijk. Alle strekkingen moeten echter aan bod kunnen komen. Hij wenst dat deze clause als correctie aan de tekst zou worden toegevoegd. Indien dit niet gebeurt zal hij in Openbare Vergadering verklaren welke de ware bedoelingen van de meerderheid zijn.

Een lid zal een amendement van die strekking steunen. De Raad van State verwijst niet alleen naar de Cultuurpactwetgeving, maar ook naar artikel 6bis van de Grondwet. Het advies van de Raad van State vermeldt ook uitdrukkelijk dat het recht op antwoord zal moeten worden gewaarborgd.

De Gemeenschapsminister beantwoordt deze opmerking met te stellen dat het recht op antwoord reeds bestaat, en dit ook in de audio-visuele pers. Het dient dus niet meer in het voorliggend ontwerp van decreet te worden voorzien.

Een ander lid betreurt dat er nergens wordt bepaald wat het begrip „journalistieke deontologie” inhoudt. Ook in het geheel van de schrijvende pers wordt hierover niets bepaald.

De Gemeenschapsminister stelt echter dat recente rechtspraak een aantal bepalingen inhoudt.

Het vorige lid meent dat de clause „in een geest van strikte onpartijdigheid” niet identiek is aan de term „niet-discriminatie”. Hij wenst de clause „in een geest van strikte onpartijdigheid” omschreven te zien. Hij betreurt het gebruik van een andere terminologie dan deze gebruikt in het decreet van 28 december 1979 houdende het statuut van de Belgische Radio en televisie, Nederlandse Uitzendingen.

De hierin vermelde term „streng objectiviteit” heeft via een aantal conflicten een rechtsgrond gekregen.

De Gemeenschapsminister stelt dienaangaande vast dat de BRT zelf nog altijd zoekt wat „streng objectiviteit” in feite betekent. Hij merkt tevens op dat de term „onpartijdigheid” niet nieuw is. De wet van 18 juni 1930 op de stichting van het Belgisch Nationaal Instituut voor Radio-omroep en deze van 18 mei 1960 houdende organisatie van de Instituten der Belgische Radio en Televisie gebruikten reeds deze term. De Raad van Beheer van de BRT oordeelde in 1984 het woord „onpartijdigheid” ook beter dan de woorden „streng objectiviteit”.

Hetzelfde lid vindt de clause „zonder voorafgaande censuur van de overheid” te beperkend. In de niet-openbare televisieverenigingen is het niet noodzakelijk de overheid die censuur zou kunnen uitoefenen.

De Gemeenschapsminister verduidelijkt de bedoeling van de clause, namelijk zo objectief mogelijk, zonder bevoogding.

Een ander lid wijst erop dat artikel 18 van de Grondwet alle preventieve maatregelen, waaronder de censuur, verbiedt.

De Gemeenschapsminister repliceert dat er toch bepaalde vormen van censuur bestaan. Als voorbeeld citeert hij het uitoefenen van preventieve maatregelen bij films die een aantasting van de goede zeden inhouden. Hij wil daarom zoveel mogelijk garanties in het ontwerp van decreet inbouwen.

Een lid oordeelt echter dat de woorden „van de overheid” hier te veel zijn. Anders zou het de leiding van de niet-openbare televisievereniging toegelaten zijn om eventueel censuur uit te oefenen.

Door de heer J. Van Elewyck c.s. worden 2 amendementen in bij komende orde ingediend. Een eerste stelt strekt ertoe de eerste zin van artikel 8, § 2, tweede alinea als volgt te lezen :

„De niet-openbare televisieverenigingen hebben tot taak in een evenwichtig zendschema een verscheidenheid van infor-

matie, vorming en ontspanning te brengen”.

Hij verantwoordt dit amendement als volgt : het „evenwichtig zendschema” is een door de European Broadcasting Union opgelegde algemene vereiste. Ze dient uiteraard ook te gelden voor de niet-openbare televisieverenigingen.

Een tweede amendement strekt ertoe in fine van artikel 8, § 2 de woorden „van de overheid” weg te laten. Zijn verantwoording luidt als volgt :

- a) het begrip „overheid” is niet gedefinieerd ;
- b) elke vorm van censuur dient verworpen.

Een ander lid verduidelijkt dat censuur enkel van de overheid kan uitgaan.

De Gemeenschapsminister verwierpt ook ieder voorstel tot onverenigbaarheid tussen het uitoefenen van een journalistieke functie in de niet-openbare televisievereniging en deze van journalist in de geschreven pers. Hij kan het amendement in hoofddoel van de heer J. Van Elewyck c.s. volgen waar het een cumul van het uitoefenen van een journalistieke functie in de niet-openbare televisievereniging met een politiek mandaat wil tegengaan,

De indiener merkt op dat een dergelijk cumulverbod wel voorzien is in het decreet van 28 december 1979 houdende het statuut van de Belgische Radio en Televisie, Nederlandse Uitzendingen. Hij pleit ervoor om de lat gelijk te leggen : aan de niet-openbare televisieverenigingen moeten dezelfde verplichtingen worden opgelegd als aan de BRT.

De Gemeenschapsminister benadrukt het verschil tussen de privaatrechtelijke initiatieven zoals hier voorgesteld en het publiekrechtelijk statuut van de openbare omroep dat een aantal verplichtingen inhoudt die aan het private initiatief niet kunnen worden opgelegd.

Een lid oordeelt dat de indiener van verkeerde premissen vertrekt. Er wordt immers geen nieuw BRT-decreet gemaakt. Zijn amendementen gaan daarom uit van bepaalde vergissingen. Het begrip „geest van strikte onpartijdigheid” is daarom correct. Inzake het invoeren van een eventueel cumulverbod is het zijns inziens evident dat een regeling voor de BRT niet automatisch van toepassing zou zijn op een **privaatrechtelijk** zender.

Een ander lid vreest dat de politieke mandatarissen de **niet-openbare** televisieverenigingen als een propagandamiddel zullen beschouwen.

De Gemeenschapsminister herhaalt dat hij de twee voorgestelde verbodsbepalingen afzonderlijk wil beschouwen. Hij stelt zich wel vragen in verband met de grondwettelijke rechten. De niet-openbare televisieverenigingen zijn immers **privaatrechtelijk** ke organisaties. Het eventueel invoeren van een cumulatieve verbod tussen het uitoefenen van een journalistieke functie in de niet-openbare televisieverenigingen en een politieke mandaat zal hier moeten mee rekening houden.

Een lid concludeert dat de meerderheid binnen de Vlaamse Raad de volgende filosofie huldigt : naast de BRT wordt een concurrerende zender opgericht die wordt gefinancierd met privé-kapitaal. Indien binnen die filosofie minder strenge voorwaarden worden opgelegd aan de niet-officiële zenders vergeleken met deze die gelden voor de openbare zenders dan wordt aan concurrentievervalsing gedaan.

Een lid meent hierop te moeten stellen dat hier geen sprake is van de meerderheid maar van een meerderheid.

De Gemeenschapsminister is echter een andere mening

toegedaan. De BRT-personeelsleden zijn immers ambtenaren van een parastatale.

Het vorige lid repliceert dat de vele contractuelen geen ambtenaren zijn.

Een ander lid opteert voor twee concurrerende zenders, maar geen twee **BRT's**.

Een lid merkt op dat de BRT 5 miljard frank ter beschikking heeft ; de niet-openbare televisievereniging voor de gehele Vlaamse Gemeenschap zal het waarschijnlijk met minder dan 2 miljard frank moeten stellen.

Een lid komt terug op het huidige artikel 8, § 1. Hij suggereert om de tekst eventueel aan te vullen met de verplichting dat de economische stimulans en het nut op de tewerkstelling moet worden aangetoond.

Een ander lid meent dat dit echter niet nodig is : wat zal er nog allemaal moeten worden neergeschreven ?

De Gemeenschapsminister stemt in met het principe, maar merkt op dat men er niet is in geslaagd om een bepaling te vinden voor „Vlaamse produkties”. Mogelijk kunnen in het verslag een aantal elementen daartoe worden opgenomen.

Het vorige lid kant zich tegen dit voorstel. De Eerste Raad zal dit in de praktijk zelf moeten doen.

Een lid reageert negatief op deze laatste tussenkomst. In de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet wordt reeds op het belang van de eigen cultuur gewezen.

Het vorig lid wijst er echter op dat een opsomming van een aantal elementen in het verslag altijd onvolledig zal zijn.

De Voorzitter repliceert dat het verslag in tweede orde van belang is, na het decreet zelf. Een aantal richtinggevende elementen zouden in het verslag kunnen worden vermeld.

Een lid verwijst naar het voorstel van decreet van de heer A. Diegenant C.S. ter bevordering van de eigen muziekcultuur (Stuk 67 (1980-1981) — Nrs. 1 tot 7). Dit heeft nuttige resultaten als gevolg gehad. Het voorstel van decreet is uiteindelijk een resolutie geworden, maar de BRT probeert de bepalingen te volgen. Een resolutie kan immers richtinggevend zijn.

De Gemeenschapsminister stipt aan dat hier sprake is van een resolutie en niet van een decreet.

Een ander lid oordeelt dat de artikelen 9 en 12, waarin de Eerste Raad wordt vermeld, aan die Eerste Raad geen **controle-verplichting** inzake het aandeel der Vlaamse produkties oplegt. Bovendien, wanneer zijn er voldoende Vlaamse produkties ?

De Gemeenschapsminister verklaart dat de Executieve het aandeel Vlaamse produkties zal vaststellen. De Eerste Raad zal moeten nagaan of die voorwaarde wordt uitgevoerd.

Een lid vraagt waarom die controle-bevoegdheid niet aan de Vlaamse Raad wordt toevertrouwd.

*
* *

Na alle voormelde suggesties, gemaakte opmerkingen en discussies over de reeds ingediende amendementen en ingevolge het aannemen van de herschikking van de diverse paragrafen, en van de reeds aanvaarde tekst van § 1, gaat de Commissie eenparig akkoord om volgende tekst als amendement van de Gemeenschapsminister als basis te nemen voor de verdere bespreking.

„§ 1. De niet-openbare televisievereniging bedoeld onder ar-

tikel 7, 1°, a) van dit decreet moet een privaatrechtelijke vennootschap zijn met een participatie, uitsluitend bestaande uit aandelen op naam, van minimum 51 ten honderd in kapitaal door uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.

De verdelers kunnen in deze niet-openbare televisievereniging participeren zonder dat deze participatie in het kapitaal 20 ten honderd kan bereiken.

§ 2. De Vlaamse Executieve bepaalt de voorwaarden waaronder de niet-openbare televisieverenigingen erkend kunnen worden, rekening houdend met de bepalingen van de artikelen 5, 6, 7 en 8, § 4 van dit decreet. De voorwaarden hebben onder meer betrekking op de financiële en organisatorische structuur. De Vlaamse Executieve bepaalt eveneens de procedure zowel tot erkenning als tot intrekking van de erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen.

§ 3. De Vlaamse Executieve bepaalt in het erkenningsbesluit de duurtijd van de erkenning.

§ 4. De programma's van de niet-openbare televisieverenigingen bedoeld onder artikel 7, 1° van dit decreet, strekken tot het bevorderen van de communicatie en tot het bijdragen tot de algemene ontwikkeling.

Zij hebben tot taak een verscheidenheid van informatie, vorming en ontspanning te brengen. De Vlaamse Executieve bepaalt in het erkenningsbesluit de verhoudingen ter zake. In de programma's wordt het principe van elke vorm van niet-discriminatie gehuldigd. De informatieve programma's worden verzorgd in een geest van strikte onpartijdigheid volgens de regels van de journalistieke deontologie, zonder voorafgaande censuur.

§ 5. De Vlaamse Executieve legt voorwaarden op inzake het aandeel Vlaamse produkties in de programmering van de niet-openbare televisieverenigingen zoals bedoeld onder artikel 7, 1° en 3° van dit decreet. Zij kan dit ook doen in de programmering van de niet-openbare televisieverenigingen zoals bedoeld in artikel 7, 2° van dit decreet."

De Gemeenschapsminister voegt eraan toe dat men bij de tekst van § 4, tweede alinea van zijn amendement na de woorden „niet-discriminatie” even goed de woorden „in hoofde van ras, geslacht, nationaliteit, filosofische en ideologische overtuiging” zou kunnen toevoegen.

Een lid vraagt zich af of in het tweede lid van deze nieuwe § 1 ook niet dient te worden vermeld dat het participatie betreft uitsluitend bestaande uit aandelen op naam.

Sommige leden merken op dat deze laatste opmerking niet geheel de juiste bedoelingen zou weergeven. Wel dient de tussenzin „uitsluitend bestaande uit aandelen op naam” te worden verplaatst; hij dient aan te sluiten op de woorden „moet een privaatrechtelijke vennootschap zijn”.

De Commissie is het daarmee eens en de aldus verbeterde 1 van de nieuwe tekst van artikel 8 wordt aangenomen met 6 stemmen tegen 2 bij 3 onthoudingen.

Vervolgens wordt de nieuwe tekst van § 2 doorgenomen.

In deze nieuwe tekst van de § 2 is reeds het amendement van de heren F. Swaelen en G. Verhofstadt opgevangen (stuk 303 (1984-1985) — Nr. 2) dat oorspronkelijk was ingediend bij § 3, ertoe strekkend na de woorden „bepalingen van artikel 5, 6 en 7” de woorden „en artikel 8, § 2” in te voegen. Dit moet ingevolge de herschikking worden gelezen als „artikel 8, § 4”.

Een lid heeft in deze redactie enige moeite met de zinsnede „rekening houdend met de bepalingen van de artikelen . . .“. Het lid vraagt zich af of, ingevolge deze redactie, de Executieve bijkomende voorwaarden kan opleggen die in deze artikelen niet worden behandeld.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat dit laatste niet de bedoeling is : alleen de bepalingen van de genoemde artikelen zijn basis voor de erkenningsvoorwaarden.

De heer J. Van Elewyck dient dan een subamendement op het door de Gemeenschapsminister ingediende amendement in dat ertoe strekt in het eerste lid van § 2 de woorden „rekening houdend met” te vervangen door de woorden „in uitvoering van”.

De Commissie is het daar eenparig mee eens en gaat via subamendement eveneens eenparig akkoord om het tweede lid van § 2 als volgt te lezen :

„De Vlaamse Executieve bepaalt eveneens de procedure voor het verlenen, het opschorten en het intrekken van de erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen.”

De door de heer J. Van Elewyck c.s. ingediende amendementen in hooforde en bij komende orde bij het oorspronkelijk artikel 8, § 3, eerste alinea vervallen hierdoor.

Bij § 3 merkt een lid op dat deze redactie kan aanleiding geven tot willekeur en voorkeurbehandeling. Hij suggereert dat hier wordt toegevoegd dat dit moet gebeuren volgens objectieve criteria.

Een lid sluit zich daarbij aan : er moeten toch minstens bepaalde normen of criteria zijn, want anders kunnen sommige omroepverenigingen voor één jaar erkend worden en andere voor vijfjaar, wat voor de eerste groep eengrotere onzekerheid betekent.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat in principe gelijkaardige gevallen gelijk zullen worden behandeld. Hij stipt echter aan dat er binnen dezelfde categorie objectieve redenen kunnen zijn om een verschillende duur van erkenning te verlenen. Ook bij de categorie bedoeld in artikel 7, 3° (betaalomroep) kunnen er verschillende soorten en dus verschillende duurtijden van erkenning zijn. Het is derhalve gevaarlijk per categorie eenzelfde duurtijd te bepalen.

Een lid meent toch dat er bepaalde criteria voor de duurtijd algemeen kunnen zijn : bij voorbeeld de datum waarop de aanvragen binnen moeten zijn zou een objectief vertrekpunt kunnen zijn.

Een lid verklaart geen bezwaren te hebben om hier aan de uitvoerende macht de opdracht te geven dat zij zelf een aantal criteria vastlegt voor de erkenning, dit om eventuele willekeur te vermijden. Het woord „objectieve” is — zoals reeds vroeger gebleken is — een moeilijk te omschrijven en toe te passen begrip.

De heer L. Van den Bossche stelt voor na „bepaalt” volgende woorden toe te voegen: „in functie van door haar vooraf bepaalde criteria”. De Commissie is het daarmee eens. Paragraaf 3 wordt, met deze correctie, eenparig aangenomen.

De nieuwe versie van § 4 wordt door de Gemeenschapsminister toegelicht.

Bij § 4, eerste lid, van het amendement van de Gemeenschapsminister wordt door de heer J. Van Elewyck c.s. een subamendement ingediend, ertoe strekkend het eerste lid als volgt te lezen : „De programma's van de niet-openbare televisieverenigingen strekken tot het bevorderen van de commu-

nicatie en tot het bijdragen tot de algemene ontwikkeling.”

Na enige discussie blijkt dat het subamendement nagenoeg identiek is aan het amendement van de **Gemeenschapsminister**, zodat het subamendement zonder voorwerp is en met instemming van de indiener vervalt.

In verband met het punt van de discriminatie en de vraag of al dan niet een opsomming dient te worden gegeven van de soorten **discriminaties**, is de Gemeenschapsminister van oordeel dat beter geen limitatieve opsommingen worden gegeven.

Verschillende leden gaan om die redenen met een algemene terminologie akkoord : uiteraard wordt onder elke vorm van discriminatie verstaan discriminatie in hoofde van ras, geslacht, nationaliteit, filosofische en ideologische overtuiging en dergelijke meer.

De Commissie komt in fine van lid 2 van deze paragraaf eenparig tot volgende redactie : „In de programma's wordt elke vorm van discriminatie geweerd”. Hierdoor is het subamendement van mevrouw M. Smet C.S. houdende toevoeging van het woord „geslacht” in de opsomming, opgevangen.

Het subamendement in bij komende orde van de heer J. Van Elewyck C.S. ingediend als eerste amendement bij de voormalige § 2 wordt hier thans bij de aanhef van het tweede lid van § 4 besproken. De termen „ , in een evenwichtig zendschema,” moeten na het woord „taak” worden ingevoegd, aldus de auteur omdat deze term een door de „European Broadcasting Union” opgelegde vereiste is, die ook zou moeten gelden voor de niet-openbare televisieverenigingen. De Commissie is het daarmee eenparig eens.

Het tweede amendement in bijkomende orde, ingediend door de heer J. Van Elewyck C.S. bij het oorspronkelijk artikel 8, § 2, ertoe strekkend de woorden „van de overheid” weg te laten is, ingevolge het amendement van de Vlaamse Executieve, zonder voorwerp geworden.

Wat het derde lid betreft, zijn er verschillende problemen waarvan het voornaamste dat is van de omschrijving van het begrip „journalistieke deontologie”. Een lid meent dat zulk begrip nergens op een aanvaardbare manier omschreven is en legistiek niet te hanteren valt.

De Gemeenschapsminister meent dat een omschrijving daarvan kan worden gevonden in een vonnis van de vierde kamer van de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, inzake een persgeding.

De Gemeenschapsminister citeert volgend uittreksel uit de overwegingen van het vonnis

„De Rechtbanken moeten de Grondwet en de wetten op strikte wijze toepassen, in casu dus met eerbied voor de persvrijheid.

....

Hierbij moeten volgende beginsel en in acht genomen worden :

Algemeen kan worden gesteld dat de journalist het recht heeft zich op de meest negatieve wijze uit te drukken over al datgene waarover hij verslag uitbrengt, met als enige beperking — wanneer het niet om personen gaat — de openbare orde en de goede zeden. Zonder hierbij welkdanig verband met de besproken artikelen te willen leggen, mag beklemtoond worden dat de schrijver zelfs het recht heeft zich te vergissen, wanneer hij zich uitlaat over de Staat, het regime, de gemeenschap, een zekere maatschappij, en dezen in hun gewoonten of

methoden aanvalt. Wanneer hij handelt over personen, ligt de zaak anders. In beginsel heeft niemand het recht in het privé-leven van derden te dringen, ook de pers niet, wijl dit buiten haar taak valt.

Wanneer de journalist zich uitspreekt over personen die een rol vervullen in het openbaar leven is zijn vrijheid veel ruimer. Doch hier blijft het principe van kracht : de waarheid geen geweld aan te doen. Wanneer het handelingen betreft die aan de openbaarheid prijs worden gegeven, heeft hij het recht op spreken en schrijven, doch niet het recht zich te vergissen.

In het algemeen zal elk waardeoordeel over louter morele en subjectieve eigenschappen van de beoordeelde personen zijn verantwoordelijkheid volgens de regelen van het gemeen recht met zich brengen (zie O. Dalcq, La responsabilité des dommages causés par les moyens d'information de masse, 133, 135 en 136 en aangehaalde rechtspraak)."

Een lid meent dat ook in deze tekst het begrip „journalistieke deontologie” niet werd omschreven.

Een lid vindt het wel opportuun dat de termen „de regels van de journalistieke plichtenleer” opgenomen blijven in de tekst.

Er bestaan immers zekere regels, onder meer deze in de rechtspraak gehanteerd die het brede kader omschrijven waarbinnen de journalist zich deontologisch dient te bewegen.

Ook de Gemeenschapsminister benadrukt dit : de rechtspraak is ook een bron van recht ; ze vult de wet aan als er daar een leemte is, vooral wanneer het gaat over evolutieve begrippen als goede zeden of deontologie.

Een lid meent dat arresten op zich geen rechtsbasis zijn. In vele arresten over persdelicten (en spreker is lid geweest van een erkenningscommissie voor de titel van beroepsjournalist) wordt het gebruik van dit begrip zorgvuldig vermeden.

Een lid meent dat het veiliger is ter zake wel iets in de tekst op te nemen dan helemaal niets.

De heer A. De Beul stelt bij artikel 8,§ 4, derde alinea voor via subamendering in te voegen : „volgens de regels van de persvrijheid en van de journalistieke deontologie”.

Een lid meent dat het begrip persvrijheid een van de grondwettelijke vrijheden is die oorspronkelijk een heel andere betekenis heeft in de zin van het kunnen organiseren en uitgeven van een krant of tijdschrift.

Een ander lid meent dat het begrip „persvrijheid” intussen is geëvolueerd. In feite is men artikel 14 en 18 van de Grondwet als een geheel gaan beschouwen, waardoor persvrijheid ook de betekenis heeft gekregen van „vrijheid van schrijven”.

De Commissie opteert via subamendering eenparig na deze discussie voor het invoegen van de woorden „volgens de regels van de journalistieke plichtenleer”.

Vervolgens wordt nogmaals gediscussieerd over het begrip „censuur”.

Een lid meent dat met censuur steeds censuur van de overheid wordt bedoeld. Op de rest heeft de wetgever geen greep. Men kan zich inbeelden dat een privé-eigenaar van een medium wel de lijn wil bepalen van de krant of het station dat hij financiert. Men zou dus beter de termen „zonder voorafgaande censuur” weglaten.

Een lid wil de journalist beschermen tegen de censuur van de kapitaalhouder. Hij verwijst naar een evolutie in het buitenland (naar het zogenaamde comité van redacteurs) waar jour-

nalisten in groep samen beslissen over de inhoud van de krant.

Een lid meent dat aan privé-personen geen beperkingen binnen hun bedrijf kunnen worden opgelegd, tenzij de wettelijk bepaalde.

De heer A. De Beul dient vervolgens subamendementen in ertoe strekkend :

- 1) in het laatste lid van § 4 na de woorden „worden verzorgd” de woorden „door een onafhankelijke redactie” in te voegen ;
- 2) de woorden „zonder voorafgaande censuur” weg te laten.

Een lid sluit zich aan bij deze gedachte door te wijzen op de belangrijke ideeën van sommige sociologen over de evolutie van ons zogenaamd gemengd systeem. De overheid is in ons maatschappijmodel verplicht geweest zoveel taken op zich te nemen, dat er geen echt vrije-marktmodel meer bestaat.

Men legt nu aan de overheid zoveel normen op, dat het niet meer verantwoord is dezelfde normen niet te hanteren voor de privé-sector.

Een lid meent dat men de situatie toch niet kan vergelijken met de BRT-journalisten, die ambtenaar zijn. In de privé, zoals dat hier het geval zal zijn, gaat het over een contract, dat moet afgesloten worden tussen de diverse partijen.

Een lid meent toch dat men moet vermijden dat de kapitaalbezitters zouden wegen op de redactie. Dat is trouwens reeds in veel kranten het geval. De heer Van Elewyck c.s. dient derhalve een subamendement in waarbij de laatste zin van het tweede lid van § 4 zou worden aangevuld met de woorden „met waarborgen voor de redactionele onafhankelijkheid”.

Uiteindelijk gaat de Commissie hiermee eenparig akkoord en ze is het ook eenparig eens om het tweede deel aan te nemen van het subamendement van de heer A. De Beul ertoe strekkend de woorden „zonder voorafgaande censuur” weg te laten. Hiermee zijn dan ook de hoger genoemde subamendementen van de heren A. De Beul en J. Van Elewyck c.s. opgevangen.

Vervolgens wordt het subamendement in hoofddorde van de heer J. Van Elewyck c.s. ingediend bij de oorspronkelijke § 2 van artikel 8 hier bij het laatste lid van § 4 besproken.

Het subamendement luidt als volgt ; dit lid vervangen door volgende tekst :

„De niet-openbare televisieverenigingen zullen de nieuwsuitzendingen en de programma's met een algemeen informatief karakter verzorgen in een geest van strenge objectiviteit. Het uitoefenen van een journalistieke functie is onverenigbaar met het uitoefenen van functies in de geschreven pers of van een politiek mandaat.”

De indiener verantwoordt zijn subamendement als volgt. Het past aan de niet-openbare televisieverenigingen ter zake dezelfde verplichtingen op te leggen als aan de BRT (cf. art. 23, § 1 van het BRT-decreet).

Gezien de aanvaarding van andere amendementen bij dit laatste lid en de consensus over deze globale tekst, wordt de tekst ter stemming gelegd. Het subamendement wordt verworpen met 7 stemmen tegen 4.

Onmiddellijk daarop volgend dient de heer J. Van Elewyck c.s. een nieuw subamendement in, waardoor het laatste lid van § 4 aldus wordt aangevuld :

„Het uitoefenen van een journalistieke functie is onverenigbaar met het uitoefenen van een politiek mandaat.”

Een lid is het ermee eens als men hiermee de grote of belangrijke mandaten zou bedoelen. Gemeenteraadsleden of OCMW-leden zouden hier buiten beschouwing moeten worden gelaten. De indiener suggereert dan dat zijn tekst in fine wordt gewijzigd door „elk rechtstreeks gekozen mandaat”.

Andere leden vragen of „gecoöpteerd en/of provinciaal senator” dan wel verenigbaar zijn.

De Gemeenschapsminister vraagt zich af of de wetgever zulke normen aan de privé-sector kan opleggen en twijfelt aan het nut van deze bepalingen. De privé-eigenaar van een omroepvereniging kan, indien gewenst, deze normen zelf invoeren en toepassen.

Hierop wordt dit subamendement door de indiener ingetrokken.

De heer A. De Beul dient ten slotte bij § 4 een subamendement in, luidend als volgt :

Het punt § 4 aanvullen met volgende bepaling : „De Vlaamse Executieve regelt de toegang tot het gebruik van de niet-openbare televisieverenigingen, bedoeld in artikel 7, § 1 voor de concurrerende ideologische of filosofische strekkingen.”

De indiener refereert naar de reeds eerder ter zake gevoerde discussie en leest het advies van de Raad van State voor (Stuk 303 (1984-1985) — Nr. 4, blz. 2, punt 2). Met dit subamendement heeft de indiener geen enkele andere bedoeling dan tegemoet te komen aan de opmerkingen van de Raad van State en alle strekkingen een kans te geven. Deze principes behoren immers tot ons totaal cultuurpatroon.

Een lid vindt het advies niet zeer duidelijk maar meent dat er in het decreet nu reeds allerlei waarborgen zijn opgenomen, die daaraan min of meer tegemoet komen.

De Gemeenschapsminister meent dat het subamendement in theorie alleen op artikel 7, 1°, a, kan slaan. De indiener is eventueel akkoord om een verwijzing naar artikel 7, 1°, a, in zijn subamendement op te nemen.

Een lid betoogt dat het toch normaal is, wanneer een kapitaalbrenger in een omroep investeert, hij niet wil dat andere groepen vreemd aan zijn eigen ideeëngoed, hem worden opgedrongen. Er zijn wat de verdraagzaamheid betreft overigens normen genoeg in de nieuwe tekst van het decreet opgenomen.

Een lid merkt op dat de tekst van de thans opgenomen § 1 van artikel 8 veel waarborgen biedt. De indiener is het daarmee niet eens : hij vindt dit geen waarborg, want alles hangt ervan af welke groepen er in die uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen gaan opgenomen worden. Als men er bij voorbeeld bewust de Vlaamsnationale strekking zou weren, dan heeft deze in Vlaanderen belangrijke ideologische formatie geen toegang tot dit derde net. Men schept de illusie van een onpartijdig derde net, maar dat is lang geen waarborg.

De Gemeenschapsminister meent dat de Vlaamsnationale strekking in principe, via haar weekblad kan participeren en dat de thans voorliggende tekst van artikel 8 met onder meer de passus voor de „redactionale onafhankelijkheid” voldoende waarborgen biedt.

Het subamendement van de heer A. De Beul wordt verworpen met 4 stemmen voor, 4 stemmen tegen en 1 onthouding.

De aldus geamendeerde § 4 wordt aangenomen met 5 stemmen 4.

Bij de nieuwe § 5 komt het reeds vroeger bij de oorspronkelijke § 1 ingediende amendement, thans subamendement, ter

sprake van de heer J. Van Elewyck C.S. De indiener wil deze paragraaf vervangen door volgende tekst : „De niet-openbare televisieverenigingen zullen ten minste 25 procent van hun zendtijd vullen met Nederlandstalige produkties.”

Hij verantwoordt zijn subamendement als volgt. Het komt de Vlaamse Raad en zijn Executieve toe onze eigen cultuur te beschermen en te propageren – dit trouwens overeenkomstig artikel 36 van het EEG-Verdrag.

De Vlaamse Raad had dit reeds begrepen met het stemmen van het voorstel-Diegenant (Stuk 67 (1980-1981) – Nrs. 1 - 7). De in dit document opgelegde verplichtingen gelden natuurlijk ook voor de niet-openbare televisieverenigingen.

De motivatie van de auteur stoelde op verschillende argumenten zoals de bescherming en de stimulering van de eigen produkties, het economisch- en tewerkstellingseffect dat ervan uitgaat, de kwestie van de auteursrechten, en het beeld van de zender, beeld dat ons eigen cultureel gelaat moet in de verf zetten.

Verder verwijst de auteur naar de cultuurnotitie van minister Brinkman in Nederland. In deze notitie wordt gesteld dat de omroepen verplicht zijn om 20 % van de zendtijd aan culturele programma's te wijden. Aldus dragen ze bij tot de cultuurontwikkeling met als resultaat meer samenwerking tussen de kunstwereld en de omroep.

Uit de besprekingen van de Vlaamse Raad over de BRT wordt vastgesteld dat er maar 5 % tot 7 % eigen Nederlandstalige produkties zijn. De BRT heeft teveel buitenlandse reeksen en deze gevaren dreigen nog meer voor dit nieuwe type van omroep. Vervlakking en identiteitsverlies zijn de daaruit voortvloeiende gevolgen, waardoor ons eigen culturele gelaat helemaal gaat wegebben.

De Gemeenschapsminister repliceert met te citeren uit het ontwerp van de Nederlandse mediawet. Artikel 73, punt 4, zegt : „Ten aanzien van abonnee-programma's voor televisie, niet zijnde programma's die bestaan uit alfanumerieke gegevens en andere stilstaande beelden, kunnen bij algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld met betrekking tot het aandeel onderdelen van Nederlands culturele aard dat het programma moet bevatten.”

Verder valt nog te vermelden uit de tekst : „Tevens kan bij a.m.v.b. bepaald worden dat het abonnee-televisieprogramma een (groeidend) aandeel Nederlands cultureel produkt moet bevatten. Het is de bedoeling dat dit aandeel in vijf jaar gegroeid moet zijn tot tenminste 20 %. Deze produkties kunnen ook in een ander (EG-)land en/of met onderdanen van andere (EG-lid-)staten geproduceerd worden.”

De Gemeenschapsminister meent daarenboven dat de vergelijking tussen Nederland en Vlaanderen niet helemaal opgaat. Een lid geeft lezing van bovenvermelde resolutie-Diegenant en meent dat de cultuurnotitie van Brinkman ook hier van belang is.

Sommige leden merken op dat men beter de term Nederlandstalige dan Vlaamse gebruikt.

De Gemeenschapsminister dient op zijn amendement een subamendement in bij artikel 8, § 5 ertoe strekkend de woorden „Vlaamse produkties” te vervangen door de woorden „eigen culturele produkties.” Op die manier beschermt men ook de tewerkstelling.

Een lid dringt erop aan ter zake niets in de tekst van het decreet op te nemen. Wel moet gesteld worden (via het verslag) dat men voldoende ruimte moet voorzien voor de eigen culturele produkties, ook in de aanvangperiode.

Een lid meent dat men juist in de beginperiode normen moet opleggen, die dan liefst duidelijk (via een %) zijn omschreven, en vooral omdat met de term „eigen culturele produkties” voldoende speelruimte voor de zenders is voorzien. Dus de 20 % norm voor culturele produkties van Nederland zouden ook om redenen van integratie, hier dienen opgelegd.

De Gemeenschapsminister herhaalt dat het de bedoeling is in Nederland deze pas na 5 jaar te bereiken.

Een lid meent dat dit de verkeerde weg is. Men moet van bij de aanvang serieuze normen opleggen, want de beeldcultuur wordt weldra een van de voornaamste uitingen van onze cultuur. Denkend aan het tewerkstellingsaspect stelt de heer A. De Beul voor het subamendement van de heer J. Van Elewyck C.S. te amenderen door na het woord „produkties” de woorden „met een economisch of tewerkstellingseffect” toe te voegen.

De Gemeenschapsminister meent dat het ieders bezorgdheid is dat de eigen tewerkstelling wordt bevorderd en maakt zich sterk daarop toe te zien. Hij vraagt echter wel dat het gesubamendeerd amendement wordt verworpen, wat dan ook gebeurt met 8 stemmen tegen 5.

Vervolgens wordt paragraaf 5 aangenomen met 8 stemmen tegen 5, met dien verstande dat het woord „Vlaamse” wordt vervangen door de woorden „eigen culturele”.

Het artikel 8, zoals verbeterd en geamendeerd, wordt ten slotte aangenomen met 8 stemmen voor en 5 stemmen tegen.

De in eerste lezing aangenomen tekst luidt als volgt :

„Artikel 8

§ 1. De niet-openbare televisievereniging bedoeld onder artikel 7, 1° a) van dit decreet moet een privaatrechtelijke vennootschap zijn, uitsluitend bestaande uit aandelen op naam, met een participatie van minimum 5 1 ten honderd in het kapitaal door uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.

De verdelers kunnen in deze niet-openbare televisievereniging participeren zonder dat deze participatie in het kapitaal 20 ten honderd kan bereiken.

§ 2. De Vlaamse Executieve bepaalt de voorwaarden waaronder de niet-openbare televisieverenigingen erkend kunnen worden, in uitvoering van de bepalingen van de artikelen 5, 6, 7 en 8, § 4 van dit decreet. De voorwaarden hebben onder meer betrekking op de financiële en organisatorische structuur. De Vlaamse Executieve bepaalt eveneens de procedure voor het verlenen, het opschorten en het intrekken van de erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen.

§ 3. De Vlaamse Executieve bepaalt in functie van door haar vooraf bepaalde criteria in het erkenningsbesluit de duurtijd van de erkenning.

§ 4. De programma's van de niet-openbare televisieverenigingen bedoeld onder artikel 7, 1° van dit decreet, strekken tot het bevorderen van de communicatie en tot het bijdragen tot de algemene ontwikkeling. Zij hebben tot taak in een evenwichtig zendschema een verscheidenheid van informatie, vorming en ontspanning te brengen. De Vlaamse Executieve bepaalt in het erkenningsbesluit de verhoudingen ter zake. In de programma's wordt elke vorm van discriminatie geweerd. De informatieve programma's worden verzorgd in een geest van strikte onpartijdigheid en volgens de regels van de journalis-

tieke plichtenleer, met waarborgen voor de redactionele onafhankelijkheid.

§ 5. De Vlaamse Executieve legt voorwaarden op inzake het aandeel eigen culturele produkties in de programmering van de niet-openbare televisieverenigingen zoals bedoeld onder artikel 7, 1° en 3° van dit decreet. Zij kan dit ook doen in de programmering van de niet-openbare televisieverenigingen zoals bedoeld in artikel 7, 2° van dit decreet.”

Zoals reeds hoger vermeld werd een amendement in hoofdorde van de heer J. Van Elewyck c.s. om een nieuw artikel 8bis in te voeren, houdende invoering van een procedure voor verlenging en intrekking van de erkenning, opgevangen door het aannemen van het laatste lid van § 2. Het amendement vervalt derhalve.

*

* *

De heer J. Van Elewyck c.s. dient dan opnieuw een amendement in ertoe strekkend een nieuw artikel 8ter in te voegen, luidend als volgt : „De niet-openbare televisieverenigingen bezorgen de programma's zonder kosten voor de verdeler, aan de kopstations van de verdeler.”

Het past volgens de indiener niet de verdeler – en dus de kabelabonnee – te doen betalen voor het door de RTT te verzorgen transport van de signalen tussen de eindregie van de niet-openbare televisievereniging en het kopstation van de verdeler.

De indiener verduidelijkt dat de kosten worden berekend per abonnee en per lijn in de stralenbundel. De in artikel 7, 1°, a en b, bedoelde verenigingen moeten er zorg voor dragen dat de programma's bezorgd worden zonder kosten voor de verdeler.

De Gemeenschapsminister meent dat heel wat stations op de kabel zijn gekomen zonder bijkomende kosten.

Een lid repliceert dat de kabelmaatschappijen deze stations zelf hebben gewild, wat een groot verschil is met een verplichting om programma's door te geven zoals bepaald in artikel 3, § 1.

Men dient, aldus de indiener, te beletten dat men de bijkomende transmissiekosten ten laste van de verdeler, dus van de abonnee, laat gebeuren.

Een lid stelt een vraag naar de financiële gevolgen. Als iedereen wordt verplicht, aldus het lid, om op de kabel aan te sluiten, dan is er geen vrijheid wanneer men altijd moet bijbetalen voor niet-gevraagde bijkomende programma's. Dus wat gaat het kosten en wie gaat het betalen ? Met andere woorden wie bewijst dat men niet zal doorberekenen aan de abonnees ?

De Gemeenschapsminister repliceert dat dit een probleem van prijsvorming is, wat niet onder de bevoegdheid ressorteert van de Vlaamse Gemeenschap. De maatschappijen zijn volledig bij machte zelf akkoorden te sluiten.

Een lid meent dat het moeilijk is om te veralgemenen, maar hij meent dat de redenering wel opgaat voor artikel 3, § 1, 1°.

Wanneer er geen verplichting bestaat, is het normaal dat via onderhandelingen naar een afspraak wordt toegewerkt, en dan kan er ook iets ten laste van de verdeler vallen. Maar voor het maken van de programma's door de N.O.T. kunnen geen kosten worden opgelegd aan de verdeler en dus ook niet aan de

abonnee.

De indiener subamendeert dan zijn amendement door na het woord „programma's” de woorden „bedoeld in artikel 3, § 1, 1°” in te voegen.

Een lid wil weten of er voor de verdeler voordelen zijn verbonden, als deze verplicht wordt de N.O.T.-programma's door te geven.

Een lid meent dat de verdelers – meestal intergemeentelijke maatschappijen – als eerbare partners moeten worden beschouwd. De vraag is hoe de verplichte programmatie langs een kanaal wordt gerealiseerd. Het lid meent dat dit kan via de interconnectie.

Een lid stelt dat de interconnectie niets kost : het enige wat kan kosten meebrengen voor het verplicht doorgeven is de straalverbinding. En dit moet zonder kosten voor de verdeler.

De Gemeenschapsminister stelt dat dit buiten de filosofie van het decreet valt. Indien de RTT dit opvangt (via nationale wet) dan zijn er geen kosten.

Terloops merkt de Gemeenschapsminister op dat de kabel-distributiemaatschappijen de kosten om RTL te capteren zelf hebben gedragen.

Een lid weerlegt dat RTL tot Brussel de kosten van straalverbinding draagt, van waar het signaal wordt verdeeld. Hetzelfde lid stelt dat het alleen de bedoeling is een serie mogelijke en zelfs zeer waarschijnlijke rechtsgedingen te voorkomen alsmede de kijker te beschermen tegen verplichte verhoging van het abonnementsgeld.

Ter stemming gelegd wordt het gesubamendeerd amendement tot invoering van een nieuw artikel 8ter verworpen met 4 stemmen voor en 5 stemmen tegen.

Artikel 9

Op artikel 9, § 1 wordt een amendement ingediend door de heer A. Coppieters C.S. (Stuk 303 (1984-1985) — Nr. 3). Het strekt ertoe op de derde regel na de woorden „openbare orde” de volgende woorden in te voegen „of die mensonterende gruwel- en geweldscenes omvatten die niet passen in het kader van een objectieve berichtgeving”.

Een lid vindt dit amendement verstrekkend. Anderzijds vraagt hij of deze opsomming wel nodig is. Niemand mag bijvoorbeeld de openbare orde verstoren.

Een ander lid stelt dat beide stellingen valabel zijn : enerzijds niet nodeloos herhalen wat in andere wetten is vermeld, anderzijds een expliciete vermelding in het decreet waardoor iedereen er onmiddellijk wordt aan herinnerd. Het lid steunt het amendement van de heer A. Coppieters C.S. : immers bepaalde clips gaan nu wel degelijk die richting uit.

Het vorig lid blijft erbij dat de inhoud van dit amendement heel gevaarlijk is. De uitzending bijvoorbeeld van het Heizel-drama naar aanleiding van de voetbalwedstrijd Liverpool - Juventus was mensonterend maar toch objectief. Het lid opteert om eventuele betwistingen door een rechtbank te laten oplossen.

Een lid meent dat het de verdeler is tot wie dat verbod zich richt. Hij maakt vervolgens de opmerking dat in het strafrecht niet gesproken wordt over belediging voor een „vreemde staat” maar over staatshoofden. Hij suggereert om artikel 9, § 1 weg te laten.

De G emeenschapsminister repliceert dat artikel 9, § 1 identiek is aan artikel 23, § 1, eerste alinea van het decreet van 28 december 1979 houdende het statuut van de Belgische Radio en Televisie, Nederlandse Uitzendingen. Het verbod richt zich niet naar de verdeler maar naar de niet-openbare televisievereniging. Het al of niet behouden van § 1 is een optie die moet worden genomen.

Een lid wijst op het door elkaar gebruiken van de woorden „uitzenden” en „verzorgen”. Beter ware ook de woorden „niet-openbare televisieverenigingen” te gebruiken, anders zouden gebeurlijk de verdelers kunnen worden gevisieerd.

De Gemeenschapsminister verwijst naar artikel 7 van het koninklijk besluit van 24 december 1966 waar de verantwoordelijkheid bij de verdeler wordt gelegd. Dit kan hier echter niet. Hij steunt de suggestie om de woorden „niet-openbare televisieverenigingen” in de tekst op te nemen. Wel pleit hij voor het behoud van de opsomming : de televisieverenigingen zullen door deze expliciete herhaling zeker weten waaraan zij zich dienen te houden.

Een lid vraagt hoe sommige bepalingen van artikel 8 verenigbaar kunnen zijn met artikel 9, § 1. Hij geeft als voorbeeld een objectieve uitzending over Zuid-Afrika. Het lid pleit ervoor onzinnige bepalingen uit het boven meer vermeld decreet van 28 december 1979 niet over te nemen.

Een ander lid vermoedt echter dat geen enkel land tot op heden een klacht heeft ingediend.

Een lid vreest dat aan de E reraad een bijkomende normering zal worden toevertrouwd, en dit afwijkend van het strafrecht.

De Gemeenschapsminister repliceert dat deze materie enkel aan de Executieve toekomt.

Een ander lid pleit ervoor om het amendement van dé heer A. Coppieters C.S. aan te nemen.

De Gemeenschapsminister vraagt zich af of bijvoorbeeld gruwelscenes uit concentratiekampen dan nog wel zouden kunnen worden uitgezonden ?

Het vorig lid repliceert hierop dat het ganse decreet in zijn geheel dient gelezen, onder meer met de verplichting tot objectieve berichtgeving.

Een ander lid stelt dat de mensen het beu zijn met allerlei zaken te worden geconfronteerd.

Een lid vindt het nodig dat de tekst in dit geval zou worden vervolledigd.

Het amendement van de heer A. Coppieters c.s. wordt vervolgens ingetrokken.

Door de heer J. Van Elewyck wordt een amendement ingediend dat ertoe strekt artikel 9, § 1 weg te laten.

Een lid steunt dit amendement : de bescherming van de ideologische en filosofische minderheden werd ook niet herhaald, dit moet dus ook niet met de strafrechtelijke bepalingen gebeuren.

Het amendement van de heer J. Van Elewyck wordt verworpen met 8 stemmen tegen 5.

Een lid stelt vragen naar de aanhef van artikel 9, § 1. Voor wie geldt het verbod ? Voor de N.O.T. ? Voor de verdeler ? Wat betekent „uitzenden” in de samenhang van dit ontwerp ?

Na bespreking dient de Gemeenschapsminister een amendement in dat ertoe strekt in artikel 9, § 1 de woorden „Het is verboden programma's uit te zenden . . .” te vervangen door de woorden „Het is de niet-openbare televisieverenigingen verboden programma's aan te bieden . . .”.

Het amendement van de Gemeenschap sminister wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 5.

Een lid stelt vast dat ingevolge artikel 9, § 2 aan de Ereraad de bevoegdheid wordt toegekend om onder andere de kapitaalstructuur van de niet-openbare televisieverenigingen na te gaan. Hierdoor wordt aan de Ereraad de bevoegdheid van een onderzoeksrechter toegekend. Dit veronderstelt een eigen administratie en een eigen wettelijk vastgelegde procedure. Het lid wenst te weten hoe de Ereraad werkt : op eigen initiatief, op vraag van de Executieve of ingevolge een klacht. Wie draagt de kosten die aan de Ereraad en de daarmee gepaard gaande structuren zijn verbonden ? Het is zijns inziens duidelijk dat de Executieve zelf over de naleving van de verplichtingen moet waken. Verder beschikt de Vlaamse Executieve over de Vlaamse Mediaraad. De Executieve kan, via die Raad, op allerlei diensten een beroep doen. Bovendien is er ook een Comité van Experts aan de Mediaraad verbonden.

Het lid vraagt tevens of artikel 9, § 2 tot gevolg heeft dat overtredingen van de verplichtingen, voorzien in de artikelen 6, 7 en 8 van dit decreet, niet meer tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren.

De Gemeenschapsminister verduidelijkt dat de rechtbanken nooit kunnen worden uitgesloten. Tevens wijst hij op een groot verschil tussen de Ereraad en de Vlaamse Mediaraad : de eerste oordeelt, in tegenstelling tot de tweede, post factum.

Door de heer J. Van Elewyck c.s. wordt vervolgens een amendement in hoofdde ingediend dat ertoe strekt artikel 9, § 2 weg te laten. Hij verantwoordt zijn amendement door erop te wijzen dat de Vlaamse Executieve zelf de verantwoordelijkheid draagt over de naleving van de verplichtingen via de Vlaamse administratie.

Een lid antwoordt aan de Gemeenschapsminister dat de Vlaamse Mediaraad over alle problemen met betrekking tot het mediagebeuren advies kan uitbrengen en tevens advies over nieuwe voorstellen kan formuleren. Hij steunt de idee om de administratie van de Vlaamse Gemeenschap opdracht te geven om het naleven van de bepalingen te controleren. De Ereraad zou volgens het lid wel advies over andere zaken mogen uitbrengen. Hij kant zich tegen een delegatie van bevoegdheden aan een Ereraad, waarvan de samenstelling zelfs niet is gekend.

De Gemeenschapsminister deelt hierop mee dat de meerderheid der leden van de Ereraad uit magistraten zal bestaan. Dit is een waarborg voor de onafhankelijkheid van de Ereraad. Hij denkt verder dat de Vlaamse Mediaraad, bestaande uit 50 à 60 leden, niet post *factum* kan oordelen. De bedoeling is een rechtstreekse inmenging van de Vlaamse Executieve in deze materies, onder meer op het vlak van de onpartijdigheid, te vermijden. Men wil hiertoe komen via de instelling van een Ereraad, bestaande uit een meerderheid van magistraten. Verder zullen de hier gestelde vragen in de uitvoeringsbesluiten worden beantwoord.

Een ander lid noemt de vaagheid die rond deze Ereraad heerst gevaarlijk. Hij wil weten welke andere personen er naast de magistraten in de Ereraad zullen zetelen.

Ook voor de Raad van State is het onduidelijk of de Ereraad over een loutere adviesbevoegdheid of een **beslissingsbevoegdheid** zal beschikken.

Hetzelfde lid vraagt of met deze Ereraad in feite een soort orde wordt bedoeld. Zullen er behalve magistraten ook belanghebbenden in zetelen ? Hij zou deze oplossing zeker betreuren.

Een ander lid wijst erop dat justitie een nationale bevoegdheid is. Magistraten kunnen er dus niet worden in benoemd.

De Gemeenschapsminister repliceert dat aan de magistraten kan worden voorgesteld om in de Ereraad te zetelen.

Door de heer J. Van Elewyck c.s. wordt in eerste bij komende orde een amendement ingediend dat ertoe strekt artikel 9, § 2 als volgt te wijzigen :

„Er wordt een Raad van Advies opgericht, samengesteld uit vier leden die gekozen worden door de Vlaamse Mediaraad en vier leden die worden voorgedragen door de Vlaamse Executieve”.

Zijn verantwoording luidt als volgt.

Bij belangrijke beslissingen betreffende de media dient de Mediaraad te worden geraadpleegd. Het is dus billijk om ten minste de helft van de leden van deze adviesraad te laten voordragen door de Mediaraad.

Een lid opteert voor het toevertrouwen van de controle-taak aan een inspectiedienst van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Bepaalde problemen kunnen voor advies aan de Vlaamse Mediaraad worden voorgelegd. Het **beslissingsrecht** moet echter bij de Executieve blijven. Eventueel zou, zoals wordt voorgesteld in het amendement van de heer J. Van Elewyck c.s., een adviesorgaan kunnen worden aangesteld om adviezen uit te brengen.

De Gemeenschapsminister betwijfelt dat de Vlaamse **Mediaraad** adviezen over de objectiviteitsplicht kan uitbrengen.

Het vorige lid verwerpt iedere delegatie aan **privé-organismen**. Administratiefrechtelijk kan dit niet. De indiener van het amendement verklaart dat het de taak is van de Executieve

om te waken over de naleving van de opgelegde verplichtingen Indien voorliggende tekst wordt aangenomen dan kan in de Vlaamse Raad geen enkele Gemeenschapsminister nog ter verantwoording worden geroepen. Immers, het is dan niet langer de Executieve die over de naleving der verplichtingen waakt.

Als gevolg van de besprekingen dient de **Gemeenschapsminister** een amendement in dat ertoe strekt artikel 9, § 2 als volgt te lezen :

„Voor de controle op het naleven van de verplichtingen vermeld in artikel 6, 7 en 8 van dit decreet laat de Vlaamse Executieve zich adviseren door een Ereraad waarvan ze de samenstelling, de werking en de bevoegdheid bepaalt.”

De Gemeenschapsminister wijst erop dat in plaats van de woorden „zich adviseren” men even goed de woorden „zich bij staan” had kunnen weerhouden.

Vervolgens verstrekt de Gemeenschapsminister volgende verantwoording.

Ingevolge artikel 12 kan de Vlaamse Executieve de erkenning intrekken of opschorten, in geval van niet-naleving van het decreet.

Voor de vaststelling van het niet naleven van de artikelen 6, 7 en 8 dient de Vlaamse Executieve zich te laten bijstaan (of zich te laten adviseren) door een onafhankelijke Ereraad, omdat het hier artikelen betreft die inhoudelijk zijn en te maken hebben met principes als discriminatie, onpartijdigheid enzovoort.

Het Cultuurpact dient toegepast op de samenstelling van de Ereraad.

Het is niet zinvol de Mediaraad, of een afdeling ervan, te belasten met deze taak omdat de onafhankelijkheid van de Ereraad wordt nagestreefd terwijl in de Mediaraad veelal personen zullen zitting hebben die een bepaalde vereniging of instelling (dus een bepaald belang) vertegenwoordigen.

De Ereraad, om effectief te werken, kan ook niet uit veel leden bestaan.

Niettegenstaande de Ereraad behouden blijft treedt er geen delegatie van bevoegdheden op : hij adviseert enkel de Executieve. De Ereraad is een adviesorgaan en geen beslissingsorgaan.

Een lid is de Gemeenschapsminister, althans gedeeltelijk, erkentelijk omdat hij aan een aantal bezwaren vanwege de Commissie is tegemoetgekomen. Fundamenteel blijft echter dat er een Vlaamse Mediaraad bestaat. Het lid citeert artikel 3 van het decreet houdende oprichting van de Vlaamse Mediaraad :

„De Mediaraad heeft als opdracht, op verzoek van de Vlaamse Executieve, van de Vlaamse Raad of op eigen initiatief, advies uit te brengen over alle aangelegenheden die het mediabeleid betreffen.

Tot de bevoegdheidssfeer van de Mediaraad behoren de volgende sectoren : de radio-omroep en de televisie, de schrijvende pers en alle andere communicatie- en informatiemiddelen.”

Het lid begrijpt daarom niet waarom er nog een nieuwe structuur dient opgericht. Dit zal tot gevolg hebben dat er door diverse Raden verschillende adviezen zullen worden uitgebracht. De Vlaamse Mediaraad kan immers ook op eigen initiatief of op verzoek van de Vlaamse Raad een advies uitbrengen.

De Gemeenschapsminister repliceert dat dit zo werd gewild bij de oprichting van de Vlaamse Mediaraad.

Het vorig lid waarschuwt voor mogelijke conflicten ingevolge tegenstrijdige adviezen.

De Gemeenschapsminister verduidelijkt dat de Executieve de Ereraad zal raadplegen en niet de Mediaraad. Niemand kan de Vlaamse Mediaraad beletten zelf advies uit te brengen. De mogelijkheid moet echter bestaan dat de Executieve zich tot een beperkte groep richt om vlug een advies te bekomen. Dit advies dient van een zo onafhankelijk mogelijke raad uit te gaan.

Hetzelfde lid heeft daar begrip voor : de nodige snelheid is inderdaad vereist. Maar binnen de Vlaamse Mediaraad bestaat er toch een Comité van Experts ?

De Gemeenschapsminister meent dat de Vlaamse Mediaraad in de eerste plaats wordt geconfronteerd met een reeks algemene problemen en, in tegenstelling met de Ereraad, niet met zeer specifieke gevallen die allen op een zeer beperkt domein betrekking hebben. Daardoor werkt de Ereraad veel vlugger en efficiënter.

Het vorige lid wijst erop dat de Ereraad alleen een advies kan uitbrengen op verzoek van de Executieve. Tot de Vlaamse Mediaraad integendeel kan iedereen zich richten.

De Gemeenschapsminister stelt dat, ingevolge voorliggend ontwerp van decreet, de Ereraad enkel de controle op de naleving van de verplichtingen vermeld in de artikelen 6,7 en 8 kan verrichten. Andere personen of instellingen dan de Executieve dienen zich dus tot deze laatste te wenden.

Een lid volgt ter zake de visie van de Gemeenschapsminister. Er is een duidelijk verschil van roeping tussen de Mediaraad en de Ereraad. Het is verkeerd om iemand toe te staan rechtstreeks naar de Ereraad te gaan. Een verhaal bij de Ereraad, dat een adviesorgaan is, is niet mogelijk. Het is de Executieve die beslist. Aan de naam „Ereraad” kleven wel bepaalde consonanties. Hij suggereert deze benaming te vervangen.

De Gemeenschapsminister dient daarom een subamendement in op zijn amendement dat ertoe strekt in het artikel 9 het woord „Ereraad” te vervangen door het woord „Raad”. Daaruit volgt dat het woord „Ereraad” ook in artikel 12 moet worden vervangen door het woord „Raad”.

De heer A. De Beul dient eveneens een subamendement in op het amendement van de Gemeenschapsminister. Het strekt ertoe de woorden „door een Ereraad waarvan ze de samenstelling, de werking en de bevoegdheid bepaalt” te vervangen door de woorden „door de Vlaamse Mediaraad”.

De indiener wijst erop dat het de Executieve is die de termijn bepaalt waarin de Mediaraad zijn advies moet uitbrengen : dit laat dan alle mogelijkheden open en conflictsituaties — advies Mediaraad versus advies Ereraad — worden vermeden.

Het amendement in hoofddorde van de heer J. Van Elewycck C.S. wordt vervolgens door de Commissie verworpen met 6 stemmen tegen 3.

Bij de bespreking van het amendement in eerste bij komende orde van de heer J. Van Elewycck C.S. stipt de indiener aan dat dit amendement in ruime mate tegemoet komt aan de wens van de Executieve om vlug te kunnen werken. Het amendement heeft het bijkomende voordeel dat het aansluit bij de bepalingen van de Cultuurpactwetgeving.

De Gemeenschapsminister blijft bij zijn stelling dat alle le-

den door de Executieve dienen te worden aangeduid.

De indiener herhaalt dat het zijn bedoeling is om conflicterende adviezen, namelijk tussen de Ereraad en de Mediaraad, te vermijden.

Een lid treedt deze visie bij. Aan de Ereraad moet een **gemeende** structuur worden gegeven. De verdeling volgens de Cultuurpactwetgeving is geen beletsel voor een ruime en gespecialiseerde keuze.

De Commissie verwierpt vervolgens het amendement in eerste bijkomende orde, ingediend door de heer J. Van Elewyck c.s., met 6 stemmen tegen 3.

Door de heer J. Van Elewyck c.s. wordt vervolgens een amendement in tweede bijkomende orde ingediend. Het strekt ertoe in artikel 9, § 2 de woorden „waarvan ze de samenstelling, de werking en de bevoegdheid bepaalt.” te vervangen door de volgende tekst :

„De Vlaamse Executieve legt de werking van deze Raad vast met dien verstande dat de Raad de bevoegdheid heeft om op eigen initiatief adviezen te formuleren over de toepassing van dit decreet en verplicht is advies te formuleren op vraag van elke belanghebbende en van de Vlaamse Executieve binnen de door de Executieve gestelde termijn.”

Zijn verantwoording luidt als volgt : dit amendement heeft tot doel de adviesraad een werkelijke en autonome taak te bezorgen. De Raad staat open voor vragen om advies zowel vanwege de Vlaamse Executieve, als vanwege alle belanghebbenden bij deze problematiek.

Ook dit amendement in tweede bijkomende orde van de heer J. Van Elewyck c.s. wordt eveneens verworpen met 6 stemmen tegen 3.

Het subamendement van de heer A. De Beul wordt verworpen met 6 stemmen tegen 3.

Een lid wenst een verduidelijking van het amendement van de Gemeenschapsminister : laat de Executieve zich bijstaan of adviseren ?

Het gesubamendeerd artikel 9, § 2 wordt door de Commissie met 6 stemmen tegen 3 aangenomen.

De Commissie neemt vervolgens het gewijzigd artikel 9 met 6 stemmen tegen 3 aan.

De in eerste lezing aangenomen tekst luidt als volgt :

„Artikel 9

§ 1. Het is de niet-openbare televisieverenigingen verboden programma's aan te bieden die strijdig zijn met de goede zeden, de veiligheid van de Staat of met de openbare orde of die een belediging kunnen uitmaken voor andermans overtuiging of voor een vreemde Staat.

§ 2. Voor de controle op het naleven van de verplichtingen vermeld in artikel 6, 7 en 8 van dit decreet laat de Vlaamse Executieve zich adviseren door een Raad waarvan ze de samenstelling, de werking en de bevoegdheid bepaalt.”

*
* *

Vervolgens legt de heer J. Van Elewyck c.s. een amendement ter tafel ertoe strekkend in hoofdstuk III de artikelen als volgt te hernummeren :

„Artikel 5 blijft artikel 5 ;

Artikel 6 blijft artikel 6 ;

Artikel 7 wordt artikel 9 ;

Artikel 8 wordt artikel 7 ;

Artikel 9 wordt artikel 8.”

Duidelijkheidshalve voegt hij eraan toe dat in feite voorgesteld wordt de artikelen 7, 8 en 9 als volgt te rangschikken : 8, 9, 7.

In dit verband wijst hij erop dat artikel 7 in feite een beperkte numerus clausus invoert.

Een lid wijst erop dat voor de leesbaarheid artikel 7 best vóór artikel 8 komt. Artikel 8 verwijst immers naar artikel 7.

De indiener van het amendement repliceert hierop met te stellen dat de artikelen 5 en 6 over de erkenningsvoorwaarden handelen en artikel 8 daar eveneens over handelt. Bijgevolg moet logischerwijze artikel 7 na artikel 8 komen

De Gemeenschapsminister repliceert dat de huidige volgorde even logisch is.

De indiener trekt hierop zijn amendement in.

Artikel 10

Op artikel 10 dienen de heren F. Swaelen en G. Verhofstadt een amendement in ertoe strekkende de tekst van artikel 10 als volgt te vervangen : „De niet-op enbare televisieverenigingen kunnen worden onderworpen aan het betalen van rechten op basis van het aantal kabelabonnees dat kan bereikt worden door de programma's van de niet-openbare televisieverenigingen bedoeld onder artikel 7,1° en 2°, en op basis van het aantal inschrijvers voor de verstrekte diensten indien het niet-openbare televisieverenigingen betreft bedoeld onder artikel 7,3°.

Het bedrag van de heffing wordt bepaald in een decreet.

Wanneer de verdeler, op basis van artikel 3, § 2 van dit decreet, programma's overbrengt van buitenlandse omroepverenigingen die hetzelfde karakter hebben als programma's van niet-op enbare televisieverenigingen, wordt de verdeler onderworpen aan het betalen van rechten zoals bepaald in het eerste en tweede lid van dit artikel.”

Een indiener van het amendement motiveert dit amendement.

Bij het concipiëren van dit artikel werd gedacht aan het toepassen van artikel 2 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. Dit artikel bepaalt :

„De niet-fiscale inkomsten verbonden aan de uitoefening van de in de artikelen 4,5 en 6 van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen bedoelde bevoegdheden komen aan de bevoegde overheid toe.”

Het betreft de niet-fiscale inkomsten die verbonden zijn aan de materies waarvoor de deelgebieden autonoom bevoegd zijn en die opgesomd zijn in de artikelen 4,5 en 6 van de bijzondere wet. Deze inkomsten komen integraal aan de deelgebieden toe. Hoewel aanvankelijk slechts gedacht werd aan de opbrengsten uit de exploitatie van de bossen en het afleveren van vis- en jachtverloven, dient dit toch ruimer geïnterpreteerd te worden. Daarom werd geopteerd om dit systeem ook hier van toepassing te stellen.

De Raad van State heeft in zijn aanvullend advies gesteld dat, nu het duidelijk is dat het verzorgen van programma's niet het karakter heeft van een openbare dienst, en omwille het feit dat de erkenning ook niet met enige andere prestatie van de overheid gepaard gaat, de inkomsten welke de overheid zich naar aanleiding van zo'n erkenning wil verschaffen alleen maar het karakter van een belasting kunnen hebben.

De Raad heeft dus blijkbaar geen rekening gehouden met de toelichting van artikel 10 waarin met name het karakter van niet-fiscale inkomsten werd verdedigd.

Alleszins zijn wij van mening dat rekening dient gehouden, in dergelijk belangrijk artikel, met de opmerking van de Raad van State.

Luidens artikel 110, § 2, van de Grondwet kan echter geen belasting ten behoeve van een Gemeenschap worden ingevoerd dan door een decreet, wat betekent dat de essentiële elementen van de belasting, met andere woorden de voorschriften waarbij de grondslag en het tarief van de belasting met nauwkeurigheid worden bepaald, door de decreetgever zelf moeten worden vastgesteld.

Het is dus nodig dat in een decreet de grondslag en het tarief duidelijk vastgelegd moeten worden wat, in het ontwerp werd overgelaten aan de Vlaamse Executieve.

Daarom werd een amendement voorgelegd waarin het principe van de heffing ingeschreven wordt maar naar een volgend

decreet verwijst om de grondslag en het tarief vast te stellen.

Een lid stelt dat de voorgestelde tekst van het amendement tegemoetkomt aan de opmerkingen van de Raad van State (Stuk 303 (1984-1985) — Nr. 4, blz. 4). Het lijkt hem voor een deel althans legistiek overbodig te bepalen dat een in dit ontwerp van decreet opgenomen principe, namelijk de heffing, verder zal worden uitgewerkt in een volgend ontwerp van decreet. Het tweede lid van het amendement van de heren F. Swaelen en G. Verhofstadt is derhalve overbodig en moet worden weggelaten.

Een indiener van het amendement verklaart dat het legistiek niet onlogisch is in een ontwerp van decreet te stellen welke de grondslag is van een heffing en tegelijkertijd voor de modaliteiten van deze heffing te verwijzen naar en volgend decreet.

Een ander lid stelt eveneens dat het tweede lid van het amendement een overbodige intentieverklaring is : ofwel regelt men de heffing integraal in dit decreet ofwel zwijgt men erover en regelt men deze aangelegenheid in een volgend decreet.

Nog een lid wijst op de onvolkomenheid van de verwijzing naar een volgend decreet om het bedrag van de in het amendement opgenomen heffing te bepalen. Immers op die manier kan men het onderhavig decreet niet toetsen aan de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen waarin wordt gesteld dat de totale fiscale druk tot 1986 niet mag stijgen.

Terloops stelt hetzelfde lid de vraag in hoever de procedure vermeld in artikel 12, § 1,2e lid van voormelde wet namelijk het voorafgaand overleg tussen de nationale Regering en Gemeenschaps- en Gewestexecutieven om te waken over de verhoging van de fiscale druk, reeds werd toegepast.

Een derde vraag van dit lid is te weten of de Executieve reeds zicht heeft op een door de Raad van State opgeworpen probleem, namelijk dat moet rekening worden gehouden met de voorschriften van het EEG-recht bij het heffen van rechten wanneer programma's van buitenlandse omroepverenigingen worden doorgegeven

Een indiener van het amendement stelt dat de opmerking inzake de toetsing aan de eventuele verhoging van de fiscale druk voorbarig is. Het staat immers nog niet vast dat en in hoever de heffingen op de particulieren zullen worden afgewenteld. De toetsing van artikel 12, § 1, tweede lid van de gewone wet van 9 augustus 1980 kan pas gebeuren als het decreet dat de heffing regelt, zal worden neergelegd.

Een lid wijst erop dat de tekst van het amendement luidt :

„De niet-openbare televisieverenigingen kunnen worden onderworpen aan het betalen van rechten . . . ” Deze eventualiteit heeft het karakter van een intentieverklaring of een waarschuwing ; men kan het zelfs geen principe noemen.

Dit amendement, aldus een ander lid, hoort veeleer thuis in de memorie van toelichting dan in de tekst van het ontwerp van decreet.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat in het onderhavig decreet wordt bepaald : ten eerste de grondslag van de heffing en ten tweede de gelijkheid van de Vlaamse en de buitenlandse initiatieven ten aanzien van deze heffingen. Deze principes sluiten aan bij de overige bepalingen van het decreet en maken het tot een sluitend geheel.

Wat de opmerkingen van het lid betreffende de procedure

van artikel 12 van de wet van 9 augustus 1980 betreft, antwoordt de Gemeenschapsminister dat men in de eerste conceptie van de tekst niet-fiscale inkomsten voor ogen had. Pas nadat het advies van de Raad van State stelde dat de inkomsten die de overheid uit de erkenningen put in casu slechts het karakter van een belasting kunnen hebben, kreeg het debat een andere wending en kan de afdeling „eigen fiscaliteit” van de wet van 9 augustus 1980 ter sprake komen. Wat de opgeworpen conformiteit met het EEG-recht betreft, wijst de Gemeenschapsminister erop dat het een opdracht is voor de juridische dienst van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap deze conformiteit na te streven alsook de toepassing ervan in andere E.G.-lidstaten te volgen.

Een lid wijst op de eerder voorwaardelijke formulering in het eerste lid van het amendement enerzijds en de affirmatieve toon van het derde lid waar het de niet-verplichte overbrenging van programma's van buitenlandse omroepverenigingen betreft die hetzelfde karakter hebben als de programma's van niet-openbare televisieverenigingen.

De Gemeenschapsminister verwijst als antwoord op de door het lid gemaakte opmerking naar de memorie van toelichting en de commentaar bij artikel 10 aldaar. Hij verklaart dat met hetzelfde karakter niet de soort of de inhoud van het programma wordt bedoeld maar wel om welke soort omroep het hier gaat, niet-openbare televisieverenigingen, al of niet betaaltelevisie.

Het lid stelt dan dat de formulering van het derde lid duidelijkheidshalve zou moeten luiden : „Wanneer de verdeler op basis van artikel 3, § 2, van dit decreet, programma's overbrengt van buitenlandse omroepverenigingen die het karakter hebben van niet-openbare televisieverenigingen, wordt de verdeler ...”

Een indiener van het amendement en ook de Commissie stemmen met deze verduidelijking eenparig in.

Een lid wijst erop dat de tekst van het eerste lid van het amendement verder gaat dan in de memorie van toelichting wordt gesuggereerd. In de voorgestelde tekst kunnen alle niet-openbare televisieverenigingen worden onderworpen aan heffingen en niet alleen zij die betaaltelevisie verzorgen.

Een tweede opmerking betreft het woord „inschrijvers” als basis voor het bepalen van de heffing voor de betaaltelevisie. Hier is niet duidelijk wat met inschrijvers wordt bedoeld. Men kan namelijk op verschillende wijzen inschrijven, namelijk ofwel neemt men een abonnement, ofwel betaalt men slechts per afgenomen eenheid, ofwel betaalt men op basis van een decoder.

In het derde lid van het amendement daarentegen wordt geen gewag meer gemaakt van inschrijvers ; daar wordt het overnemen van programma's in hun geheel getaxeerd. Dat voor de overname van programma's van buitenlandse omroepverenigingen heffingen kunnen worden bepaald, is volkomen terecht indien het programma's van betaalomroepverenigingen betreft. Voor de andere gevallen, namelijk de hypothese van artikel 7,1° en 7,2° is het niet redelijk de verdeler van programma's van buitenlandse omroepverenigingen hiervoor te penaliseren met heffingen.

Een indiener van het amendement meent dat het lid voorbarig besluiten trekt uit de redactie van het amendement. Er is weliswaar een onderscheid tussen de omroepverenigingen voorzien in artikel 7,1° en 2° enerzijds en artikel 7,3° anderzijds. In de thans voorgestelde tekst voor artikel 10 wordt ten aanzien van dit onderscheid nog geen optie op fiscaal gebied genomen. Enkel in de memorie van toelichting wordt gezegd dat de heffingen alleszins de betaaltelevisie zullen betreffen

Op de opmerking inzake de onduidelijkheid van de term „inschrijvers” voor de betaaltelevisie, stellen de indieners van het amendement voor de omschrijving zeer breed te houden zodat alle systemen voor de berekening van bijkomende betaling mogelijk zijn. Bij subamendement stellen zij voor de woorden „en op basis van het aantal inschrijvers voor de verstrekte diensten” te vervangen door de woorden „en op basis van het aantal afnemers en/of van de aan de afnemers verstrekte diensten”. De Commissie stemt hiermee in. Tot slot wordt een loutere tekstverbetering aangebracht aan het tweede lid van het voorgestelde amendement : „Het bedrag van de heffing wordt bij decreet bepaald”.

Vooraleer tot de stemming wordt overgegaan wordt het amendement van de heer E. Desutter c.s. op artikel 10 ingetrokken (zie stuk 303 (1984-1985) – Nr. 2).

De Voorzitter legt de tekst van het amendement van de heren F. Swaelen en G. Verhofstadt, zoals gesubamendeerd, ter stemming. De tekst luidt :

„De niet-openbare televisieverenigingen kunnen worden onderworpen aan het betalen van rechten op basis van het aantal kabelabonnees dat kan bereikt worden door de programma's van de niet-openbare televisieverenigingen bedoeld onder artikel 7, 1° en 2°, en op basis van het aantal afnemers en/of van de aan de afnemers verstrekte diensten indien het niet-openbare televisieverenigingen betreft bedoeld onder artikel 7, 3°.

Het bedrag van de heffing wordt bij decreet bepaald.

Wanneer de verdeler, op basis van artikel 3,§ 2, van dit decreet, programma's overbrengt van buitenlandse omroepverenigingen die het karakter hebben van niet-openbare televisieverenigingen, wordt de verdeler onderworpen aan het betalen van rechten zoals bepaald in het eerste en tweede lid van dit artikel.”

Het amendement en het aldus gewijzigd artikel 10 worden aangenomen met 6 stemmen tegen 2.

De in eerste lezing aangenomen tekst van dit artikel luidt als volgt :

„Artikel 10

De niet-openbare televisieverenigingen kunnen worden onderworpen aan het betalen van rechten op basis van het aantal kabelabonnees dat kan bereikt worden door de programma's van de niet-openbare televisieverenigingen bedoeld onder artikel 7, 1° en 2°, en op basis van het aantal afnemers en/of van de aan de afnemers verstrekte diensten indien het niet-openbare televisieverenigingen betreft bedoeld onder artikel 7, 3°.

Het bedrag van de heffing wordt bij decreet bepaald.

Wanneer de verdeler, op basis van artikel 3,§ 2 van dit decreet, programma's overbrengt van buitenlandse omroepverenigingen die het karakter hebben van niet-openbare televisieverenigingen, wordt de verdeler onderworpen aan het betalen van rechten zoals bepaald in het eerste en tweede lid van dit artikel.”

*

* *

Vervolgens dient de heer Van Elewyck c.s. een amendement in ertoe strekkende een artikel 10bis in te lassen dat bepaalt wie de betaalomroep mag organiseren. Het amendement

luit : „Mits voorafgaande toestemming van de Vlaamse Executieve, de Vlaamse Mediaraad gehoord, kan betaalomroep georganiseerd worden door de Belgische Radio en Televisie, de **verdeler** van televisieprogramma's en/of de erkende **niet**-openbare televisieverenigingen." Zijns inziens kunnen dus ook de BRT en de **verdeler** via hun eigen technische apparatuur de betaalomroep organiseren

De Gemeenschapsminister deelt de Commissie mee dat in de filosofie van het ontwerp van decreet de BRT de openbare omroep blijft waarnaast thans aan de privé-sector de kans geboden wordt initiatieven in de omroep te nemen. Wat de verdeler betreft, verwijst de Gemeenschapsminister naar de definitie, waar de verdeler duidelijk wordt omschreven als de persoon die enkel de „hardware" voor de overbrenging van klanken en beeldsignalen exploiteert.

De indiener van het amendement argumenteert dat, aangezien geen verbodsbepaling in het decreet is opgenomen ten aanzien van BRT en verdeler, zij wel betaaltelevisie zouden kunnen organiseren.

De Gemeenschapsminister meent dat ingeval van twijfel zijn woorden in het verslag opgenomen hierover uitsluitel zullen geven. Hij sluit niet uit dat de BRT zou participeren in een educatief net maar dat kan enkel mits naleving van de regels inzake de voorgedij.

Het amendement van de heer Van Elewyck c.s. wordt verworpen met 6 stemmen tegen 3.

Artikel 11

Door de heer L. Van de Bossche wordt een amendement ingediend dat ertoe strekt dit artikel 11 weg te laten. Volgens het lid betreft het hier enkel een herhaling van wat in andere wetten wordt bepaald.

De Gemeenschapsminister is bereid dit amendement te aanvaarden

De Commissie neemt vervolgens dit amendement eenparig aan.

Vervolgens dient de heer Van Elewyck c.s. een amendement in om een nieuwe tekst voor artikel 11 in te voegen die zou luiden :

— in hoofddorde :

„De betaalomroep mag volgende programma's aanbieden : alle films, documentaire uitzendingen, cursussen en **lespakketten**, programma's voor welbepaalde doelgroepen.”

— in bijkomende orde :

„De Vlaamse Executieve bepaalt de soorten programma's die kunnen worden aangeboden door de niet-openbare televisieverenigingen bedoeld onder artikel 7, 3°.”

De indiener verdedigt zijn amendementen met te stellen dat men moet voorkomen dat betaalomroep de actualiteitsuitzendingen, het normale sportgebeuren en de gewone ontspanningsprogramma's uit de markt prijst voor de gewone kijker.

Om dit doel te bereiken zijn er slechts twee mogelijkheden : ofwel stelt men dat de betaalomroep wordt beperkt tot een bepaalde soort programma's ofwel stelt men dat de betaalomroep in geen geval bepaalde programma's mag verzorgen. Programma's als bijvoorbeeld de Olympische Spelen of actuele sportieve sportmanifestaties mogen niet ontgaan aan de gewone kijker. Hij mag niet onrechtstreeks gedwongen worden tot het betalen van de hoge prijs voor de betaalomroep naast het kijk- en luistergeld en het abonnement op de distributiemaatschappij.

De Gemeenschapsminister stelt dat de Vlaamse Executieve dezelfde bekommernis heeft voor de actualiteitsgebonden programma's. De Vlaamse Executieve zal hiervoor uitvoeringsmaatregelen nemen die afgestemd zijn op de consensus die hierover onder de ons omringende landen en op Europees vlak zal worden bereikt. Voor alle andere programma's is de Vlaamse Executieve van oordeel dat de wet van vraag en aanbod en de concurrentie moet kunnen spelen. Het hoeft geen betoog dat films en ontspanningsprogramma's het leeuwendeel van de betaalomroepmarkt zullen uitmaken. De Gemeenschapsminister verwijst hiervoor naar voorbeelden in de ons omringende landen.

De indiener van het amendement meent dat het antwoord van de Gemeenschapsminister als zou de programmatie van de betaalomroep bij uitvoeringsbesluiten kunnen worden geregeld, met sluitend is. Nergens in de tekst wordt voorzien in uitvoeringsbesluiten voor artikel 7, § 3.

De Voorzitter meent dat in artikel 8 de paragrafen 2 en 5 die de Vlaamse Executieve de erkenningsvoorwaarden voor de niet-openbare televisieverenigingen laten bepalen, ook het hogergenoemd aspect voor de betaaltelevisie omvatten en verder kan ook artikel 7 een grond zijn.

De indiener van het amendement bestrijdt dit met klem. Artikel 8, § 3 heeft het enkel over erkenningsvoorwaarden met betrekking tot de financiële en organisatorische structuur.

Artikel 8, § 5 heeft het enkel over het aandeel eigen culturele produkties. Artikel 7 beperkt zich tot de opsomming van de soorten niet-openbare televisieverenigingen zonder meer. Hij pleit er derhalve voor in de tekst van het decreet expressis verbis op te nemen voor welke soorten programma's betaal-omroep kan worden georganiseerd.

Een lid verklaart zich helemaal akkoord met de bekommernis van de indiener van het amendement. Het traditionele programma-aanbod mag niet afgeknabbeld worden door de betaaltelevisie, dit ten nadele van de minstbegoeden. Dit betekent niet dat men de betaalomroep aan banden moet leggen door de teksten in te lassen die de indiener voorstelt. Hij verwijst hierbij naar het voorbeeld van de vrije radio's. Bij de erkenning ervan wordt bepaald wat de programma's mogen inhouden. Zijns inziens kan deze aangelegenheid hier eveneens geregeld worden bij de erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen.

De indiener van het amendement blijft bij zijn stelling dat de tekst van het ontwerp geen formele tekst bevat die de Vlaamse Executieve machtigt om de betaalomroepen voorwaarden inzake actualiteitsuitzendingen en markante gebeurtenissen op te leggen. Artikel 8 is daartoe te beperkt; § 4 regelt enkel de programma's van de niet-openbare televisieverenigingen bedoeld onder artikel 7, 1°.

De Gemeenschapsminister herhaalt uitdrukkelijk dat bij de Vlaamse Executieve dezelfde bekommernis voorziet als bij de indiener van het amendement.

Het verhinderen van een aan de betaalomroepen voorbehouden exclusiviteit inzake actualiteitsgebonden programma's kan echter in het erkenningsbesluit worden geregeld via het opleggen van een reeks voorwaarden.

Het amendement in hoofdorde van de heer Van Elewyck c.s. wordt ter stemming gelegd en verworpen met 6 stemmen tegen 3.

Een lid pleit ervoor minstens het amendement in bijkomende orde van de heer Van Elewyck c.s. goed te keuren. Het is nodig dat in het decreet een rechtsgrond aanwezig is om inzake de programma's van de betaalomroepen voorwaarden op te leggen; zoniet kunnen de erkenningsbesluiten voor de Raad van State aangevochten worden.

Ter stemming gelegd wordt ook het amendement in bijkomende orde van de heer Van Elewyck c.s. verworpen met 7 stemmen tegen 3.

De heer A. De Beul dient dan eveneens een amendement in ertoe strekkende een nieuw artikel 11 in te voegen dat luidt : „De uitvoeringsbesluiten van dit decreet worden door de Vlaamse Executieve vooraf onderworpen aan het advies van de Vlaamse Mediaraad.”

De indiener motiveert dit artikel door te verwijzen naar de woorden van de Gemeenschapsminister in de openbare vergadering bij de bespreking van het ontwerp van decreet op de Mediaraad. Het mag niet zijn dat een al of niet gewilde vertraging in het samenstellen van de Mediaraad leidt tot een omzeiling van de belofte van de Gemeenschapsminister ter zake.

De Gemeenschapsminister beaamt de woorden van de indiener van het amendement. De samenstelling van de Mediaraad zal in de eerstvolgende vergadering van de Executieve worden beslist.

Ter stemming gelegd wordt ook het amendement van de heer De Beul verworpen met 7 stemmen tegen 3.

Artikel 12

Een lid suggereert om de eerste zin van de tweede alinea bij de eerste alinea te laten aansluiten.

Een ander lid meent dat de tweede zin van de tweede alinea moet worden weggelaten.

Hij wijst erop dat in het ganse ontwerp van decreet geen enkele uitzendmogelijkheid wordt voorzien. Het is dus foutief om in de eerste alinea van artikel 12 „toegewezen uitzendmogelijkheid” te vermelden.

Een ander lid suggereert de woorden „toegewezen erkenningen” te gebruiken.

Het vorig lid repliceert dat, indien bijvoorbeeld een niet-openbare televisievereniging voor 2 jaar wordt erkend en toch niet met de uitzendingen start, er dan geen basis bestaat om tot intrekking van de erkenning over te gaan.

Na een gedachtenwisseling stelt de Commissie voor op de derde regel van artikel 12 het woord „uitzendmogelijkheid” te vervangen door het woord „mogelijkheden”. Dit amendement wordt eenparig aangenomen. Ingevolge de nieuwe tekst van artikel 9 dient op de vierde regel van artikel 12 het woord „Ere-raac” te worden vervangen door het woord „Raad”. De Commissie neemt deze tekstverbetering eenparig aan.

De Gemeenschapsminister dient vervolgens een amendement in dat ertoe strekt de laatste zin van de tweede alinea van artikel 12 weg te laten. Hij motiveert dit amendement door erop te wijzen dat de bedoeling ervan reeds werd verwezenlijkt door de aangenomen paragraaf 3 van artikel 8.

Dit amendement wordt door de Commissie eenparig aangenomen.

Het aldus gewijzigd artikel 12 (nieuw artikel 11) wordt door de Commissie eenparig aangenomen.

De in eerste lezing aangenomen tekst van dit artikel luidt als volgt :

„Artikel 11 (nieuw)

In geval van overtreding van de bepalingen van dit decreet, van andere wettelijke verbodsbepalingen of het ongebruikt laten van de toegewezen mogelijkheden kan de Vlaamse Executieve, de Raad gehoord, de erkenning van de niet-openbare televisievereniging opschorten of intrekken.

De Vlaamse Executieve motiveert haar beslissing.”

Artikel 13

Met betrekking tot dit artikel stelt de **Gemeenschapsminister** dat de nationale overheid in deze materie geen bevoegdheid meer heeft, uitgezonderd wat betreft de handelsreclame.

Een lid suggereert dat ook het hoofdstuk 1 van voormeld koninklijk besluit van 24 december 1966 moet worden opgeheven wat de Vlaamse Gemeenschap betreft.

De Gemeenschapsminister wijst erop dat een decreet primeert op een koninklijk besluit. Het voorliggend decreet zal ook van een latere datum zijn.

De heer L. Van den Bossche dient vervolgens een amendement in dat ertoe strekt artikel 13 weg te laten. Hij wijst erop dat alles wat aan een ontwerp of voorstel van decreet tegenstrijdig is, door de aanneming van dit ontwerp of voorstel van decreet wordt opgeheven. Het principe van de „ratio legis” is hier immers van toepassing.

De Commissie neemt dit amendement eenparig aan.

Artikel 14

Door de heer L. Van den Bossche wordt een amendement ingediend dat ertoe strekt artikel 14 weg te laten. Er bestaat zijn inziens geen enkele reden om van de gebruikelijke termijn van inwerkingtreding af te stappen.

De Gemeenschapsminister stemt hiermee in.

De Commissie neemt dit amendement eenparig aan.

TWEEDE LEZING

Onder verwijzing naar artikel 59, 1, b) van het Reglement van Orde van de Vlaamse Raad vraagt een lid een tweede lezing van de tijdens de eerste lezing gewijzigde of verworpen artikelen.

De Verslaggever,

De Voorzitter,

1. VAN BELLE

W. DEMEESTER-DE MEYER

IN EERSTE LEZING AANGENOMEN ARTIKELEN

Hoofdstuk 1

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

1° radiodistributienet : het geheel van de inrichtingen die door een zelfde verdeler, binnen de grenzen van een bepaald gebied, in werking worden gesteld met het wezenlijk doel klankprogrammasignalen, langs kabel, aan derden over te brengen ;

2° teledistributienet : het geheel van de inrichtingen die door een zelfde verdeler, binnen de grenzen van een bepaald gebied, in werking worden gesteld met het wezenlijk doel televisieprogrammasignalen, langs kabel, aan derden over te brengen ;

3° klankprogramma's : de klankuitzendingen van de radio-omroepdiensten en andere klankoverbrengingen ;

4° televisieprogramma's : de televisie-uitzendingen van de radio-omroepdiensten en andere overbrengingen van beelden en/of teksten, al dan niet van klanken vergezeld ;

5° radio-omroepdienst : de dienst voor radioverbinding die uitzendingen doet welke bestemd zijn om rechtstreeks door het publiek in het algemeen te worden ontvangen. Die dienst kan bestaan uit klank-, televisie- of andere soorten van uitzendingen.

Voor de radio-omroepdienst per satelliet geldt de uitdrukking „bestemd om rechtstreeks door het publiek in het algemeen te worden ontvangen” zowel voor de ontvangst langs een radiodistributie- of een teledistributienet als voor die met behulp van een collectieve of van een individuele antenne ;

6° verdeler : de persoon die een radiodistributie- of een teledistributienet exploiteert

7° eindontvangtoestel : het toestel dat met een radiodistributie- of teledistributienet verbonden is om de klank- of televisieprogrammasignalen die door dat net worden doorgegeven, te ontvangen en ogenblikkelijk te reproduceren, ofwel in de vorm van klanken, ofwel in de vorm van beelden, teksten en klanken ;

8° niet-openbare televisievereniging : een privaatrechtelijke vereniging die zich met televisieprogramma's of andere al dan niet exclusief eenrichtingsuitzendingen die samen gaan met televisie-uitzendingen, richt, inzonderheid via de kabel, tot een beperkt of algemeen publiek binnen een lokale gemeenschap, een regionale gemeenschap of de gehele Vlaamse Gemeenschap ;

9° betaalomroep : een systeem waarbij via de kabel en/of de ether aan elke ontvanger de gelegenheid geboden wordt tegen bij komende betaling, bovenop de prijs van het kabelabonnement en/of kijk- en luistergeld, een selectie van programma's in geluid, beeld en data te ontvangen.

Hoofdstuk II

Bepalingen betreffende de radiodistributie-
en teledistributienetten

Artikel 3

§ 1. De verdeler moet gelijktijdig en in hun geheel de volgende programma's op zijn radiodistributie- en/of teledistributienet doorgeven :

1° alle klank- en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap die bestemd zijn voor de kijkers en de luisteraars in het werkingsgebied van het radiodistributie- of teledistributienet ;

2° de televisieprogramma's van de niet-openbare televisieverenigingen bedoeld onder artikel 7, 1°, a) van dit decreet, verdeeld via één enkel kanaal op het teledistributienet ;

3° klank- en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Franse en Duitstalige Gemeenschappen, voor zover de Vlaamse Executieve vaststelt dat in die Gemeenschappen de klank- en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap in alle kabelnetten worden doorgegeven ;

4° evenveel klank- en televisieprogramma's van radio-omroepdiensten die gemachtigd zijn door de Regering van het land waar zij gevestigd zijn, als het aantal klank- en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap die in dat land worden doorgegeven op het kabelnet, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of één van de talen van het betrokken land ;

5° de Vlaamse Executieve kan aan de verdeler de verplichting opleggen via één enkel kanaal op het teledistributienet programma's over te brengen van niet-openbare televisieverenigingen, wanneer zij meent dat die programma's van belang zijn en rekening houdend met de financiële, technische en organisatorische voorwaarden voor het gebruik van het net.

§2. De verdeler mag volgende programma's op zijn radio- en teledistributienet doorgeven :

1° televisieprogramma's van niet-openbare televisieverenigingen die door de Vlaamse Executieve krachtens dit decreet zijn erkend ;

2° klank - en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Franse en Duitstalige Gemeenschappen ;

3° de klank- en televisieprogramma's van de openbare omroepdiensten die gemachtigd zijn door de Regering van het tot de Europese Gemeenschap behorende land waar zij gevestigd zijn, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land ;

4° mits voorafgaande toestemming van de Vlaamse Executieve die ter zake voorwaarden kan opleggen :

a) andere televisieprogramma's, gemachtigd door de Regering van het tot de Europese Gemeenschap behorende land waar zij gevestigd zijn, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land ;

b) de televisieprogramma's die gemachtigd zijn door de Regering van andere landen dan onder 3° hiervoor vermeld, waar zij gevestigd zijn, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land ;

5° andere klankprogramma's ;

6° maximaal twee geregistreerde eigen klankprogramma's, voor zover ze uitsluitend bestaan uit doorlopende muziek.

§ 3. De verplichting voorzien in § 1 van dit artikel vervalt in gevallen van technische onmogelijkheid.

§ 4. Als een radiodistributienet het gebruik van een klank-omroepontvangtoestel als een eindontvangtoestel niet toelaat, moet de verdeler gelijktijdig en in hun geheel ten minste 2 klankprogramma's doorgeven van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap.

Artikel 4

Het is de verdeler verboden zonder toelating van de Vlaamse Executieve aan een radiodistributienet of teledistributienet apparaten te verbinden die het mogelijk maken andere signalen door te geven dan die welke drager zijn van programma's waarvan het verdelen door of krachtens dit decreet toegelaten is. Hij mag nochtans een technische uitrusting gebruiken die nodig is om een klank- of beeldbericht door te geven, doch enkel om de abonnees in te lichten omtrent de verdeelde programma's en de moeilijkheden die de werking van het net beïnvloeden, alles zonder commentaar noch publiciteit.

Hoofdstuk III

Erkenning van niet-openbare televisieverenigingen.

Artikel 5

Onder de voorwaarden bepaald bij dit decreet kunnen niet-openbare televisieverenigingen erkend worden door de Vlaamse Executieve. Zij dienen te worden opgericht als privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid. De zetel van de vereniging dient gevestigd te zijn in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.

Artikel 6

De niet-openbare televisieverenigingen beperken zich tot het verzorgen van televisieprogramma's en tot activiteiten die rechtstreeks in functie staan van of voortvloeien uit deze programma's.

De niet-openbare televisieverenigingen kunnen op alle vlakken van hun activiteiten tot georganiseerde samenwerking overgaan.

Artikel 7

Kunnen door de Vlaamse Executieve erkend worden :

1° a) een niet-openbare televisievereniging die zich richt tot de gehele Vlaamse Gemeenschap ;

b) niet-openbare televisieverenigingen, over de gehele Vlaamse Gemeenschap regionaal gespreid, die zich richten tot een regionale en/of lokale gemeenschap ;

2° niet-openbare televisieverenigingen die zich met een programma richten tot een specifieke doelgroep binnen de gehele Vlaamse Gemeenschap, een regionale of een lokale gemeenschap ;

3° niet-openbare televisieverenigingen die betaalomroep verzorgen.

Artikel 8

§ 1. De niet-openbare televisievereniging bedoeld onder artikel 7, 1° a) van dit decreet moet een privaatrechtelijke vennootschap zijn, uitsluitend bestaande uit aandelen op naam, met een participatie van minimum 5 1 ten honderd in het kapitaal door uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.

De verdelers kunnen in deze niet-openbare televisievereniging participeren zonder dat deze participatie in het kapitaal 20 ten honderd kan bereiken.

§2. De Vlaamse Executieve bepaalt de voorwaarden waaronder de niet-openbare televisieverenigingen erkend kunnen worden, in uitvoering van de bepalingen van de artikelen 5, 6, 7 en 8, § 4 van dit decreet. De voorwaarden hebben onder meer betrekking op de financiële en organisatorische structuur. De Vlaamse Executieve bepaalt eveneens de procedure voor het verlenen, het opschorten en het intrekken van de erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen.

§ 3. De Vlaamse Executieve bepaalt in functie van door haar vooraf bepaalde criteria in het erkenningsbesluit de duurtijd van de erkenning.

§4. De programma's van de niet-openbare televisieverenigingen bedoeld onder artikel 7, 1° van dit decreet, strekken tot het bevorderen van de communicatie en tot het bijdragen tot de algemene ontwikkeling. Zij hebben tot taak in een evenwichtig zendschema een verscheidenheid van informatie, vorming en ontspanning te brengen. De Vlaamse Executieve bepaalt in het erkenningsbesluit de verhoudingen ter zake. In de programma's wordt elke vorm van discriminatie geweerd. De informatieve programma's worden verzorgd in een geest van strikte onpartijdigheid en volgens de regels van de journalistieke plichtenleer, met waarborgen voor de redactionele onafhankelijkheid.

§ 5. De Vlaamse Executieve legt voorwaarden op inzake het aandeel eigen culturele produkties in de programmering van de niet-openbare televisieverenigingen zoals bedoeld onder artikel 7, 1° en 3° van dit decreet. Zij kan dit ook doen in de programmering van de niet-openbare televisieverenigingen zoals bedoeld in artikel 7, 2° van dit decreet.

Artikel 9

§ 1. Het is de niet-openbare televisieverenigingen verboden programma's aan te bieden die strijdig zijn met de goede zeden, de veiligheid van de Staat of met de openbare orde of die een belediging kunnen uitmaken voor andermans overtuiging of voor een vreemde Staat.

§ 2. Voor de controle op het naleven van de verplichtingen vermeld in artikel 6, 7 en 8 van dit decreet laat de Vlaamse Executieve zich adviseren door een Raad waarvan ze de samenstelling, de werking en de bevoegdheid bepaalt.

Hoofdstuk IV

Financiële regeling en strafbepaling

Artikel 10

De niet-openbare televisieverenigingen kunnen worden on-

derworpen aan het betalen van rechten op basis van het aantal kabelabonnees dat kan bereikt worden door de programma's van de niet-openbare televisieverenigingen bedoeld onder artikel 7, 1° en 2°, en op basis van het aantal afnemers en/of van de aan de afnemers verstrekte diensten indien het niet-openbare televisieverenigingen betreft bedoeld onder artikel 7, 3°.

Het bedrag van de heffing wordt bij decreet bepaald.

Wanneer de verdeler, op basis van artikel 3, § 2 van dit decreet, programma's overbrengt van buitenlandse omroepverenigingen die het karakter hebben van niet-openbare televisieverenigingen, wordt de verdeler onderworpen aan het betalen van rechten zoals bepaald in het eerste en tweede lid van dit artikel.

Artikel 11

In geval van overtreding van de bepalingen van dit decreet, van andere wettelijke verbodsbepalingen of het ongebruikt laten van de toegewezen mogelijkheden kan de Vlaamse Executieve, de Raad gehoord, de erkenning van de niet-openbare televisievereniging opschorten of intrekken.

De Vlaamse Executieve motiveert haar beslissing.
